

JAYNE ANN KRENTZ

MINCIUNI NEVINOVATE

PROLOG.

Opt luni mai devreme...

Clare Lancaster stătea în cafeneaua unei mari librării din Phoenix, Arizona, așteptându-și sora după tată pe care n-o cunoscuse niciodată. Un amestec haotic de nerăbdare, anxietate, dor și incertitudine o ardea pe dinăuntru într-o asemenea măsură, încât nu putea nici măcar să se atingă de ceaiul verde pe care-l comandase.

Chiar dacă n-ar fi văzut atâtea fotografii și n-ar fi citit toate acele articole despre Elizabeth Glazebrook și familia ei bogată și influentă în ziarele și revistele despre întreținerea casei și a grădinii din Arizona, ar fi recunoscut-o încă din prima clipă când ar fi intrat pe ușă.

În nici un caz n-o recunoștea datorită vreunei asemănări de familie, își spuse Clare. Înaltă de un metru și șaiszeci de centimetri, era obișnuită să se uite în sus nu numai la cei mai mulți bărbați, ci și la majoritatea femeilor. Era conștientă că, asemenea lui Napoleon, uneori tindea să compenseze într-o măsură exagerată.

Prietenii și cei care țineau la ea spuneau că era năvălaşă. Persoanele mai puțin binevoitoare tindeau să aleagă alte adjective: dificilă, încăpățânată, băgăreață și prea autoritară. Ocazional, fuseseră folosite și cuvintele „cățea” și „scorpie”, adeseori de către bărbați care descoperiseră pe pielea lor că nu era nici pe departe atât de ușor să se culce cu ea pe cât presupuseseră.

Elizabeth îi era diametral opusă: înaltă și mlădioasă, cu un nor de păr blond-castaniu ca mierea, lung până la umeri, care strălucea în soarele deșertului, ajutat și de contribuția discretă a unui salon de coafură foarte scump. Trăsăturile ei aveau o

simetrie fermecătoare, patriciană, care-i compunea un profil foarte elegant.

Dar ceea ce se observa cel mai puternic din toate la Elizabeth era stilul. Sora ei după tată nu avea doar un foarte bun gust vestimentar, al bijuteriilor și al accesoriilor, își spuse Clare – avea un gust excelent. Știa cu cea mai mare precizie ce culori să poarte pentru a-și scoate în evidență calitățile înnăscute, și avea un ochi fără greș în materie de detalii.

Până la recenta ei căsătorie cu Brad McAllister, Elizabeth făcea parte dintre cei mai realizați designeri de interioare din Sud-Vest. Dar, în ultimele câteva luni, lucrurile se schimbaseră dramatic. Afacerile cândva atât de prospere se destrămaseră.

Elizabeth ezită un moment în ușa cafenelei, scrutând cu privirea consumatorii. Clare dădu să ridice o mână pentru a-i atrage atenția. Nu exista nici un motiv ca Elizabeth s-o recunoască. La urma urmei, despre munca ei nu se scrisese niciodată în revistele scumpe, de lux, și nici vorbă ca nunta să-i fi fost fotografiată pentru paginile mondene ale vreunui ziar.

De fapt, nici măcar nu avusese vreo nuntă în viața ei – dar asta era altă poveste.

Spre uimirea ei, Elizabeth încetă să mai caute din priviri imediat ce o văzu așezată în colțul cafenelei, și porni prin labirintul dintre mese.

„Sora mea”, își spuse Clare. „Mă recunoaște, la fel cum și eu aș fi recunoscut-o, chiar dacă n-aș fi văzut-o niciodată în fotografii.”

Când Elizabeth se apropie, Clare văzu că în ochii ei de culoarea alunei se citea o groază abia disimulată.

— Slavă Domnului că ai venit, șopti Elizabeth.

Poșeta din piele fină, lucrată cu măiestrie, îi tremura ușor între degetele încleștate strâns.

Neliniștea și incertitudinea lui Clare se mistuiră într-o clipă. Ridicându-se în picioare, o îmbrățișă pe Elizabeth ca și cum s-ar fi cunoscut de-o viață.

— E-n regulă, spuse ea. O să fie totul bine.

— Ba nu e-n regulă deloc, șopti Elizabeth, cu vocea înecată de lacrimi. O să mă omoare. Nimeni nu mă crede. Mă cred nebună. Toți zic că e soțul ideal.

— Eu te cred, răspunse Clare.

Jake Salter stătea în penumbra din capătul îndepărtat al verandei lungi, cu toate simțurile – normale și paranormale – deschise spre deșert și noapte, când simți că-i fremătau firele de păr de la ceafă. Era primul avertisment pe care-l primea că ceva avea să-i pună în pericol toată strategia, pregătită cu atâta minuțiozitate.

Vânătorul din el știa că niciodată nu trebuia să ignore acea senzație tulburătoare.

Amenințătorul indicator al dezastrului luă forma unei mașini mici și compacte, fără semne distinctive, care coti pe aleea aglomerată a uriașei reședințe Glazebrook.

Se-aproapie ceva necurat... Sau ceva foarte, foarte interesant. Știa din experiență că, de cele mai multe ori, cele două mergeau mână-n mână.

— Se pare că avem un întârziat, spuse Myra Glazebrook. Nu pot să-mi imaginez cine-o fi. Sunt sigură că toți cei care-au fost invitați aici astă-seară au și sosit sau au anunțat cu regret că nu pot veni.

Jake privi mica mașină care se apropia încet. Șoferul căuta un loc de parcare printre numeroasele limuzine, sedanuri scumpe și SUV-uri masive care ocupau aleea. Ca un iepure apropiindu-se de-o adăpătoare din deșert care a atras deja o mulțime de pume.

„Succes!”, îi ură Jake în sinea sa.

Nu mai rămăsese nici un spațiu liber în curtea rotundă, întinsă, din fața conacului. În seara aceea, familia Glazebrook avea musafiri. Archer și Myra Glazebrook își numeau cocktailul de gală din luna iulie a fiecărui an „Balul Șobolanilor din Deșert”. În această seară, erau prezente acolo toate persoanele sus-puse din comunitatea chivernisită a orașului Stone Canyon, Arizona, care nu fugiseră de canicula necruțătoare a verii spre zonele cu climă mai blândă.

— Trebuie să fie cineva din personalul de catering, spuse Myra, privind cu nemulțumire crescândă modesta mașină.

Autovehiculul tocmai făcuse turul complet al aleii circulare, fără a fi găsit nici un loc unde să se poată opri. Fără să se descurajeze, își continuă drumul, pentru a mai încerca o dată.

Fălcile Myrei se strânseseră.

— Li s-a spus clar să parcheze în spatele casei, celor de la aprovizionare. N-au voie să ocupe locurile din față. Astea-s pentru invitați.

— Poate că vestea n-a ajuns și la angajatul ăsta, murmură Jake.

Mașina cotea iar spre ei, cu lumina farurilor reflectându-se din barele de șoc cromate ale vehiculelor mai mari. Jake era sigur că șoferul n-avea de gând să se lase păgubaș.

— Mai devreme sau mai târziu, tot o să înțeleagă că nu mai e loc pe alee, spuse Myra. Și atunci, nu-i va mai rămâne decât să se ducă în spate.

„Eu n-aș băga mâna-n foc”, își spuse Jake. Se simțea o îndârjire teribilă în modul cum șoferul căuta un spațiu de parcare.

Dintr-odată, micul vehicul se opri brusc, sfidător, chiar în spatele unui BMW gri-argintiu metalizat, lucios.

„Din toate mașinile care sunt aici în seara asta, tocmai pe-aia ți-ai găsit s-o blochezi”, reflectă Jake. „Oare ce te paște...?”

Acea parte din el pe care n-o arăta lumii întregi – partea nu tocmai normală – continua să fiarbă mocnit, ceea ce însemna că-l inundau informații parasenzoriale diferite de cele pe care le înregistrau simțurile lui naturale. Când se înfierbânta, primea datele printr-un spectru de energie și lungimi de undă care se extindeau până în zonele paranormale. Era conștient de mirosurile dezlănțuite, îmbătătoare, și sunetele slabe ale deșertului într-un mod care nu i-ar mai fi fost accesibil dacă și-ar fi blocat latura parasenzitivă. Iar intuiția lui de vânător funcționa la capacitate maximă.

— În nici un caz nu poate parca aici! exclamă tăios Myra, întorcând privirea în lungul verandei. Unde-i valetul pe care l-am angajat ca să se ocupe de parcări în seara asta?

— L-am văzut ducându-se în spate, acum câteva minute, îi răspunse Jake. Probabil, a trebuit să-și părăsească puțin postul. Pot s-o rezolv eu în locul lui.

„A, da! Chiar vreau să rezolv eu treaba asta.”

— Nu, e-n regulă. Mai bine mă ocup eu, se opuse Myra. E oricând posibil să fie cineva care a fost omis întâmplător de pe lista invitaților. Se mai întâmplă și de-astea, din când în când. Scuză-mă, Jake.

Și porni cu mișcări repezite spre intrarea verandei, țacănind pe dalele de gresie cu tocurele înalte ale sandalelor de ultimă modă.

Jake își cenzură simțurile activate. „Încearcă să te comporți cât mai normal.” Putea s-o facă destul de bine, în cea mai mare parte a timpului. Învățase de mult că oamenii, în special cei care aveau într-o mai mică sau mai mare măsură facultăți metapsihice și înțelegeau ce fel de persoană era, deveneau nervoși atunci când el își dădea frâu liber capacităților. Alții, adică majoritatea populației – dintre care cei mai mulți nici n-ar fi recunoscut vreodată că ar crede în paranormal – începeau pur și simplu să se neliniștească din motive pe care nu puteau să le explice. Jake se întreba din care categorie făcea parte nou-sositul.

Se rezemă de balustrada verandei, învărtind absent în pahar whisky-ul de care nu se atinsese toată seara. Nu se afla acolo ca să se relaxeze sau să se bucure de ospitalitate. Venise pentru a culege informații cu toate simțurile. Vânătoarea avea s-o lase pe mai târziu.

Portiera se deschise, și persoana nou-venită coborî din mașină. Era o femeie. Nu purta uniforma celorlalți membri ai personalului de la firma de catering. În schimb, avea pe ea un taior negru, auster, și o pereche de escarpeni cu tocurei, tot negri. O geantă imensă, agățată pe umăr, îi completa ținuta.

„Categoric, nu e de pe-aici”, își spuse Jake. Se aflau în Arizona și era luna iulie. În acea perioadă a anului, nimeni nu se îmbrăca altfel decât sport și lejer.

Porni încet în lungul verandei. Când ajunse în zona de umbră intensă de lângă una dintre coloanele de piatră care susțineau copertina, se opri. Își rezemă un umăr de stâlp și așteptă să vadă ce-avea să se întâmple în continuare.

Escarpenii negri și sobri ai vizitatoarei răsunau sacadat, cu ecou, pe pietrele cu care era pavată aleea. Venea cu îndrăzneală spre intrarea din față, unde o aștepta Myra. Jake putea să distingă, prin taiorul negru și sever, sânii mici și tari, talia îngustă și niște șolduri care, descrise în termeni tehnici, probabil, erau prea generoase ca să se înscrie pe aceeași scală cu restul siluetei sale mignone. El însă nu avea nici o problemă, tehnică sau de altă natură, cu rotunjimile ei. I se păreau potrivite și nimic mai mult.

Era genul de femeie la care te uiți de două ori, chiar dacă vezi foarte limpede că nu e frumoasă. Cel puțin, era genul la care el se uita de două ori. Hai, de trei, se decise Jake. Ochiul ei mari și tainici, nasul mândru și bărbia hotărâtă erau frapante într-un mod impresionant și neconvențional. Luminile de pe verandă se oglindeau în luciul părului negru strâns într-un coc elegant, la ceafă.

Dar nu înfățișarea ei îi captase pe deplin atenția, peste tot spectrul simțurilor sale. Altceva îl atrăgea, ceva ce nu depindea de atractivitatea fizică. Era un aspect nedefinit în felul cum pășea, în poziția umerilor și înclinația capului. Atitudine. Cât cuprinde. Ar fi fost o mare greșală s-o subestimeze pe femeia aceea.

Automat, catalogă și analizează datele pe care i le aduceau simțurile, așa cum făcea întotdeauna când vâna.

Nu era o pradă. Era o faptură care-l intriga mult mai mult. Provocatoare. Pe o femeie ca asta nu puteai s-o atragi în pat cu șoșele, cu momele. Hotăra ea singură, pe baza unor criterii pe care tot ea și le stabilise, ceea ce implica, probabil, unele eschive, anumite negocieri, poate și câteva răfuieli.

Simți cum i se înfierbânta sângele în vene.

Myra păși în calea femeii. Jake observă că renunțase la rolul de gazdă distinsă. Nu era nevoie de nici o sensibilitate paranormală pentru a detecta tensiunea și teama care vibrau prin toată ființa ei. Primele cuvinte rostite de Myra îl înștiințară pe loc cât de gravă era situația.

— Ce cauți aici, Clare? întrebă Myra.

Ei, fir-ar să fie. În sinea lui, Jake răsfoi dosarele pe care le primise la lectură cu două săptămâni în urmă, înainte de a fi trimis în Stone Canyon. Nu încăpea nici o confuzie: Toate se potriveau: vârsta, sexul, cantitatea de ostilitate din partea Myrei.

Acea era Clare Lancaster, cealaltă fiică a lui Archer, concepută în decursul unei legături scurte și ilicite. Analiztii angajați de Jones & Jones, firma de investigații metapsihice, care-i oferise această misiune, estimaseră că probabilitatea ca ea să apară acolo în timp ce el lucra sub acoperire era mai mică de zece la sută. Ceea ce nu făcea decât să întărească faptul că a fi un mediu cu un fler special al teoriei probabilităților nu făcea nici cât o ceapă degerată când era vorba să prevezi comportamentul unei femei. Ghicitul simplu și cinstit, de modă veche, ar fi dat rezultate mult mai bune.

Știa că avea motive să se îngrijoreze. Prezența lui Clare acolo nu anunța nimic bun. Dacă zvonurile despre ea nu mințeau, ea era singura persoană din zonă care putea să-l dea de gol.

Conform dosarelor de la Jones & Jones, Clare se situa la nivelul zece pe Scara Jones. Nu exista nici un nivel unsprezece – cel puțin, nu oficial.

Scara Jones data de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Fusese elaborată de Societatea Arcane, o organizație dedicată cercetărilor metapsihice și paranormale. În epoca victoriană, multe persoane respectabile luau foarte în serios parapsihologia. Era o perioadă de apogeu a ședințelor de spiritism, a mediilor oculte și a demonstrațiilor de capacități metapsihice.

Desigur, marea majoritate a practicanților din acele vremuri erau șarlatani și escroci. Dar Societatea Arcane exista deja, în acea perioadă, de vreo două sute de ani, iar membrii ei știau

adevărul. Unii oameni aveau într-adevăr talente paranormale. Scopul Societății era tocmai acela de a-i identifica și studia pe indivizii de acest fel. De-a lungul anilor, dobândise un mare număr de membri cu facultăți metapsihice foarte accentuate. Cei care se înscriau în Societate erau supuși testelor și-și aduceau și copiii să fie testați.

Scara Jones era destinată să măsoare nivelul de energie metapsihică a unei persoane. Era permanent actualizată și extinsă, pe măsură ce experții moderni din cadrul Societății creau noi metode și tehnici.

Nu numai cunoașterea intensei sensibilități a lui Clare îl puneau pe Jake în alertă. Conform dosarelor, talentul ei era extrem de rar și foarte neobișnuit. În ultima vreme, puterea energiei metapsihice pure a unui individ era destul de ușor de măsurat – cel puțin, în cadrul anumitor limite. Identificarea naturii exacte a talentului unei persoane era adeseori mult mai complicată.

În imensa majoritate a cazurilor, facultățile metapsihice se înscriau în sfera intuiției. Cei înzestrați cu o cantitate măsurabilă de talent paranormal aveau adeseori succes la jocurile de cărți. Câștigau când mizau pe noroc, și erau cunoscuți pentru presimțirile lor foarte demne de încredere.

Dar existau și unele excepții majore. Printre membrii Societății, asemenea oameni de excepție erau de obicei numiți „exotici”. Și nu era deloc un compliment.

Clare Lancaster era o exotică. Deținea capacitatea neobișnuită de a identifica tipul unic de energie metapsihică generată de o persoană care încerca să inducă în eroare sau să facă vreun rău.

Cu alte cuvinte, Clare era un detector de minciuni uman.

— Bună, Myra, salută ea. Văd pe fața ta că nu te așteptai să mă vezi. Mi-era teamă de așa ceva. Tot ce pot spune e că din capul locului am avut o presimțire rea în legătură cu asta. Regret că te deranjez.

Nu părea deloc să regrete, își spuse Jake. Vorbea ca o femeie care se aștepta să fie nevoită să se apere; o femeie care făcuse

acest lucru de-atâtea ori în trecut, încât acum era gata să-l facă din nou. O luptătoare de stradă, mică și înverșunată, cu escarpeni conservatori și taior de birou foarte mototolit. Aproape se mira că nu-i vedea tatuata pe frunte cuvintele: „Nu călcați pe mine”.

— Elizabeth ți-a cerut să vii aici în seara asta? întrebă autoritar Myra.

— Nu. Am primit un e-mail de la Archer. Îmi scria că e important să vin.

„Ei, ce interesant...”, reflectă Jake. Archer nu suflase o vorbă despre cealaltă fiică a sa, necum să se mai deranjeze și să-l prevină că era posibil să apară pe neașteptate.

Dintr-odată, Clare întoarse capul și privi drept spre locul umbrit unde stătea Jake. Acesta simți un mic șoc electric prin toate simțurile. Ceva o alertase în legătură cu prezența lui. Jake nu intenționase acest lucru. Știa cum să se piardă în peisaj. Avea talentul de a se camufla al unui animal de pradă și-l putea folosi oricând dorea; în ultimele câteva minute, îl pusese în aplicare instinctiv.

Pe lângă cele câteva mediumuri rare care aveau aptitudini metapsihice exotice, similare cu ale lui – ceilalți vânători – existau foarte puțini oameni care i-ar fi putut detecta prezența în zona de umbră. Conștiința intuitivă a lui Clare era cu atât mai impresionantă, dată fiind cantitatea de electricitate foarte încărcată emoțional care vibra prin aer între ea și Myra. Dacă nu altceva, măcar acea tensiune în sine ar fi trebuit să-i distragă atenția.

„Da, într-adevăr, se anunță mari probleme. Abia aștept.”

— Nu știam că ne-a telefonat paznicul de la poartă, spuse înțepată Myra.

Clare se întoarse iar spre ea.

— Nu-ți face griji, n-a avut loc nici o încălcare majoră a securității. Paznicul a sunat aici, înainte de a mă lăsa să trec. Cineva din casă a garantat pentru mine.

— Înțeleg...

Myra părea nefiresc de descumpănită.

— Nu pot pricepe de ce Archer nu mi-a spus că te-a invitat și pe tine.

— Pe asta va trebui s-o lămurești cu el, răspuse Clare. Ascultă, nu eu am fost cu ideea să fac atâta drum doar ca să vin la un cocktail. Mă aflu aici, fiindcă Archer mi-a spus că e ceva foarte important. Asta-i tot de știu.

— Am să mă duc să-l caut, spuse Myra.

Se întoarse și traversă repede veranda, dispărând prin glasvandul deschis.

Clare nu schiță nici o mișcare de a o urma. În schimb, întoarse iar capul spre Jake.

— Ne-am cunoscut? întrebă ea, cu o politețe atât de rece, încât dădea clar de înțeles cât de sigură era că nu se cunoscuseră.

— Nu, replică Jake, ieșind încet din umbră. Dar presimt că ne vom cunoaște foarte bine. Eu sunt Jake Salter.

„Minte”, își spuse Clare. „Într-un fel.”

Ar fi trebuit să fie pregătită. Întotdeauna era pregătită când i se servea câte o minciună. Dar aceasta nu era o minciună pură, deplină. Era o ușoară inducere în eroare, subtilă și nuanțată, învăluită în sinceritate – genul de minciună pe care ar putea-o folosi un magician: „Uite moneda... nu e moneda... unde e moneda? Desigur, există o monedă – numai că eu o pot face să dispară.”

Era Jake Salter, dar nu era el.

Indiferent cine sau ce era, avea cu siguranță un talent foarte puternic. Pulsațiile de energie intense, dar derutante, care însoțeau jumătățile de adevăr, îi zguduiau simțurile. Clare își dezvoltase propriul ei sistem privat de codificare pentru minciuni. Spectrul mergea de la energia ultravioletă, fierbinte, care însoțea minciunile cele mai periculoase, până la o nuanță palidă, răcoroasă, paranormală, de argintiu-albicios, pentru soiul de minciuni inofensive.

Dar minciuna lui Jake Salter genera o energie de pe tot spectrul. Și fierbinte, și rece. Clare știa intuitiv că Jake putea fi extrem de periculos, dar nu era – sau, cel puțin, nu era pe moment.

Adrenalina o străbătea intens, făcând-o să fie nervoasă, într-o stare de hiperalertă. Simțurile ei paranormale erau activate la maximum, dezorientând-o atât pe planul fizic, cât și pe cel psihic. Pulsul i se înteeți brusc, iar respirația îi deveni dificilă.

Era obișnuită cu senzația. Trăia cu acea marcă rară de sensibilitate, proprie numai ei, de când începuse să i se manifeste, la începutul adolescenței. Dumnezeu îi era martor că exersase îndelung și din răputeri pentru a învăța cum să-și controleze toate reacțiile – atât cele fizice, cât și cele paranormale. Dar, din păcate, neobișnuitele ei simțuri erau conectate la reacția primitivă de tip luptă-sau-fugă. Parapsihologul de la Arcane House, care o ajutase să-și gestioneze propriul tip unic de energie, îi explicase că talentele metapsihice care declanșau niște instincte fizice atât de elementare erau foarte greu controlabile.

În timp ce-și făcea propriile cercetări prin scriptele genealogice ale Societății Arcane, căutând alte exemple de persoane asemănătoare cu ea, descoperise două fapte tulburătoare. Primul era acela că, deși printre membri se iveau uneori detectoare de minciuni umane, majoritatea erau de gradul cinci sau chiar mai puțin. Puternicele niveluri zece rămâneau extrem de rare.

Faptul Tulburător Numărul Doi era acela că, dintre puținele detectoare de minciuni umane, consemnate de-a lungul istoriei, majoritatea o sfârșeau rău, fiindcă nu reușeau niciodată să învețe să-și controleze talentul. Erau internați în aziluri sau deveneau dependenți de medicamentele menite să inhibe efectele bombardamentelor constante de minciuni care-i asaltau zi de zi și an de an, fără încetare. Unii chiar se sinucideau.

Adevărul era că toată lumea mințea. Dacă erai un detector de minciuni uman de nivel zece, fie te obișnuiai cu asta, fie înnebuneai.

Dacă exista un lucru pe care-l învățase de una singură, își spunea Clare, acesta era autocontrolul.

Cu un efort de voință, își adună laolaltă simțurile – pe toate – și-și reglă mijloacele defensive metapsihice.

— Eu sunt Clare Lancaster, se prezentă ea, simțindu-se mândră de faptul că reușea să vorbească firesc și politicos, ca și cum n-ar fi fost în plină ascensiune a unui miniatac de panică.

— Mă bucur să te cunosc, Clare, răspunse Jake.

Bun, acum nu mai mințea. Era într-adevăr încântat de cunoștință. Mai mult decât încântat, de fapt. Nu avea nevoie de sensibilitățile ei metapsihice ca să detecteze anticiparea masculină din cuvintele lui. Vechea intuiție feminină funcționa de minune. Încă un mic fior o străbătu, trepidant.

Jake porni încet – nu, nu doar încet, parcă la pândă – spre ea, cu un pahar pe jumătate plin într-o mână. Clare avu impresia că-i includea prezența în cine știe ce calcule din mintea lui, numai de el știute. Destul de corect. Și ea, din partea ei, făcea același lucru.

— Sunteți prieten de familie, domnule Salter? se interesă.

— Spune-mi Jake. Sunt consultant de afaceri. Archer m-a angajat ca să mă consulte în privința unui nou plan de pensii și beneficii pentru Glazebrook.

Încă o minciună înfășurată într-un strat de adevăr. Ia te uită! Omul era înspăimântător de abil. Și înspăimântător de interesant.

Ajunsesese în lumina răspândită de una dintre lămpile de fier forjat ale verandei, dându-i astfel posibilitatea să-l vadă bine pentru prima oară. Clare avea sentimentul că n-o făcuse întâmplător. Dorea să-l vadă. Și înțelese de ce. Până și hainele și le alesese cu scopul de a induce în eroare.

Se întrebă dacă Jake Salter credea cu adevărat că ochelarii cu rame negre, cămașa cu nasturi de sus și până jos, croită de comandă, și pantalonii lejeri de birou pe care-i purta alcătuiau un travesti eficient. Nici tunsoarea conservatoare a părului foarte închis, aproape negru, nu-i stătea firesc.

Nimic nu putea nici să ascundă inteligența atentă din ochii aceia de un căprui-închis, nici să camufleze aura subtilă de putere controlată pe care o emana. Era tot numai tăișuri ascuțite și umbre misterioase. Clare ar fi fost gata să parieze puținii bani pe care-i mai avea în contul bancar că, asemenea oricărui aisberg care se respectă, Jake Salter își ținea ascunsă partea cu adevărat periculoasă.

Nu era nevoie să fii medium paranormal pentru a deduce că acela nu era un individ cu care să-ți convină să te întâlnești noaptea târziu, pe o alee întunecoasă – decât, eventual, dacă promitea o partidă de sex peste măsură de pervers.

Ultima revelație făcu să i se oprească respirația. Asta de unde-i mai venise? Clare nu avea în nici un caz înclinații sexuale perverse. De fapt, n-o atrăgea sexul de nici un fel. Sexul însemna abandon, însemna vulnerabilitate și asumare de riscuri cu o persoană în care aveai încredere. Când erai un detector de minciuni uman, trebuia să rezolvi multe probleme care țineau de încredere. Clare nu se culca niciodată cu un bărbat fără a se asigura înainte că era stăpână pe situație.

Una dintre cele mai mari calități ale lui Greg Washburn era aceea de a o fi lăsat absolut bucuros să se însărcineze ea cu latura metapsihică a relației lor, la fel cum o lăsa să controleze și toate celelalte aspecte ale acesteia. De fapt, avuseseră o logodnă aproape perfectă. Ea și Greg nu se certaseră niciodată, din nici un motiv – până în ziua când el o părăsise.

— Ai cam întârziat, constată Jake.

— Avionul de la San Francisco a avut întârziere.

— Clare.

Clare întoarse brusc capul dinspre Jake Salter, zâmbindu-i surorii sale după tată.

— Bună, Liz.

— Tocmai am vorbit cu mama.

Elizabeth venea spre ea, cu fața ei atrăgătoare, strălucind de plăcere.

— Mi-a spus că ești aici. Nu știam că urma să vii în Arizona astă-seară.

O îmbrățișă pe Clare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus?

— Iartă-mă, îi răspunse Clare, îmbrățișând-o la rându ei. Am crezut că știai că fusesem invitată.

— Probabil că tata a vrut să-mi facă o surpriză. Îl știi cum e... „Nu tocmai”, răspunse Clare în sinea ei, dar n-o spuse cu voce tare. Îl cunoscuse pentru prima oară abia cu câteva luni în urmă pe omul care era tatăl ei biologic. Împrejurările nu fuseseră ideale. Adevărul era că știa foarte puțin despre Archer Glazebrook, lăsând la o parte faptul că era o legendă vie în cercurile de afaceri din Arizona.

— Mă bucur așa de mult că te văd! continuă Elizabeth.

Clare își îngădui să se relaxeze puțin. Cu sora ei, cel puțin, se afla pe un teren sigur.

— Arăți extraordinar! o complimentă ea, coborând privirea spre rochia albă și elegantă a lui Elizabeth. Senzațională rochie.

— Mulțumesc, răspunse Elizabeth, studiind-o la rându ei. Iar tu arăți...

— Lasă, nu spune. Doar știi c-am să știu că minți.

Elizabeth râse.

— Arăți ca după o zi și jumătate pe drum.

— Țasta, da, e un adevăr onest, recunosc Clare.

Zâmbi. Îi plăcea atât de mult să-și vadă sora fericită și veselă! Cu opt luni în urmă, Elizabeth se aflase în toiul unui colaps nervos, iar schimbarea era aproape miraculoasă. Nu încăpea nici o îndoială că văduvia îi prinsese bine.

La fel ca mama ei, Elizabeth era membră cu acte în regulă a Societății Arcane. Myra avea nivelul doi pe Scara Jones, ceea ce însemna că, vorbind la modul general, deținea o intuiție cu puțin peste medie. Dacă n-ar fi descins dintr-un lung șir de membri ai Societății, ca să fie testată, ar fi trecut prin viață fără

a avea nici cea mai vagă idee despre latura metapsihică a naturii ei, luând-și străfulgerările intuitive ca pe ceva de la sine înțeles, așa cum fac atât de mulți oameni.

Elizabeth însă avea gradul cinci, cu o puternică sensibilitate față de culori, echilibru vizual, proporție și armonie. Facultățile sale metapsihice reprezentau unul dintre motivele pentru care avea atâta succes ca designer de interioare.

— Iată-te în sfârșit, Clare! tună glasul lui Archer Glazebrook, din ușa deschisă. Unde naiba ai întârziat atâta?

— A avut întârziere avionul, răspunse Clare.

Vorbea pe un ton absolut neutru, așa cum făcea întotdeauna când se afla în preajma uriașului de Archer Glazebrook. De când se cunoscuseră pentru prima oară, petrecuse foarte puțin timp în compania lui. Încă nu era sigură ce părere să-și formeze despre el.

Archer ar fi putut să fie distribuit în rolul pistolarului bătrân și călit dintr-un film western de modă veche. Avea șaiszeci și unu de ani, trăsături colțuroase, înăsprite de soare și vânt, și ochi șireți, ca două alune. În cazul lui Archer, aparențele erau oricum, numai înșelătoare nu. Se născuse și crescuse într-o fermă din Arizona, amplasată în apropierea frontierei, și-și trăise cea mai mare parte a vieții în Sud-Vest.

Archer nu mai călărea pe pământurile din acea regiune – le vindea și le cumpăra, în schimb. Și construia pe de. Făcea toate aceste lucruri cu atâta succes, încât putea să cumpere și să vândă de la aproape orice locuitor al statului.

În cele din urmă, avea să-i predea imperiul fiului său, Matt, ca să-l conducă. Deocamdată, însă tot el era șeful. Clare știa că în vara aceea Matt, care avea aproape treizeci de ani, administra o firmă a trustului Glazebrook din San Diego.

Clare o întrebase odată pe mama ei ce anume găsisese la Archer Glazebrook, de-i trezise pofta să petreacă o noapte cu el. „Puterea e un afrodisiac incredibil”, îi răspunsese simplu Gwen Lancaster.

Nu încăpea nici o îndoială că Archer exercita o putere imensă – nu numai prin intermediul imperiului său de afaceri, ci și pe

plan paranormal. De fapt, între ele exista o legătură strânsă. Archer era descendentul unei lungi succesiuni genealogice de membri ai Societății Arcane. Facultățile lui metapsihice deosebite îi dădeau posibilitatea de a-și elabora strategiile în moduri de-a dreptul unice. Multe medii cu talente similare ajungeau în armată sau în politică. Archer își folosisese calitățile paranormale în încheierea de tranzacții cu miză mare. Iar rezultatele fuseseră spectaculoase.

La vederea lui în această seară, flancat de doi membri ai familiei sale legitime, Clare simți trezindu-se iar în sufletul ei vechea și familiara nostalgie. Și-o reprimă cu aceeași îndârjire nemiloasă pe care o folosea pentru a-și controla latura metapsihică a naturii ei. La fel cum făcea tot timpul de când descoperise pentru prima oară că avea un tată care nu știa despre existența ei, începu să-și intoneze mantra personală: „Treci peste asta. Nu ești singura persoană din lume care a fost crescută de o mamă necăsătorită. Unui copil i se pot întâmpla lucruri și mai rele, iar Dumnezeu e martor că se petrec tot timpul.”

Fusese norocoasă. Avea o mamă iubitoare și o strămătușă care o răsfăța. Asta însemna incomparabil mai mult decât se puteau lăuda majoritatea oamenilor.

— Ei bine, vino în casă și servește-te cu ceva de mâncare, îi ordonă Archer.

Și dădu să se întoarcă spre ușă, hotărât să-și reia îndatoririle de amfitrion.

— Nu pot să stau mult, zise repede Clare.

Oprindu-se, Archer o privi din nou. Toți ceilalți, inclusiv Jake Salter, făcură același lucru. Bun, deci spusese un lucru cam ciudat, de vreme ce abia sosise cu avionul, tocmai de la San Francisco.

Elizabeth se încruntă, dezamăgită.

— Doar n-ai de gând să te întorci la San Francisco tot în noaptea asta, pentru numele lui Dumnezeu! Abia ai ajuns aici...

— Nu, n-am să mă întorc în noaptea asta. Plănuiesc să decolez poimâine.

— Las-o baltă, mormăi Archer. Avem de discutat afaceri. Va trebui să stai mai mult timp pe-aici.

— Am o mulțime de treburi acasă... începu Clare, vorbind printre dinții încleștați.

Dintr-odată, Jake apăru lângă ea, luând-o de cot și trăgând-o spre glasvand.

— Cred că ți-ar prinde bine să mănânci ceva, după tot zborul ăla lung cu avionul și drumul de la aeroport până aici, îi propuse el.

Era un ordin, nu o sugestie. Prima ei reacție, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, fu aceea de a se împotrivi. Această intenție deveni și mai puternică, odată ce-și dădu seama că toți, inclusiv Archer, erau vizibil ușurați să constate că Jake o lua în sarcina lui.

Pesemne că Jake îi simțise rezistența incipientă. Îi zâmbi ușor amuzat și înălță din sprâncene, întrebând-o fără cuvinte dacă voia într-adevăr să provoace o scenă pentru o nimica toată ca un drum până la masa cu hors d'oeuvres.

Ce mama dracu'. Nu mai pusese nimic în gură de la pătura de iaurt pe care-l luase la prânz.

— Bine, se învoi ea.

— Unde-ai să stai la noapte? se interesă Elizabeth.

— La unul dintre hotelurile de lângă aeroport, răspunse Clare.

Elizabeth o privi oripilată.

— Până acolo ai de mers o oră cu mașina! se plânse ea.

— Știu.

— O să stai aici! declară hotărât Archer. E loc destul.

Myra deschise gura să obiecteze, dar imediat o închise la loc. Lui Clare îi păru rău pentru ea. Faptul de a se pomeni cu fiica de mult pierdută a soțului ei, rodul unei aventuri de-o noapte

cu o altă femeie, în pragul casei sale, treizeci și doi de ani mai târziu, trebuia să se înscrie în topul celor mai negre zece coșmaruri ale unei femei.

— Mulțumesc, dar prefer hotelul. M-am cazat deja și mi-am lăsat valiza în cameră.

— Numai de nu m-aș fi mutat din apartament, începu Elizabeth. Altfel, ai fi putut să stai cu mine. Dar, cum ți-am spus la telefon săptămâna trecută, voi sta aici, cu mama și cu tata, până se semnează contractul pentru noul meu apartament.

— E-n regulă, răspuse Clare. Nu-mi displace la hotel. Sincer.

Fălciile lui Archer se flexară amenințător, dar Jake și Clare ajunseseră chiar lângă ușă.

— Are timp destul pentru a se decide ce vrea să facă, spuse el, trăgând-o spre intrare. Mai întâi, însă, lăsați-mă să-i dau ceva de mâncare.

Când Jake o conduse înăuntru, toate capetele din încăperea plină de oameni se întoarseră spre ei. Peste o fracțiune de secundă, toți își mutară iar privirile. Rumoarea conversațiilor reluate în grabă și a râsetelor false crescuseră rapid, umplând sala spațioasă.

Clare fusese pregătită pentru o asemenea reacție stânjenitoare, dar o izbi totuși ca o undă de șoc metapsihică. Fu nevoită să-și reamintească să respire. Simți mâna lui Jake încheștându-i-se mai strâns pe braț, dar nu spuse nimic.

Jake o conduse spre un bar capitonat cu piele, într-un capăt al salonului prelung și încăpător, fără să dea nici o atenție privirilor curioase aruncate de peste tot, pe furiș, spre ei.

— Hai să luăm ceva de băut, mai întâi, spuse el. Dacă în perioada asta a anului stai în Valea Soarelui mai mult de cinci minute, ai nevoie de apă.

— Da, mi-e puțin cam sete... recunosc eu ea.

Ajunseră lângă tejghea, iar Jake se uită spre barman.

— Apă minerală carbogazoasă și un pahar de Chardonnay pentru domnișoara Lancaster, te rog.

— Fără vin. N-am să stau mult și trebuie să mă întorc cu mașina la aeroport.

Binevoitor, Jake ridică din umeri.

— În cazul ăsta, numai apa.

Omul de după bar dădu din cap, turnă îndemânatic apă efervescentă într-un pahar și i-l oferi lui Clare.

— Mulțumesc.

— Iar acum, vom aplica o incizie chirurgicală bufetului, anunță Jake.

O îndrumă spre o masă rustică, de scânduri, care părea să dateze de la începutul secolului al XIX-lea, când Mexicul controla o mare parte din suprafața actualului stat Arizona. Clare știa că, după toate probabilitățile, masa era o antichitate veritabilă. Myra avea gusturi excelente și-și putea permite să cumpere tot ce era mai bun.

Bufetul era decorat cu vase de ceramică pictată manual, în nenumărate culori, care cuprindeau o diversitate de motive sud-vestice. O sculptură mare în gheață, supraetajată, cu adâncituri scobite la diferite niveluri, conținea felurite sortimente de aperitive reci. În celălalt capăt al mesei lungi se aliniau mai multe platouri de argint, din care se înălțau aburi aromați.

Abia acum, Clare își dădu seama că-i era foame.

— Ai avut dreptate, îi spuse ea lui Jake. Trebuie să mănânc ceva.

— Îți recomand tortillele astea miniaturale, îi oferi el o farfurie roșie ca ardeiul. Totuși, s-ar putea ca umplutura să fie un pic cam prea iute pentru cineva din San Francisco.

— Se vede clar că nu știi prea multe despre San Francisco, remarcă ea, în timp ce-și punea pe farfurie câteva dintre acele mici tacos, după care trecu la creveții reci cu salsa.

Chiar când își lua o furculiță și un șervet, lângă ea apăru Elizabeth.

— E totu-n regulă? o întrebă.

Când văzu diversele mâncăruri din farfuria lui Clare, fu vizibil ușurată.

— A, bravo. Bine că mânânci și tu ceva.

— După cum știi, ăsta-i unul dintre lucrurile la care mă pricep cel mai bine, răspunse Clare. Nu-ți face griji din pricina mea, Liz. Nu-mi lipsește nimic. Du-te înapoi la invitații voștri.

— Aș vrea ca tata să ne fi spus că urma să vii și tu. Atunci, am fi putut face alte aranjamente, murmură Elizabeth, aruncând o privire stânjenită prin jur. Îmi dau seama că trebuie să fie foarte incomod pentru tine.

— N-am nici o problemă. Hai, du-te, ocupă-te de lume... Nu-ți mai face griji, acum că sunt aici. N-am să dispar din oraș fără să-mi petrec puțin timp și cu tine.

Jake o privi pe Elizabeth.

— O să am eu grijă de ea.

Cuvintele lui o încurajară vizibil.

— Ei, în cazul ăsta, eu mă duc să mai stau de vorbă cu unele persoane, spuse Elizabeth. Altfel, mama o să se supere. Îți mulțumesc, Jake, spuse ea, apoi adăugă, cu un zâmbet cald spre Clare: Noi două o să vorbim mai târziu.

— Fii sigură, răspunse sora ei.

Și Elizabeth dispăru din nou în mulțime.

Rapid, Jake examinează salonul cu privirea.

— Propun să mergem afară. Aici e cam aglomerat.

— N-am nimic împotriva.

Clare mușcă dintr-un minitaco, simțindu-se mult mai bine, și-l lăasă s-o piloteze spre o ușă din capătul opus al încăperii, care dădea pe o altă verandă lungă. Aceasta avea în față o piscină arcuită elegant. Proiectoarele din adâncuri făceau ca apa să strălucească într-o nuanță stranie de peruzea.

Părăsiră veranda, traversând curtea pentru a se așeza la o masă rotundă de pe marginea piscinei.

— Frumoasă noapte, spuse Clare, cu gura plină de o îmbucătură din taco.

— Azi a fost caniculă. Cică mâine-o să fie și mai cald.

— Mda, mă rog, suntem în Arizona și e vară.

Bău puțină apă minerală, apoi lăsă paharul jos.

— Ai idee despre ce vrea Archer să-mi vorbească?

— Nu. Nici măcar nu știam că te-a invitat la petrecerea asta.

Spunea adevărul, își dădu ea seama. Asta era o schimbare interesantă...

— Am sentimentul că ai fost luat prin surprindere, îi spuse. „Și că nu-ți place să fii luat prin surprindere”, adăugă ea, în gând. Ești obișnuit să fii cu trei pași înaintea tuturor celorlalți, nu-i așa?

— E clar că de data asta am rasolit-o.

Clare zâmbi vesel.

— Nu te considera vinovat. Toți ceilalți par să fie la fel de surprinși să mă vadă. Se pare că, la levata asta, Archer și-a ascuns cărțile până-n ultima clipă.

Făcu o pauză, stând câteva momente pe gânduri.

— Ceea ce, recunosc, îmi cam stârnește curiozitatea.

— De-asta ai venit aici? Din curiozitate?

— Nu. Am venit fiindcă a insistat mama.

Înălță din sprâncene.

— Știi câte ceva despre istoricul familiei mele, presupun, nu?

— Parțial. Am aflat că toți sunteți membri înregistrați ai Societății Arcane.

— Și tu ești?

— Da.

Clare dădu din cap. Asta explica întru câtva aura de putere pe care o iradia. Mai explica și de ce-l angajase Archer pe post de consultant. Membrii Societății preferau adeseori să colaboreze

cu alte mediumuri. Tindeau să-și aleagă din rândurile Societății și prietenii cei mai apropiați, și chiar și partenerii de viață.

— De fapt, mă refeream la aspectele oarecum mai complicate ale ascendenței mele, nu la calitatea noastră de membri ai Societății, îi spuse ea lui Jake.

— Și despre asta știu unele lucruri.

— Problema e că, până anul trecut, nu i-am întâlnit niciodată pe Archer, Myra, Elizabeth și Matt. Încă mai tatonăm terenul, cu toții. Elizabeth și cu mine ne înțelegem extraordinar, Matt se poartă prietenos, dar pe Myra prezența mea o deranjează, din motive lesne de înțeles, așa că încerc să nu i-o impun prea des.

— Și cu Archer în ce relații ești?

— Sunt încă în faza de construcție.

— De ce-a vrut mama ta să vii aici în seara asta?

— E cam complicat. În esență, mama și mătușa May mi-au cerut să mai aștept până la începerea colegiului și apoi să mă decid dacă să mă prezint sau nu lui Archer. Le-am respectat dorința. Când am plecat efectiv la colegiu, ajunseseam la concluzia că, la urma urmei, preferam să nu intru în legătură cu el.

— De ce?

Ezită, nefiind sigură cum să-și exprime sentimentele în cuvinte.

— De fiecare dată când vedeam câte o fotografie a familiei Glazebrook în ziare sau în reviste, arăta ca o familie perfectă. Știam că asta avea să se schimbe dacă apăream la ușa lor. Și cred că o parte din mine nu voia să le distrugă armonia din casă.

— Nu există familii perfecte, spuse Jake.

— N-or fi existând... Dar familia Glazebrook, cu siguranță, părea să fie destul de aproape de idealul ăsta. Totuși, la începutul anului, am luat în sfârșit legătura cu Elizabeth. Și,

odată ce tot o făcusem, mama și mătușa May au hotărât că era cazul ca între mine și Archer să se stabilească o legătură.

— Familia... comentă Jake. N-ai cum să n-o iubești.

Zâmbind, Clare mai bău puțină apă.

— Situația asta cu rudele nu e singura complicație pe care-o ai în viață, așa-i? o întrebă el în continuare, tolănindu-se în șezlong, cu picioarele întinse înainte. Ești o parasenzitivă de nivel zece, cu un talent aproape unic.

Clare încremeni.

— Știi?

— Că ești un detector de minciuni uman? Mda. Am făcut unele cercetări despre trecutul familiei, înainte de a primi slujba asta. N-oi fi având eu încă toate datele, dar cred că știu elementele de bază. Cred că în unele momente ți-e foarte greu. Oamenii mint mult, nu-i așa?

— Da, răspuse ea. Tot timpul, de fapt.

Se întrebă dacă nu cumva Jake o testase mai-nainte, când îi spusese cum se numea, sau dacă se credea în stare să-i învingă sensibilitatea. Poate că, pur și simplu, puțin îi păsa dacă ea știa că mințea sau nu. Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai convinsă că, probabil, acesta era răspunsul.

— Sensibilitatea ta care e?

Jake nu-i răspuse. Întoarse capul pentru a privi înapoi spre casă.

— La naiba, înjură el încet.

Urmărindu-i privirea, Clare văzu o femeie slabă ca un băț, profilată pe luminile din casă.

Femeia ezita. Clare își dădu seama că pornise în căutarea cuiva. Cu puțin noroc, n-avea să-i treacă prin minte să se uite și pe terasa întunecoasă de pe cealaltă parte a piscinei.

Însă chiar în acel moment femeia porni cu hotărâre într-acolo. Se vedea clar că voia să ajungă la masa unde stăteau ei. Halal noroc, își spuse Clare. Al ei o ocolea în seara aceea.

— Valerie Shipley, spuse Jake.

— Știu. Exact de ea aveam nevoie ca să am o seară cu adevărat reușită.

Resemnată, își puse pe farfurie ultima bucată de taco, pe care încă n-o mâncase.

— O cunoști? întrebă Jake.

— Am întâlnit-o o dată. În noaptea când a fost asasinat fiul ei, Brad McAllister.

— McAllister a fost soțul surorii tale, nu-i așa?

— Da...

Încordată, Clare o privea pe Valerie care venea spre ei cu pași nesiguri. Se anunța o scenă urâtă.

— Doar ca să știi, spuse Jake încet. Valerie bea. Mult. Mi s-a spus că s-a apucat de băut după moartea fiului ei.

— Și Elizabeth mi-a zis ceva în sensul ăsta.

Valerie se opri lângă marginea bazinului.

Într-o mână ținea un pahar. Clare vedea clar că se clătina pe tocurile înalte ale pantofilor.

Femeia avea spre șaiszeci de ani, iar părul vopsit blond lucios îi era tuns paj. Cu șase luni în urmă, arătase sănătoasă și în formă. Astă-seară părea aproape emaciată în rochia de cocktail strânsă pe trup. Oasele feței îi deveniseră tăioase ca niște lame de cuțit, iar adânciturile din obrajii supti păreau aproape fără fund.

— Nu-mi vine să cred c-ai avut obraz să intri-n casa asta azi, cățea ucigașă, începu Valerie, vorbind împleticit, dar cu o ură înconfundabilă.

Clare se ridică în picioare. Lângă ea, Jake făcu și el același lucru.

— Bună seara, doamnă Shipley, o salută Clare.

— Cine-i ăsta, aici, cu tine? întrebă Valerie, mijind ochii spre întunericul de sub umbrar. Tu ești, Jake?

— Da, răspuse el. Cred că ar fi mai bine să vă întoarceți în casă, doamnă Shipley.

— Ia mai taci... Lucrezi pentru Archer. Nu mă-nvăța tu pe mine ce să fac...

Se întoarse din nou spre Clare.

— Puțin îți pasă de suferința pe care mi-ai cauzat-o, nu-i așa? Îți închipui că poți să te-ntorci aici, la Stone Canyon, în pas de vals, ca și cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat.

Clare porni încet spre ea.

— Nu, o preveni Jake, cu glas scăzut.

Fără să-l ia în seamă, Clare se opri la marginea piscinei, față-n față cu Valerie.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, doamnă Shipley, spuse ea.

— Îți pare rău? ridică Valerie vocea, cu un amestec de durere și furie. Cum îndrăznești să spui așa ceva, după ce-ai făcut? Mi-ai omorât fiul, și toată lumea din casa asta o știe!

Și, fără veste, îi aruncă în față conținutul paharului.

Cu un ușor țipăt, Clare închise ochii. Instinctiv, făcu un pas înapoi.

Valerie scoase un strigăt nearticulat de furie. Clare deschise ochii tocmai la timp ca s-o vadă repezindu-se drept spre ea, cu brațele întinse înainte. În lumina lugubră a reflectoarelor de sub apă, fața lui Valerie arăta ca o mască demonică.

Jake interveni cu o viteză uluitoare. O prinse pe Valerie de braț înainte ca aceasta să poată lovi, dar Clare făcuse deja încă un pas înapoi, ca să se ferească. Tocul escarpelui ei negru nimeri în gol.

Se răsturnă pe-o parte, căzând în piscină cu un plescăit deloc onorabil.

Bine măcar că apa era caldă, își spuse ea, în timp ce se scufunda. În rarele ocazii când se afla pe Teritoriul Glazebrook, era recunoscătoare ori de câte ori avea câte un dram de noroc.

Jake privi trăsăturile schimonosite ale lui Valerie Shipley.

— Destul, ordonă el. Du-te înapoi în casă. Mă ocup eu de problema asta.

Cu o mișcare smucită, Valerie întoarse capul către el, dinspre piscina din care Clare tocmai ieșea la suprafață.

— Nu te-amesteca, Salter, șuieră ea. N-are nici o legătură cu tine. Târfa asta a-ncercat să-l seducă pe fiul meu. Și când nu i-a mers, l-a omorât.

— Valerie? Owen Shipley venea grăbit spre soția sa. Ce se întâmplă aici?

Valerie începu să plângă.

— S-a-ntors curva asta. Nu-mi vine să cred. Chiar a venit înapoi. După tot ce-a făcut... nu e-n regulă...

Își acoperi fața cu ambele mâini, răsucindu-se pe călcâie nesigură, și o luă la fugă spre verandă.

Owen se opri. Era un bărbat cu constituție athletică, trecut cu puțin de șaiszeci de ani, cu trăsături puternic marcate și o cunună de păr cărunț, tuns cu grijă, în jurul cheliei. În majoritatea împrejurărilor, arăta relaxat și încrezător în sine – dar, pe moment, părea încurcat și neputincios.

Jake simți o undă de simpatie la adresa lui. Cu ani în urmă, Shipley îl ajutase pe Archer să fondeze Glazebrook, Inc. Cei doi fuseseră parteneri aproape treizeci de ani, până când Archer cumpărase pachetul de acțiuni al lui Owen. Rămăseseră buni prieteni și parteneri de golf.

Cu un an în urmă, Owen o cunoscuse pe Valerie și se însurase cu ea. Amândoi erau la a doua căsnicie. Archer îi spusese lui Jake că Owen și Valerie se cunoscuseră sub auspiciile site-ului arcanematch.com. Jake avea o presimțire că programele software matrimoniale de la Arcane House, destinate să-i ajute pe membrii necăsătoriți ai Societății să-și găsească parteneri de viață din cadrul comunității paranormale, nu reușiseră să prevadă posibilitatea ca Valerie să se metamorfozeze într-o alcoolică irecuperabilă. Nu era pentru prima oară când arcanematch greșea.

— Îmi pare rău... spuse Owen. Aruncă o privire spre Clare. E totu-n regulă?

Clare stătea în apa care-i ajungea până la umeri.

— Nu vă faceți probleme, domnule Shipley.

— Sigur? insistă el.

— Da, confirmă Clare, cu o voce mai blândă. A fost un accident. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut în bazin.

Trăsăturile lui Owen se crispară.

— De la asasinarea lui Brad, Valerie parcă nu mai e în toate mințile...

— Știu, răspunse Clare.

— Tot încerc s-o conving să se ducă la dezalcoolizare... Dar refuză.

— Înțeleg.

Umil, Owen dădu din cap.

— Mulțumesc.

Aruncă o privire înapoi spre casă. Valerie dispăruse în întunericul verandei.

— Cred c-ar fi mai bine s-o duc acasă.

Porni înapoi spre clădire, adus de umeri.

Jake așteptă până se îndepărtă. Apoi porni spre piscină și se opri pe marginea acesteia.

Clare își aruncă părul ud din ochi și-l privi, cu mâinile mișcându-i-se ritmic sub suprafața apei.

— N-o spune, îl preveni ea.

— N-am încotro, replică Jake, lăsându-se pe vine lângă bazin. Te-am avertizat să nu te confrunți cu ea.

Clare se strâmbă.

— Credeam că un consultant trebuie să facă treburi folositoare și productive în momentele de criză.

— Ai dreptate. Aproape că uitasem.

Se ridică, porni spre cabina din apropiere și deschise ușa. Înăuntru, găsi un vraf de prosoape mari pe un raft. Luă unul și veni cu el înapoi lângă piscină.

— Cât de folositor ți se pare ăsta? o întrebă el, despăturindu-l.

— Mult mai bine decât nimic.

După ce trase adânc aer în piept, Clare se scufundă în bazin, să-și ia pantofii. Când ieși din nou la suprafață, porni prin apă, spre treptele late din capăt, unde o aștepta Jake.

— În cabină e și un halat, îi spuse el, petrecându-i prosopul împrejurul umerilor.

— Mulțumesc.

Strângându-și prosopul pe ea, Clare porni spre cabină. Taiorul negru i se lipise de trup, scoțându-i în evidență conturul rotunjit al șoldurilor planturoase.

Își scoase jacheta chiar înainte de a ajunge la ușă. Apa făcuse ca bluza subțire, de mătase deschisă la culoare, pe care o purta pe dedesubt să devină transparentă. Jake îi distingea bretelele sutienului delicat.

Clare dispăru în cabină, iar Jake începu să se gândească la variantele pe care le avea la dispoziție. Nu mai încăpea nici o discuție că această Clare Lancaster era un adevărat băț care tocmai fusese vârât în roatele planului lui, pus la cale cu atâta grijă. Acum trebuia să se decidă cum să procedeze cu ea, dar înainte de asta avea nevoie de mai multe informații.

Ușa cabinei se deschise, iar Clare ieși, înfoclită din cap până-n picioare în halatul alb flaușat. Avea și părul înfășurat într-un prosop. Hainele încă șiroind de apă și le ducea într-o mână, iar pantofii learcă, în cealaltă.

— Cred că pentru mine petrecerea s-a terminat, spuse ea, oprindu-se lângă masă, ca să-și ia poșeta.

— Așa se pare, fu și Jake de acord. Am să te duc acasă.

— La hotel, îl corectă ea mașinal. Nu locuiesc în regiunea asta, ai uitat?

Mica revelație îl străbătu ca o undă de șoc. Și să mai vorbești despre scăpări... O spusese pe negândite, referindu-se la casa lui sau, mai bine zis, la casa pe care o ocupa cu chirie. Ce naiba mai voia să însemne și asta? Probabil, era un efect al faptului de a o fi văzut în halat, fiind conștient și că pe dedesubtul materialului de un alb imaculat era goală.

— Te duc înapoi la hotel, spuse el.

— Mulțumesc, oricum, dar am mașină.

— Nu mi-e greu. Așa, voi avea o scuză ca să plec mai devreme de-aici. Pălăvrăgelile de la cocktailuri m-au plictisit dintotdeauna.

— Și atunci, de ce-ai mai venit?

Jake ridică din umeri.

— M-a invitat Archer. El e clientul.

Clare îl privi cu o expresie ciudată. Știa că o mințea, își spuse el, simțind totuși că n-avea de gând să-i ceară socoteală pentru asta.

Își dădu seama că încerca să-l dibuiască. Destul de corect. Și el făcea cu ea același lucru. Zâmbi ușor.

— Ce ți se pare așa de amuzant? se răsti ea, iritată.

— Suntem ca doi crimeuri, replică Jake. Tot fentăm și fandăm, testându-ne unul altuia apărarea... căutând puncte vulnerabile... Rezultatul e un duel destul de interesant, nu ți se pare?

Clare rămase absolut nemișcată.

— N-am venit aici ca să mă țin de jocuri.

— Știu. Dar, uneori, jocurile te găsesc ele pe tine.

— Nu știi ce-ți închipui că faci, Jake Salter, dar orice-ar fi...

O luă de braț.

— Hai, să te duc înapoi la hotel.

— Ți-am spus că nu e nevoie. Pot să mă duc și singură.

— Fii rezonabilă, insistă el, conducând-o aproape cu forța spre verandă. Ești udă până la piele. Ai avut o zi grea. Ai trecut printr-o dramă de familie și o scenă neplăcută cu o femeie care pare să te urască de moarte. Și peste toate astea, probabil, nici nu știi să te orientezi prin Phoenix prea bine. Dă-mi voie să te duc înapoi la hotel.

— Nu, mulțumesc.

Răspunsul era politicos, dar hotărât.

— Ești la fel de încăpățânată ca Archer.

Ajunseră pe verandă. Clare se opri brusc, cu privirea spre ușile deschise.

— Nu mai intru-n casă, spuse ea, privind-și halatul. Cu asta pe mine...

— Într-adevăr, fu Jake de acord.

O strânse și mai tare de braț și o trase de-a lungul verandei.

— O luăm pe-aici.

Merseră până la colțul casei. Când ajunseră pe aleea plină de mașini, Jake îl văzu pe valetul de la parcare. Tânărul își făcea de lucru pe lângă mica mașină închiriată a lui Clare.

— Se pare că mașina mea o blochează pe alta, spuse ea.

— A mea trebuie să fie.

Clare tresări scurt, apoi zâmbi fără chef.

— Care-or fi șansele, mm?

— Mă gândesc că poate o fi karma metapsihică.

— Crezi în karma metapsihică?

— Până-n seara asta nu credeam, recunosc el.

Nu-i plăcea deloc expresia cu care valetul privea mașina lui Clare.

— Cred că s-ar putea să avem o problemă.

— Ce problemă? își ridică ea privirea, cu cheile mașinii în mână.

Ajunseseră aproape de mașină, iar Jake distinse în sfârșit păienjenişul de crăpături de pe parbriz. Clare le observă și ea, peste câteva secunde.

— Of, fir-ar să fie, șopti ea. Cei de la agenția de închirieri n-au să se bucure deloc.

Valetul îl văzu pe Jake.

— Tocmai voiam să mă duc să vorbesc cu șeful meu.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Clare.

— Adineaori, doamna Shipley a ieșit din casă, spuse nefericit valetul, și m-a întrebat ce mașină venise în ultima jumătate de oră. Și i-am zis că asta.

— Dumnezeule mare! exclamă Clare. Ce mi-a făcut la parbriz?

— A dat, ăă... a dat cu o piatră-n el.

— Unde-i doamna Shipley acum? vru să știe Jake.

— Soțul dânzei a venit după ea. A zis c-o s-o ducă acasă. S-a scuzat și mi-a spus să vă zic c-o să rezolve el la compania de închirieri.

Jake îi dădu drumul lui Clare.

— Deci, e clar. N-ai să te duci la hotel în noaptea asta.

Luă cheile mașinii din degetele ei, care nu mai opuneau nici o rezistență.

— Am să-ți mut mașina de-aici, ca s-o putem scoate pe a mea.

Clare oftă resemnată.

— Bine. Îți mulțumesc.

— Karma metapsihică, mai ții minte?

Și, deschizând portiera mașinii ei închiriate, se așeză la volan.

Clare rămase în așteptare, cu mâinile înfundate în buzunarele halatului, pe când Jake muta din loc cele două autovehicule. După ce parcă din nou mașina de închiriat, în locul unde

fusese BMW-ul lui, o ajută pe Clare să se așeze pe locul din față al acestuia, iar el trece la volan.

Parcurseră aleea și ieșiră pe șoseaua arcuită care străbătea proprietatea comunității de golf. Paznicul le deschise poarta masivă, de fier forjat, și le făcu semn să treacă.

Clare se uita pe geam, captivată vizibil de luminile orașului Phoenix care licăreau în depărtare prin întunericul nopții.

— Știam că Brad McAllister a fost asasinat acum șase luni, reluă Jake, după o vreme. Archer a menționat că, după părerea polițiștilor, surprinsese asupra faptului un spărgător care-i jefuia casa de-aici, din Stone Canyon.

— Asta-i teoria oficială, răspuse Clare, fără a-și întoarce capul dinspre priveliștea învăluită în beznă. Dar, după cum s-ar putea să fi observat, mama lui Brad e convinsă că eu i-aș fi omorât fiul. Și a avut la dispoziție câteva luni de zile ca să-și răspândească teoria. Înțeleg că a reușit destul de bine, deși Elizabeth mă asigură că majoritatea locuitorilor din Stone Canyon au mare grijă să nu emită speculații cu glas prea tare în apropierea lui Archer.

— Mai mult ca sigur, lui Archer nu i-ar conveni să circule asemenea bârfe.

Clare întoarce în sfârșit capul să-l privească.

— Știi, m-a interogat poliția.

— Aș fi fost surprins să n-o facă. Tu erai cea care găsisse cadavrul.

— Într-adevăr.

Îi aruncă o privire. Clare revenise cu ochii spre întunericul de-afară.

— Cred că ți-a fost foarte greu, murmură el.

— Mi-a fost.

Un moment, Jake nu mai spuse nimic. Apoi o întrebă:

— Cum s-a întâmplat de-ai ajuns prima la locul faptei?

— În seara aia, am venit cu avionul la Phoenix, ca să mă întâlnesc cu Elizabeth. A avut loc o încurcătură cu un mesaj pe care i-l lăsasem. Ea a crezut că urma să sosesc abia a doua zi dimineata, și plecase la o recepție la Academia de Arte din Stone Canyon. După ce am aterizat, am venit cu mașina direct până la ea acasă. Ușa din față era deschisă. Am intrat și l-am găsit pe Brad mort.

Jake nu avea nevoie de percepția sa extrasenzorială ca să recunoască, dincolo de acele cuvinte simple și clare, urmele stăruitoare ale șocului și ororii.

— Archer mi-a spus că seiful fusese deschis, spuse el. Cu siguranță, sună ca scenariul întreruperii unei spargerii.

— Da, dar asta n-a împiedicat-o pe Valerie să ajungă la concluzia că eu aș fi criminala. Crede că aveam o aventură cu Brad și că l-aș fi ucis fiindcă refuza s-o părăsească pe Elizabeth.

— Elizabeth și McAllister erau separați în perioada aia. Ai idee de ce venise la ea în casă tocmai atunci?

— Nu.

Jake n-ar fi vrut s-o întrebe, dar vânătorul din el trebuia să afle.

— Trăiai cu McAllister? se interesă, vorbind fără nici o intonație.

Clare se cutremură.

— Dumnezeule, nu! Nici moartă n-aș fi putut să fiu atrasă de un bărbat ca el. Brad McAllister era un mincinos.

Jake simți un nod în stomac. Probabil, Clare ura mincinoșii.

— Oricine minte, din când în când, spuse el.

„Inclusiv eu.”

— Mă rog, asta așa e... recunosc eu acest fapt simplu, pe un ton surprinzător de firesc. N-am nici o problemă cu majoritatea minciunilor, nici cu oamenii care le spun – cel puțin, de când am învățat să-mi folosesc talentul. Ce naiba, chiar și eu mai mint câteodată. Și chiar mă pricep destul de

bine să mint. Poate că se leagă cu faptul că am harul ăsta al detectării minciunilor.

Jake era năucit – lucru care nu i se întâmpla prea des, reflectă el răutăcios. Avu nevoie de câteva secunde ca să se reculeagă.

— Stai, să ne înțelegem, îi ceru el. Ești un detector de minciuni uman și nu te deranjează că majoritatea oamenilor mint?

Clare zâmbi ușor.

— S-o luăm așa: când te trezești din somn într-o dimineață, la vârsta de treisprezece ani, și descoperi că datorită simțurilor paranormale care ți s-au dezvoltat recent îți poți da seama că toată lumea din jurul tău minte uneori, chiar și oamenii pe care-i iubești, și c-ai să-ți pierzi mințile dacă nu poți pune lucrurile într-o oarecare perspectivă, înveți să pui lucrurile într-o oarecare perspectivă.

Vrând, nevrând, Jake era fascinat.

— Și tu în ce fel de perspectivă ai plasat subiectul ăsta?

— Am adoptat concepția darwinistă. Talentul de a minți e universal. Toți oamenii pe care i-am cunoscut în viața mea puteau s-o facă destul de bine. Majoritatea copiilor mici încep să-și exerseze îndeletnicirea asta imediat ce stăpânesc cât de cât limbajul vorbit.

— Deci, presupui că ar trebui să existe vreo explicație evoluționistă, asta e?

— Da, așa cred, răspuse ea, cu siguranță de sine și seriozitate. Când privești lucrurile obiectiv, pare evident că aptitudinile de a minți fac parte din trusa cu scule de supraviețuire a fiecăruia, ca un efect secundar al deținerii darului vorbirii. Există nenumărate situații în care capacitatea de a minți e extrem de utilă. Sunt momente când poate fi necesar să minți ca să te aperi sau să aperi pe altcineva, de exemplu.

— Înțeleg la ce gen de minciuni te referi, recunosc eu el.

— S-ar putea să-ți minți un dușman, în scopul de a câștiga o luptă sau un război. Sau poți minți numai ca să-ți aperi viața

personală. Oamenii mint tot timpul, fie pentru a dezamorsa o situație de viață tensionată, fie ca să nu lezeze sentimentele cuiva sau să calmeze o persoană speriată.

— Adevărat.

— După cum văd eu lucrurile, dacă oamenii n-ar putea să mintă, probabil n-ar fi în stare nici să conviețuiască în grupuri, cel puțin nu pentru prea multă vreme sau cu vreo măsură de sociabilitate. Și astfel ajungem la concluzia...

— La ce concluzie?

Clare își desfăcu palmele.

— Dacă oamenii n-ar putea minți, civilizația, așa cum o cunoaștem, ar înceta să mai existe.

Jake fluieră încetișor.

— Interesantă perspectivă. Recunosc că niciodată nu m-am gândit la minciună în termenii ăștia.

— Probabil fiindcă niciodată n-a trebuit să te gândești. Majoritatea oamenilor iau capacitatea de a minți ca pe ceva garantat, indiferent dacă sunt sau nu de acord cu mințitul.

— Nu însă și tu.

— Eu am fost nevoită să-mi formeze o perspectivă puțin diferită...

Făcu o pauză.

— Ceea ce-am găsit mereu fascinant e că marea majoritate a oamenilor, paranormali și neparanormali deopotrivă, cred că știu când altcineva minte. Iar lucrul ăsta e valabil în întreaga lume. Dar realitatea este că, după cum arată cercetările, majoritatea oamenilor pot detecta o minciună doar puțin mai des decât în cincizeci la sută din cazuri. Ar putea la fel de bine să dea cu banul.

— Și experții? Polițiștii și ceilalți profesioniști ai legii?

— Conform studiilor, nici ei nu se pricep cu mult mai bine să-i recunoască pe mincinoși – cel puțin, nu în situații controlate, de laborator. Problema e că semnalele despre care oamenii presupun că se corelează cu minciunile, cum ar fi

evitarea de a privi interlocutorul în ochi sau transpiratul, de obicei, nu sunt valabile.

— Deci, nu poți conta pe lungitul nasului lui Pinocchio, hmm?

— Nu e în totalitate un mit, spuse ea. Există anumite semne fizice, dar ele diferă enorm de la un individ la altul. Când cunoști bine de tot o persoană, ai șanse mult mai mari de a-ți da seama dacă minte, dar în rest totul e o loterie. Cum spuneam, minciuna e o capacitate omenească naturală și, probabil, cu toții o stăpânim cu mult mai bine decât ne convine să recunoaștem.

— Ai spus că minciunile lui Brad McAllister erau altfel.

— Da.

— În ce sens?

— Brad era un alt tip de mincinos, spuse ea încet. Era ultraviolet.

— Ultraviolet?

— Codul meu personal pentru tot ce-i malefic.

— Un termen cam tare...

— Era termenul potrivit pentru Brad, crede-mă. Capacitatea de a minți este o unealtă foarte puternică. În sine și prin sine, o consider neutră ca valoare – cam cum e și focul.

— Dar, tot asemenea focului, poate fi transformată și într-o armă, așa e?

— Exact, confirmă ea, încrucișându-și brațele pe piept. Cu ajutorul focului poți să gătești mâncarea sau să arzi o casă până-n temelii. În mâinile unei persoane cu intenții rele, minciuna poate fi folosită pentru a cauza pagube enorme.

— Ce te face să crezi că Brad McAllister era un om malefic? Din câte știu, era un soț devotat, care i-a stat alături lui Elizabeth pe tot parcursul căderii ei nervoase.

Clare se răsuci în scaun, cu o expresie dintr-odată aprigă și furioasă.

— Imaginea asta era cea mai sfruntată dintre toate minciunile lui Brad McAllister. Și mă irită îngrozitor că încă mai are credibilitate, deși nemernicul e mort.

Jake reținu aceste lucruri.

— Ce-a făcut McAllister, de-ai ajuns să-l antipatizezi atât de mult?

— Nici vorbă s-o fi sprijinit pe Elizabeth, în timpul colapsului nervos. El i-a cauzat acea cădere, dar Elizabeth și cu mine am renunțat la orice încercări de a mai convinge pe cineva, inclusiv pe Archer și pe Myra, crede-mă. Cât despre restul locuitorilor din Stone Canyon, pentru tot orașul, Brad a fost un înger și-un erou până-n ultima clipă.

Jake stătu un moment pe gânduri.

— Bun, și care e teoria ta cu privire la crimă?

După o scurtă ezitare, Clare se rezemă din nou, încet, de spătarul fotoliului.

— Nu pare să existe nici un motiv pentru a mă îndoii de versiunea poliției. Probabil că Brad a surprins într-adevăr un spărgător în flagrant delict.

— Și acum, cine minte? Nu cred povestea asta nici o clipă. Tu o crezi?

Clare oftă.

— Nu. Dar nici n-am vreun răspuns mai bun.

— Nici măcar o teorie, cât de vagă...?

— Tot ce știu e că Brad era un om rău. Iar oamenii răi își fac dușmani. Poate că, în noaptea aia, unul dintre ei l-a urmărit și l-a omorât.

— Dar nu cunoști nici un mobil, pe lângă faptul că Brad nu era agreat ca persoană.

— Uneori, atâta lucru e de ajuns.

— Mda... Uneori, ajunge și atât.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere.

— Apropo, spuse Clare după un moment, trebuie să fim atenți la ieșirea spre Indian School Road.

— De ce?

— Fiindcă motelul meu e pe o stradă care se face din Indian School Road, răspunse ea pe un ton răbdător.

— Parcă spuneai că e unul dintre motelurile de lângă aeroport.

— Am mințit.

Tot ce se putea spune mai favorabil despre Desert Dawn Motel era că nu se prefăcea a fi altceva decât era: un stabiliment nepretențios, ieftin și dărăpănat, dintr-o altă perioadă. Construcția cu un etaj avea mare nevoie de reparații, ca și de un strat nou de zugrăveală. Instalațiile de aer condiționat, ruginite, huruiau în noapte.

Cea mai mare parte a plantelor ornamentale de afară muriseră încă din Juristic. Doar câțiva cactuși îndărătnici și un palmier veștejit mai supraviețuiseră. Litera s a firmei de neon roșu și galben se aprindea și se stingea, clipind și sfârâind enervant.

Clare simți un junghi clar de jenă când Jake introduse BMW-ul într-un loc de parcare, lângă intrarea în holul jerpelit. Și-l stăpâni imediat.

Jake opri motorul și privi palmierul cu frunze pleoștite care decora trotuarul de asfalt crăpat.

— Știi, spuse el, dacă ai fi menționat că veneai în oraș astăseară, departamentul de voiaj al trustului Glazebrook ți-ar fi rezervat cu plăcere loc într-un hotel puțin mai acătării. Pun pariu că ți-ar fi putut găsi o cameră care să n-aibă baia pe hol.

— Am baie în cameră, mulțumesc foarte mult, replică ea, desfăcându-și centura de siguranță, înainte de a deschide ușa.

Jake coborî la rândul lui și-i scoase hainele ude din portbagaj. Porniră amândoi spre intrarea în hol.

— Ai avea ceva împotriva să-mi spui și mie de ce l-ai ales tocmai pe ăsta? se interesă el, politicos.

— Poate nu știai că am fost concediată acum șase luni. Și n-am prea avut noroc cu găsierea unui post nou. Așa că-n perioada asta trăiesc dintr-un buget foarte strict.

— Tatăl tău este unul dintre cei mai bogați oameni din statul ăsta, îi aminti el, pe un ton ponderat.

— Nu-l consider pe Archer Glazebrook ca fiindu-mi tată în nici un alt sens în afara celui biologic.

— Cu alte cuvinte, ești prea mândră ca să primești bani de la el, clătină Jake din cap, amuzat. Se vede clar că voi doi aveți multe în comun.

Împinse ușa cu geamul murdar, deschizând-o. Clare trecu pe lângă el, intrând în holul minuscul.

Recepționerul o privi lung, văzându-i halatul și turbanul din prosop.

— Ați pățit ceva, domnișoară Lancaster? întrebă el, pe un ton cam încurcat.

— O partidă de înot în nocturnă, răspunse Clare.

— O conduc eu pe domnișoara Lancaster în camera ei, anunță Jake.

Recepționerul îl măsură cu privirea, apoi ridică din umeri.

— Sigur... Cum doriți... Numai să nu faceți prea mare gălăgie, da? În camera de alături stă un cuplu din Midwest.

Clare se încruntă.

— Cum adică? De ce m-ar interesa pe mine că am vecini?

Recepționerul își dădu ochii peste cap.

Jake o apucă de braț și o trase spre scară.

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă ea, nedumerită. Îmi scapă mie ceva?

Jake așteptă să ajungă la etaj, unde porniră pe coridorul răpănos, înainte de a-i răspunde:

— Tipul de la recepție crede că ești o femeie ușoară care-și aduce clienții în motelul ăsta.

— Tu fiind un client?

— Exact.

— Se pare că halatul nu face o impresie prea grozavă.

Clare se opri în fața camerei 210. Jake îi luă cheia din mână și o introduse în broască.

Ușa camerei 208 se deschise. O femeie de vârstă medie, cu o claie de bucle cărunte, se uită dezaprobator prin crăpătura ușii.

Politicos, Jake dădu din cap.

— Bună seara, doamnă.

Femeia trânti ușa. Prin pereți se auziră niște voci, apoi ușa se deschise din nou. De astă dată, privi afară un bărbat chel și supraponderal, îmbrăcat cu o pereche de bermude ecosez și un tricou de corp care cândva fusese alb. O privi lung pe Clare, prin deschizătură.

Clare înclină și ea capul.

— E o noapte foarte plăcută, nu-i așa?

Omul închise ușa fără o vorbă. Amândoi auziră țăcănitul sonor al încuietorii.

— Cred că recepționarul de noapte nu e singurul de pe-aici care se preocupă de cariera pe care ți-o vei făuri în viață, comentă Jake.

— Habar n-au ei că la ora actuală nici măcar n-am vreo carieră.

Jake deschise ușa.

Interiorul micii camere era la fel de neatrăgător ca și exteriorul. În capătul opus, o ușă glisantă cu geam, ieftină, dădea pe un balconaș cu vedere spre un mic bazin. Clare aprinse becul chior din tavan.

Jake se uită la singura valiză standard așezată pe suportul de bagaje.

— Se pare că nu ți-ai împachetat lucruri pentru o ședere prelungită, remarcă el.

— Îi voi acorda lui Archer o singură zi ca să-mi explice de ce m-a târât până aici. Atâta vreme cât mă aflu în oraș, voi petrece câtva timp și cu Elizabeth. Dar după aia n-am nici un motiv să mai rămân.

— Și te întorci acasă, la San Francisco?

— Îmi caut de lucru. Cele șase luni de șomaj mi-au făcut o gaură cât toate zilele în economii. Nu vreau să fiu nevoită să-ncep să-mprumut de la maică-mea și mătușă-mea. Trebuie să-mi găsesc o slujbă.

Jake dădu din cap.

— Probabil că așa e cel mai bine.

Se vedea clar că abia aștepta să scape de ea. Oare de ce o deprima acest lucru?

— Îți mulțumesc pentru că m-ai adus, adăugă Clare. A fost o seară interesantă, ca să nu spun mai mult...

— Despre toate întâlnirile mele se spune la fel.

Clare zâmbi.

— În caz că n-ai observat, asta n-a fost o întâlnire. Îți făceai doar datoria: te ocupai de problemele lui Archer Glazebrook.

Și-i închise ușa în față, pe cât de încet, pe atât de ferm.

Jake reveni la Stone Canyon și-și parcă BMW-ul în garajul casei unde locuia cu chirie. Deschise portbagajul mașinii, scoase computerul, de care nu se îndepărta niciodată prea mult, și intră în casă.

Intenționase să-și petreacă noaptea scormonind prin încă vreo două case care aparțineau unor persoane din cercul de cunoștințe al familiei Glazebrook, căutând vreun semn în legătură cu ceea ce fusese trimis să găsească. Așa-și petrecea majoritatea nopților în Stone Canyon. Până acum, reușise să scotocească prin debaralele, sertarele și seifurile din douăsprezece locuințe.

Dar sosirea lui Clare Lancaster îi schimbase planurile pentru noaptea aceea. De când o văzuse prima oară, simțurile lui de vânător erau în stare de alertă maximă. Era importantă. Putea

s-o simtă. Și nu numai fiindcă voia să se culce cu ea – deși conta destul de mult și asta.

În bucătărie, aprinse o lumină și-și puse laptopul subțire pe masă. Își turnă un pahar de scotch, se așeză și deschise computerul.

Nu mai avea chef și de alte surprize.

Fișierele încryptate despre familia Glazebrook pe care le primise nu conțineau decât informații sumare cu privire la Clare Lancaster. Le revăzu rapid.

Clare provenea din două șiruri lungi de membri înregistrați ai Societății, din ambele ramuri ale familiei. Lângă numărul ei de pe Scara Jones era un asterisc. Însemna că, deși i se atribuiseră un grad zece, tipul ei particular de sensibilitate era atât de rar, încât cercetătorii nu dispuneau de exemple suficiente pentru a garanta că ratingul era corect.

Un asterisc similar se afla și lângă numărul zece din profilul paranormal al lui Jake.

Clare fusese crescută de mama ei, Gwen Lancaster, contabilă, și de strămătușa May Flood, în zona Golfului San Francisco. Își luase diploma în istorie la Universitatea din California, la Santa Cruz. Jake știa destule despre reputația acelei branșe a sistemului universitar californian pentru a fi conștient că, probabil, Clare se alesese nu numai cu niște studii respectabile, ci și cu o viziune cam neortodoxă asupra lumii în general.

Acorda atenție acestui fapt mărunț pentru că aici, în Arizona, familia Glazebrook nu prea agrea excentricitățile. Erau niște stâlpi ai comunității, activi în domeniile de afaceri, caritabile și civice.

Mai cotrobăi puțin prin fișiere, și mai adânc, și găsi detaliul pe care-l căuta: o notiță care spunea că, după absolvire, Clare candidase la un post în filiala de pe Coasta de Vest a Jones & Jones. Cererea îi fusese refuzată.

În anii trecuți de-atunci, mai încercase de câteva ori – și de tot atâtea ori fusese respinsă.

În urma eșecului de a obține un post la Jones & Jones, Clare se angajase la o mică fundație nonprofit. Lucrase acolo trei

ani, înainte de a accepta o funcție managerială în mai marele și mai prestigiosul Draper Trust.

Draper Trust era o fundație privată care se specializase în subvenționarea organizațiilor ce se ocupau de femeile agresate și familiile fără locuință sau care activau în domeniile sănătății și instruirii copiilor mici. Se vedea clar că avusese foarte mult succes în cadrul trustului. Cel puțin, așa stătuseră lucrurile până în urmă cu șase luni. Atunci fusese chestionată în legătură cu asasinarea lui Brad McAllister.

La întoarcerea acasă la San Francisco, fusese concediată din postul de la Draper Trust. În același timp, luase sfârșit și logodna ei cu un alt membru în conducerea trustului, Greg Washburn. Își petrecuse lunile trecute de-atunci căutând o funcție nouă în fundația de binefacere, fără nici un rezultat. De asemenea, mai trimisese încă o cerere de angajare la filiala Jones & Jones de pe Coasta de Vest.

Respinsă iar.

Jake îl căută rapid pe Greg Washburn în analele Societății Arcane. Figurau câțiva Washburn, dar nicăieri acel Gregory R. Washburn care fusese logodnicul lui Clare. Așadar, Clare încercase să fenteze destinul cu un nonmediu, își spusese Jake, la fel cum încercase și el cu Sylvia.

Acest lucru îi făcea să aibă ceva în comun. Știau amândoi că pe foarte puțini membri ai Societății Arcane îi interesa căsătoria cu un exotic de nivel zece, indiferent de ce tip, necum cu un vânător sau cu un detector de minciuni uman. Fiecare dintre ei își căutase perechea în afara comunității. Rezultatele fuseseră, pentru amândoi, niște eșecuri spectaculoase.

Jake se rezemă de spătar și sorbi din scotch, pe gânduri.

După un timp, accesă datele despre asasinarea lui Brad McAllister.

Existau foarte multe informații disponibile, pentru că moartea lui McAllister făcuse senzație în lumea cluburilor country din Stone Canyon. Totuși, majoritatea materialelor nu-i erau de

nici un folos și aveau un caracter, în cel mai bun caz, superficial. Investigațiile nu duseseră nicăieri.

Clare dăduse o declarație la poliție, dar niciodată nu fusese suspectă în sens oficial. Nu era nevoie de un efort prea mare de imaginație pentru a înțelege de ce fusese exonerată atât de repede, își spuse el. În fond, era fiica lui Archer Glazebrook. Nimeni dintre toți cei ce erau afiliați Departamentului de Poliție din Stone Canyon nu s-ar fi grăbit să forțeze anchetarea ei, fără probe concludente. O asemenea mișcare risca oricând să distrugă o carieră.

Mai sorbi puțin scotch, cu gândul la ceea ce-i spusese Clare. Aceasta îl declarase pe Brad un om malefic, susținând că el ar fi fost răspunzător pentru căderea nervoasă a lui Elizabeth. O asemenea acuzație era destul de gravă. De asemenea, mai era și primul semn de bârfă negativă pe care-l auzise cu privire la preasfântul soț al lui Elizabeth. În ceea ce privea restul orașului Stone Canyon, Brad fusese un soț aproape perfect.

Dar dacă Archer Glazebrook suspectase că Elizabeth fusese tratată abuziv? Jake nu se îndoia nici un moment că Archer ar fi fost capabil să-și împuște ginerele, dacă bănuia că acesta îi făcuse ceva îngrozitor cuiva dintre copiii lui. Archer crescuse la o fermă, și o vreme fusese și militar. Se pricepea la armele de foc.

Problema era că Archer, Myra și Elizabeth fuseseră cu toții văzuți în seara aceea la recepția Academiei de Arte. Martorii nu lipseau.

Dar, în fond, cât de greu ar fi fost să plece pe furiș de la o recepție aglomerată, doar pentru atâta timp cât să împuște pe cineva aflat la numai două mile distanță?

Jake deschise fișierul Bradley B. McAllister. Nu conținea prea multe lucruri interesante.

McAllister și mama lui, Valerie, erau amândoi membri ai Societății, dar niciunul nu avea un punctaj superior pe Scara Jones. Valerie se situa la nivelul doi, iar Brad, la patru. Amândoi fuseseră apreciați ca având „parasensibilitate generalizată”, fără nici un fel de aspecte speciale.

La nivelul patru, probabil că Brad fusese un foarte bun jucător de cărți. Același talent îi explica și succesele ca investitor. McAllister fusese un om foarte bogat.

Membrii Societății Arcane erau mai înclinați, la nivel statistic, spre a deține diverse grade de talente paranormale, datorită îndelungatului istoric al grupului de a încuraja căsătoriile între parteneri cu talente metapsihice. Asemenea tuturor celorlalte trăsături omenești, și factorul genetic juca un rol în această privință.

Jake parcurse rapid restul informațiilor pe care le aveau cei de la Jones & Jones despre McAllister. Brad apărea pentru prima oară în zona locală la câteva luni după căsătoria mamei sale cu Owen Shipley. Conform dosarului, nu mai fusese însurat anterior. Avea studii de calitate, un fler deosebit pentru lumea financiară și lucrase pentru o casă de brokeraj de mărime medie, înainte de a se lansa pe cont propriu ca investitor particular. La vremea sosirii în Stone Canyon, acumulasese deja o avere considerabilă.

Asta nu însemna că nu se căsătorise cu Elizabeth pentru bani, își reaminti Jake. Unii oameni nu se săturau niciodată.

După un timp, deschise telefonul celular și formă un număr familiar. Fallon Jones îi răspunse de la primul apel.

— Sper că m-ai sunat ca să-mi spui că în sfârșit ai făcut unele progrese în Stone Canyon, îl luă în primire Fallon.

Glasul scăzut și tenebros se potrivea cu posesorul său, își spuse Jake. Fallon era un singuratic melancolic. Probabil că se afla la biroul lui, cocoșat peste computer. Semăna cu un savant nebun. Analogia era foarte potrivită. Fallon Jones își putea urmări ascendența până la fondatorul Societății Arcane, Sylvester Jones, alchimistul.

Asemenea celor mai mulți bărbați din îndelungata descendență a întemeietorului, Fallon Jones era un mediu foarte sensibil. Mai avea și niște calități unice pentru a conduce o agenție de investigații metapsihice, datorită exoticelor lui facultăți paranormale care-i dădeau posibilitatea de a distinge configurații organizate acolo unde alții nu vedeau

decât elemente arbitrare, conspirații acolo unde ceilalți găseau doar coincidențe. Invariabil, avea dreptate.

Când Fallon își trimitea agenții la vânătoare, puteai conta pe faptul că pe-acolo, pe undeva, îi aștepta o pradă.

— A survenit o nouă complicație, spuse Jake. Se numește Clare Lancaster.

— Cealaltă fiică a lui Glazebrook?

Fallon făcu o pauză.

— La naiba. Tipii de la probabilități mi-au spus că nu era de așteptat să apară.

— Ei bine, e aici. Și cred că pot spune cu destulă certitudine că știe că nu-i în regulă ceva la povestea mea.

— Fir-ar să fie. N-o poți lăsa să ne dea peste cap planurile. De proiectul ăsta depind prea multe.

— Nu pare înclinată să-mi compromită acoperirea, îl informă Jake. Spune că-i obișnuită cu faptul că toată lumea minte. În orice caz, e pregătită să zboare înapoi la San Francisco poimâine.

— Crezi că poți s-o controlezi până atunci?

— Nu cred că-o poate controla cineva pe Clare Lancaster, replică Jake. Cel puțin, nu pentru prea multă vreme. Dar, cu puțin noroc, n-o să ne strice proiectul. Te-am sunat fiindcă am o întrebare despre ea.

— Ce anume?

— Am găsit un fișier unde scrie că a candidat de mai multe ori pentru un post la Jones & Jones.

— Din șase-n șase luni, cu o regularitate de ceasornic. E persistentă, trebuie să recunosc.

— Și de ce e respinsă mereu?

— Tu de ce naiba crezi? i-o întoarse cu răbdare Fallon. Fiindcă e un detector de minciuni de nivel zece. Pune acolo nivel zece cu asterisc.

— Mie mi se pare că cineva cu talentul ei ar putea fi de mare folos într-o agenție ca a voastră.

— Poate – dar nu cineva de gradul zece. Aștia-s mult prea instabili. Când și-a depus pentru prima oară cererea, i-am cerut unui analist să facă niște cercetări în trecut, cu privire la alți membri cu același talent ca al ei. A reieșit că în toată istoria Societății n-au existat decât vreo jumătate de duzină sau chiar mai puțini. Patru s-au sinucis. E un talent greu de gestionat.

— Ați respins-o fiindcă v-ați gândit că nu și-ar putea face treaba?

— Asta-i o agenție de investigații, Jake, îi aminti sec Fallon. Știi la fel de bine ca mine că, în meseria noastră, toată lumea minte – clienții, suspectii și agenții Jones & Jones. Nici un detector de minciuni de nivelul zece cu asterisc n-ar putea să reziste mult timp sub asemenea presiuni. Ar reprezenta un risc și pentru ea însăși, și pentru cei din jur.

— Poate c-ai subestimat-o.

— Și asta e posibil, dar trebuie să merg pe linia probabilităților, replică Fallon, filosofic. Iar tu, orice-ai face, n-o lăsa să-ți încurce misiunea.

— Am să văd ce pot să fac.

Fallon Jones se ridică de la biroul de mahon plin de zgârieturi și se duse la fereastră. Întotdeauna când se afla în cabinetul lui, se simțea apăsător de greutatea istoricului familiei Jones.

Biroul, la fel ca etajerele cu geamuri și aplicile cu motive egiptene de pe pereți, era în stil Art Deco. Făcuseră parte dintre mobilele originale ale filialei Jones & Jones de pe Coasta de Vest, când aceasta își începuse activitatea la Los Angeles, în anul 1927.

În cele din urmă, Cedric Jones, unul dintre acei Jones care conduseseră filiala, luase hotărârea de a muta sediul în orașelul litoral, izolat, Scargill Cove, în nordul coastelor californiene, la sfârșitul anilor 1960. Când Fallon moștenise funcția, le păstrase pe toate, până la aplicile de pe pereți.

În anii 1960, Scargill Cove fusese un sat retras, populat de un grup eclectic de hippies, New Age-ri, artiști plastici,

meșteșugari și alți oameni care-și căutau refugiul din calea forțelor neînduplecate ale lumii modeme. O agenție de detectivi metapsihici se potrivea de minune printre toți aceștia.

De-a lungul anilor, în Scargill Cove nu se schimbaseră prea multe. Uneori, Fallon avea impresia că orașul era prins într-o falie temporală. Acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau la el. Lucra acolo de unul singur, supervizându-și echipa de detectivi cu jumătate de normă, analiști și laboranți răspândiți la mari distanțe, prin internet și telefonul mobil. Din când în când, se gândea să-și angajeze și un asistent, dar încă nu-și pusese acest plan în aplicare.

Știa ce părere aveau Jake și ceilalți despre decizia lui de a-și conduce imperiul din ascunzătoarea aceea de pe coastă. Dar avea nevoie de intimitate într-un mod pe care alții nu l-ar fi putut înțelege niciodată. Virtualmente toți membrii familiei Jones erau medii puternice de un fel sau altul, dar talentul lui particular era unic în genealogia Jones. Nimeni altcineva nu putea să-l înțeleagă. În cea mai mare parte a timpului, nici chiar el nu-l înțelegea prea bine. Tot ce știa era că, pentru a lucra la randament maxim, avea nevoie de solitudinea și liniștea din Scargill Cove.

Era târziu. Luna învăluită în ceață lumina contururile înalte ale băcăniei cu alimente naturiste, galeriile de artă și alte câteva magazine ce alcătuiau micul cartier comercial al orașului.

Era luna iulie, dar golful bătut de vânturi, cu fâșia sa de plajă stâncoasă și falezele uriașe, nu atrăgea decât puțini turiști. Cei ce reușeau să ajungă până-n orășel nu stăteau niciodată prea mult, în primul rând, fiindcă existau foarte puține posibilități de cazare. Hanul Scargill Cove avea doar șase camere. Vizitatorii nu rămâneau pe loc decât atâta timp cât să viziteze galeriile de artă și meșteșuguri. Plecau înainte de apusul soarelui, în căutarea hotelurilor și a restaurantelor aflate mai departe în lungul coastei.

Cedric Jones, cu intuiția lui de gradul zece, simțise că Scargill Cove avea să rămână nedescoperit multă, multă vreme. Și avusese dreptate.

Jones & Jones era o firmă de familie, cu ramuri în Statele Unite și Marea Britanie. Fusese fondată în urma Primei Cabale, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Toate filialele erau conduse de membri ai familiei Jones care descindeau din fondatorul alchimist, Sylvester Jones.

În cea mai mare parte a timpului, diversele sedii ale firmei erau ocupate cu desfășurarea unei game largi de investigații și activități de securitate pentru membrii Societății și alți clienți din rândurile populației, care se hotărâu să solicite ajutorul detectivilor metapsihici. Dar acei membri ai Societății care cunoșteau istoricul companiei Jones & Jones înțelegeau că principalul său client era Consiliul de Conducere al Societății Arcane.

În ceea ce privea Consiliul, principala sarcină a Jones & Jones era aceea de a proteja cel mai periculos secret al Societății: formula fondatorului.

Formula originală fusese creată de Sylvester Jones. Acesta afirma, în jurnalele sale personale, că putea amplifica enorm facultățile metapsihice ale celor care aveau măcar o doză infimă de talent paranormal. De-a lungul anilor, formula devenise încă una dintre legendele Societății Arcane. Dar familia Jones și Consiliul știau adevărul. Formula existase cu adevărat și dăduse roade.

Elixirul de stimulare paranormală se mai dovedise a fi și peste măsură de primejdios, având efecte extrem de imprevizibile. Cei care-l încercaseră ajunseseră într-adevăr să exercite niște aptitudini metapsihice înspăimântător de puternice. Dar mai deveniseră și obsedați de acest drog. În mod inevitabil, formula îi transformase pe utilizatorii ei în niște sociopați necruțători și foarte instabili, de o capacitate metapsihică fără precedent.

Totuși, în pofida riscurilor, se părea că în cadrul fiecărei generații apărea câte un medium ahtiat după putere care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a reconstitui formula fondatorului. Și ori de câte ori se întâmpla acest lucru, era de la sine înțeles că Jones & Jones avea sarcina de a rezolva problema.

În unele situații, persoana hotărâtă să obțină formula nu era decât un excentric dezechilibrat sau cineva care făcuse o fixație pentru legenda lui Sylvester Jones. Vorbind la modul general, asemenea indivizi nu ajungeau prea departe înainte ca Jones & Jones să intervină pentru a-i pune la punct.

Situația de acum însă era cu totul diferită. Informațiile care se infiltraseră până în prezent sugerau că aveau de-a face cu o organizație foarte disciplinată, structurată meticulos și complet lipsită de orice scrupule. De fapt, avea toate caracteristicile unei conspirații cu drepturi depline, pe linia Primei Cabale.

Cabala era o altă legendă a Societății Arcane – și, la fel ca povestea despre formula fondatorului, se baza pe mai mult decât un simplu sâmbure de adevăr. Conspirația inițială se închegease la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu scopul de a prelua controlul asupra Societății și, folosind-o ca bază a puterii, să-și întindă tentaculele până la cele mai înalte niveluri ale afacerilor și guvernării din Marea Britanie.

Contururile acestei noi și moderne conspirații se revelaseră în ultimele câteva luni. Cel puțin doi cercetători din laboratoarele Societății Arcane dispăruseră în împrejurări suspecte. Trupurile lor nu mai fuseseră găsite niciodată. Cu o lună în urmă, un tehnician care lucra într-o unitate a Societății Arcane fusese descoperit mort. Peste doar două săptămâni, un informator de încredere își pierduse viața într-un accident de circulație.

Pe lângă toate acestea, Fallon mai era sigur și că unele dintre fișierele de computer ale Societății, păzite cu atâta grijă, fuseseră sparte de cineva care se pricepea foarte bine să nu lase urme.

Noua conspirație părea să-și aibă epicentrul pe Coasta de Vest. Aceasta însemna că el era însărcinat cu zădărnicierea ei. Avea o duzină de agenți trimiși să urmărească diverse piste, dar se impunea cu stringență un pas decisiv înainte. Și, pe moment, în Jake își puneau cele mai mari speranțe.

Sosirea lui Clare Lancaster nu era deloc de bun augur.

Clare închise capacul laptopului, se ridică de pe scaun și se duse la ușa glisantă a balconului. Rotița acesteia nu voia să se

urnească pe șina ei metalică. Până la urmă, totuși reuși s-o deschidă cu forța. Ușa scoase un scrâșnet iritant, în timp ce se retrăgea treptat, opunând rezistență la tot pasul. Clare presimțea că zgomotul se auzea până în camera de alături.

Ieși pe balconul îngust și se opri cu privirea spre bazinul întunecos.

Conform celor pe care le aflase din căutarea online, Jake Salter era exact ceea ce afirma că ar fi fost: un consultant de mare succes în domeniul pensiilor și al beneficiilor. Găsise câteva articole despre el și un profil sumar în presa financiară.

Mai era și o mică referire la o căsnicie finalizată prin divorț, în mai puțin de un an.

Își amintea micile frisoane de energie care-o gâdilaseră la ceafă în timpul drumului înapoi spre Desert Dawn Motel.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Jake nu se rezuma doar la a spune minciuni. Trăia o minciună.

Telefonul celular sună tocmai când Clare ieșea de sub duș. Încercă să se înfășoare cu unul dintre prosoapele subțiri ca hârtia, și descoperi că nu era destul de lung. Îl folosi pentru a-și șterge o mână, după care răspunse la telefon.

— Eu sunt, începu Elizabeth. Ai chef de-un mic dejun împreună?

— Mi se pare o idee foarte bună, răspunse Clare. Mi-e puțin cam foame, după baia pe care-am făcut-o azi-noapte în piscină.

— Am auzit. Sunt destul de sigură că toată lumea de la petrecere știe ce s-a întâmplat. Am văzut că Valerie ți-a spart și parbrizul mașinii. Tata a spus că Jake te-a dus înapoi la hotel, aseară.

— Într-adevăr.

— Ascultă, dacă tot n-ai mașina la tine, ce-ar fi să trec eu pe acolo, pe la aeroport, și să te iau? Putem lua micul dejun la unul dintre localurile de pe Camelback Road. Pe urmă, am să te duc la Stone Canyon ca să rezolvi și situația cu cei de la închirierile de mașini.

Clare se uită prin camera răpănoasă de motel. Chiar nu voia ca Elizabeth să vadă în ce condiții locuia. Reacția lui Jake, din noaptea trecută, fusese și-așa destul de neplăcută. Sora ei ar fi fost de-a dreptul îngrozită.

— Pot să iau un taxi, spuse ea repede.

— Lasă-l încolo de taxi. Ia să vedem, acum e șapte jumate... Oră de vârf. Va dura o vreme, până s-ajung la aeroport. Ne vedem cam într-o oră.

Clare oftă.

— Nu sunt la aeroport.

Sora ei își drese vocea.

— Ăă... să nu-mi spui c-ai ajuns acasă la Jake Salter, azi-noapte...?

— Nu! exclamă Clare, simțind că i se înfierbântau obrajii. Pentru numele lui Dumnezeu, Liz, de unde ți-o fi venit și ideea asta, că m-aș fi putut duce cu Jake acasă la el? Abia l-am cunoscut, știi doar.

— Bine, bine, nu te ambala, o temperă Elizabeth. Întrebam doar. N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat.

— Perfect. Atunci, dacă nu ești acasă la Jake și nu ești nici la un hotel de lângă aeroport, unde naiba ești?

— În ultima vreme, am fost cam strâmtorată cu banii, răspunse Clare. Să zicem doar că stau la un stabiliment conform bugetului.

— Tata te-a chemat aici, în Arizona. Nu ți-a plătit el drumul și cazarea?

— S-a oferit, recunosc Clare.

Elizabeth gemu.

— Iar tu, bineînțeles, l-ai refuzat. Jur că ești la fel de încăpățânată ca și el, știai asta? În regulă, dă-mi adresa acelui „stabiliment conform bugetului”...

— E o cocină, declară Elizabeth.

— Nu-i nici o cocină, protestă Clare.

— Ba e o cocină, repetă sec sora ei.

Clare știa că Elizabeth avea să se îngrozească la vederea Desert Dawn Motel, iar acum și-o reaminti sieși; nu avea decât o singură speranță – să încerce să schimbe subiectul.

Mâncau micul dejun pe terasa în aer liber a unuia dintre cele mai luxoase terenuri de golf, în apropiere de Scottsdale. Piscinile în terase și întinderea de un verde aproape nenatural a terenului de dincolo de ele creau o minunată stare de confort. În realitate, deși nu era decât ora nouă fără un sfert dimineața, arșița creștea cu repeziciune. Ar fi fost deja incomod să stea acolo, afară, dacă n-ar fi existat umbrarul din pânză, ventilatoarele de sub el și aspersoarele care împrășcau cu stropi minusculi de apă ce se evaporau aproape imediat.

— Ești sigură că nu te pot convinge să stai acasă la mama și la tata? o întrebă încă o dată Elizabeth.

— Nu, răspunse Clare.

— Voi fi și eu acolo, nu uita.

— Ar fi nedrept față de Myra. Și-așa îi cauzez destul stres.

Elizabeth făcu o grimasă, recunoscând tacit realitatea acestor cuvinte.

— Nu-ți mai face griji, continuă Clare. Mi-e foarte bine acolo unde stau. Oricum, n-am să mai rămân în oraș decât o noapte. Ce mare lucru...?

Ospătarul apăru, aducând o ceașcă pe o farfurioară.

— Ceaiul verde pentru dumneavoastră, îi spuse el lui Clare.

Clare privi pliculețul de ceai pus pe farfurioară. Ceaiul era o marcă generică și nu se îndoia că apa avea să fie doar călduță.

— Mulțumesc, spuse ea.

Despachetă pliculețul și-l puse în ceașcă.

Avusese dreptate în legătură cu apa.

Elizabeth chicoti.

— Ar trebui să știi că nu merge să ceri ceai verde în Arizona. Aici suntem în țara cafelei.

— Spre deosebire de Desert Dawn Motel, ăsta-i un local simandicos, care servește călători înstăriți din întreaga lume. M-aș fi așteptat să fie în stare să ofere o ceașcă decentă de ceai.

— Îmi amintești de Jake. El e singurul pe care-l mai știu să bea ceai. Cred că-i place și ăsta verde.

Clare cugetă la aceste cuvinte, în timp ce mișca pliculețul în sus și-n jos prin apă, într-un efort disperat de a extrage din el ceva-ceva aromă și teină.

— Ce părere ai despre el? își întrebă ea sora.

— Despre Jake?

Elizabeth ridică, elegant, dintr-un umăr.

— Pare destul de drăguț. Cred că e foarte competent, altfel tata nu l-ar fi angajat.

— Consultanții sunt invitați întotdeauna la cocktailurile familiei Glazebrook?

— Nu e ceva chiar atât de neobișnuit, răspunse Elizabeth, luând cu furculița puțin din ouăle Benedict. Tata a ținut mereu să-și invite personalul administrativ superior la evenimentele mondene. Îi primește și ca membri la Stone Canyon Country Club.

— Dar Jake e un consultant adus din afară, nu un vicepreședinte.

— Tata vrea să fie tratat cu respect la birou, explică Elizabeth. Asta înseamnă că trebuie să aibă parte de privilegiile administrației superioare.

— Cred că are sens ce spui...

Sora ei zâmbi.

— Ce-i cu curiozitatea asta a ta în legătură cu Jake Salter?

— Nici eu nu sunt sigură, sinceră să fiu. Pur și simplu, mi-a făcut impresia că ar fi un om puțin cam neobișnuit, atâta tot.

Și să mai vorbești despre minciuni trântite-n față! Jake nu era doar puțin cam neobișnuit – era complet ieșit din comun, cel puțin în ceea ce-o privea pe ea. Nici un alt bărbat nu-i mai zbârlise părul de la ceafa, nici nu-i mai trezise instinctele feminine așa cum reușise el, în seara trecută.

— Ce ciudat, remarcă Elizabeth. Mie Jake mi-a făcut întotdeauna impresia că e exact ceea ce spune că este. Un consultant de afaceri amabil, puțin cam anost.

Oare vorbeau despre unul și același om? se întrebă Clare.

— E înscris în Societate, să știi, spuse ea.

— Da, știi, răspuse Elizabeth, amestecându-și cafeaua. Dar ce ți se pare chiar atât de ciudat la asta? Nu e deloc surprinzător că tata a căutat un medium când s-a hotărât să-și angajeze un consultant.

— Nu e, într-adevăr, fu Clare de acord.

— Am înțeles că Jake e un talent de nivel mediu. Poate de gradul cinci sau șase... Nu mai mult.

Clare încremeni.

— Ce e? înălță Elizabeth din sprâncene. Să nu-mi spui că s-a dat la tine azi-noapte!

— Nu.

Reluă rapid în minte conversația cu Jake. Își dădu seama că niciodată nu-i menționase efectiv propriul lui nivel de sensibilitate. Presupusese, doar, că era foarte ridicat... ba nu, știuse că era înalt – o știuse cu toate fibrele intuitive ale făpturii ei.

Ce se întâmpla acolo? Oare instinctele o înșelaseră atât de tare sau Jake îl mințise pe Archer, ca și pe ceilalți membri ai familiei Glazebrook, în legătură cu puterea facultăților sale metapsihice? Și dacă da, de ce o făcuse?

Poate credea că ar fi ajuns într-o poziție stânjenitoare, reflectă ea. Dumnezeu îi era martor că propriul ei nivel înalt pe Scara Jones n-o ajutase niciodată, atât în societate, cât și în cariera profesională. Membrii Societății, care înțelegeau semnificația acestui lucru, tindeau să mențină o oarecare distanță față de ea.

Nu rareori se întâmpla ca oamenii să se simtă incomod în compania mediilor de nivel zece, indiferent din ce categorie. Și apoi, mai erau și cei din extrema opusă pe care-i atrăgea puterea de orice fel.

Dacă stătea să se gândească bine, trebuia să recunoască sincer că promovarea unui talent de înalt nivel ar fi riscat să-i complice lui Jake viața profesională.

Mai scutiți-l! își spuse ea. Omul avea dreptul la intimitatea lui.

— Ai avut dreptate în legătură cu Valerie Shipley, spuse, ca să schimbe subiectul. Are probleme serioase cu băutura.

— Da, și merge din rău spre mai rău. Lui Valerie i-au plăcut dintotdeauna cocktailurile, dar după moartea lui Brad a început să tragă la măsă de-a binelea. Bietul Owen, cred că a ajuns la capătul răbdării. Mama spunea că i-a vorbit despre un plan de a o duce pe Valerie la dezintoxicare.

— Și l-a încurajat s-o facă?

— Sigur că da. Însă e mult mai ușor de zis decât de făcut. Valerie nu acceptă nici măcar să discute despre problemele ei. Dacă nu se lasă de băutura, cred că e foarte posibil ca Owen să divorțeze de ea.

— Și cine-ar putea să-l învinuiască? se întrebă încet Clare. Dar nu sunt sigură că într-o clinică de dezalcoolizare Valerie va găsi ceea ce-i lipsește – nici chiar într-una aflată sub controlul Societății. Este o mamă care și-a pierdut fiul în împrejurări violente și, din punctul ei de vedere, nu s-a făcut dreptate. Mă îndoiesc că o asemenea situație se poate rezolva printr-un program în douăsprezece etape.

— Din punctul meu de vedere, s-a făcut dreptate, spuse Elizabeth, dintr-odată aprigă. N-aș vrea decât ca Valerie să afle ce ticălos era, de fapt, Brad. Aș vrea ca toată lumea s-o știe, nu doar tu și cu mine.

— Și cum îți imaginezi că i-ai putea spune unei mame că fiul ei mort era un sociopat? Nici măcar propriii tăi părinți n-au putut să te creadă, când ai încercat să le explici că te măritaseși

cu un monstru chipeș. Archer și Myra au crezut că sufereai vreun soi de cădere psihică.

— Brad știa să fie incredibil de convingător.

Furculița din mâna lui Elizabeth tremura ușor.

— Mereu avea probe ale nebuniei mele, pe care să le arate oamenilor. Până și pe doctorul Mowbray a reușit să-l convingă că eram sărită de pe fix.

— Tipul ăla chiar era o canalie. Toate aiurelile alea despre stările de fugă pe care le sufereai, și în timpul cărora încercai să te sinucizi... Parc-ar fi fost dintr-un film horror.

Elizabeth făcu o mutră dezgustată.

— Părea atât de perfect, la început... Mă trec fiorii de fiecare dată când mă gândesc cât de amarnic m-am putut înșela în legătură cu el.

— Nu te învinui, o temperă Clare. N-ai fost singura care l-a crezut un om minunat. Archer, Myra și Matt, și toți prietenii voștri îi înghițiseră și ei prefăcătoriile.

— Eu cred sincer că la ora asta aș fi fost moartă dacă nu erai tu, Clare.

Ochii lui Elizabeth începură să se umple de lacrimi.

— Iar partea cea mai rea e că toată lumea, în afară de tine, ar fi fost convinsă că mă sinuciseseam.

Clare o atinse pe braț.

— E-n regulă. Acum s-a terminat. Brad e cel care a murit, nu tu. Altceva nu mai contează.

— Ai dreptate, răspunse Elizabeth, ștergându-se la ochi cu colțul șervetului. S-a dus. Asta-i lucrul cel mai important. Dar nimeni nu-și dă seama cât de rău era în realitate. Aș vrea să putem găsi o cale de a-i face pe toți să afle adevărul. După înmormântare, cu cât încercam mai mult să vorbesc despre toată situația asta, cu atât mama și tata se străduiau mai tare să mă facă să tac.

— Vorbind din punctul lor de vedere, fără îndoială sunt convinși că e cel mai bine pentru toată lumea dacă lucrurile

trec fără să mai lase nici un fel de urme. O crimă în sânul familiei nu face niciodată bine la afaceri, necum la relațiile din societate.

— Și nu e numai atât, replică Elizabeth. Cred că mama se teme că toți locuitorii din Stone Canyon cred în sinea lor că sunt instabilă neuropsihic. E îngrijorată că n-am să-mi pot găsi alt soț.

Clare zâmbi.

— Îți cauți unul?

— Nu! exclamă Elizabeth, cu un fior. O să treacă mult timp până să mă mai gândesc la căsătorie – dacă am să mă mai gândesc vreodată.

— Vei trece peste tot ceea ce ți-a făcut Brad, o asigură Clare. Ai doar nevoie de puțin timp.

Elizabeth își puse furculița pe masă.

— De fapt, sunt mai îngrijorată pentru tine decât pentru mine. Tu ai plătit foarte scump faptul că m-ai salvat de Brad. Mai întâi, te-a părăsit logodnicul tău, apoi ai mai fost și concediată. Știm amândouă că te-au dat afară din cauza bârfelor care începuseră să circule după crimă.

— Ce mama dracului... murmură Clare, întinzând mâna spre micul vas de ceramică albastră care conținea salsa. Dacă nu-s în stare să înțeleagă o glumă, mai dă-i în mă-sa.

Și încep, concentrată, să-și pună salsa cu lingura peste jumările de ouă. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că Elizabeth o privea lung.

Ridică și ea capul spre sora ei.

— Ce-i?

Elizabeth clătină din cap, după care, pe neașteptate, începu să chicotească. Nu peste mult timp, chicotelile i se transformă în hohote de râs. Își apăsă o mână peste gură, într-o încercare zadarnică de a stăvili șuvoiul.

Clare își măncă ouăle condimentate, așteptând ca Elizabeth să-și revină. În cele din urmă, sora ei se liniști din nou și

întinse mâna după ceașca de cafea.

— Mulțumesc, surioară, chiar aveam nevoie de-o porție bună de râs!

— Mă bucur că ți-am putut fi de folos.

Elizabeth își înclină capul într-o parte.

— Chiar ești atât de indiferentă apropo de cele întâmplate cu cariera și cu logodna ta?

— Pe-atunci, nu eram, dar acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că n-a fost sfârșitul lumii. În materie de logodnă, oricum, aveam anumite îndoieli. Nu cred că Greg și cu mine am fi rezistat mult timp împreună.

— Sunt de acord. Nici măcar n-ai simțit că puteai avea destulă încredere în el ca să-i dezvălui latura paranormală a firii tale.

— Cu siguranță, și asta făcea parte din problemă.

— N-ai fi putut să ții secretul ăsta la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi ieșit la iveală, iar atunci Greg ar fi presupus, probabil, că aveai halucinații. Așa reacționează nonmediumurile când li se spune că cineva are facultăți metapsihice.

— Într-adevăr.

Clare ezită, gânditoare.

— Dar mai exista și un alt aspect al relației noastre care începuse să mă îngrijoreze.

— Care?

— În tot timpul cât am fost împreună, nu ne-am certat nici măcar o dată.

— Și ce-i rău în asta?

— Nu sunt sigură... recunosc Clare. Dar începuse să devină iritant. Mereu făceam numai ceea ce voiam eu. Eu luam toate hotărârile. Alegeam restaurantele unde mâncam. Alegeam spectacolele la care ne duceam. Până și locul în pat mă lăsa

mereu să mi-l aleg. În ultima vreme, domnea o plictiseală sinistră...

— Ho, ho, hooo, nu te repezi așa! gesticulă Elizabeth cu mâna prin fața ei. Întoarce-te la partea aia, cu locul pe care te lăsa mereu să ți-l alegi în pat. Credeam că era unul dintre lucrurile care-ți plăcea la el. Mi-ai spus că apreciai faptul că te lăsa să stabilești tu totul în privința asta.

— Uneori, mai vrei ca și altcineva să preia inițiativa, pentru un timp.

— Serios? zâmbi Elizabeth, cu un aer de cunoscător. Și când ai ajuns la această mică epifanie?

— Nu știu, recunosc Clare. Problema e că nu puteam lăsa inițiativele decât în seama unui om în care aveam încredere deplină.

— Ai să-ți amintești că te-am avertizat că, probabil, era o greșeală ca o persoană cu nivelul tău de talent metapsihic să se mărite cu un bărbat care nici într-un milion de ani n-ar fi putut să-ți înțeleagă adevărata natură, spuse Elizabeth.

— Pe moment, mie mi s-a părut o idee bună, răspuse Clare.

— Celebrele ultime cuvinte.

— Ca să fiu pe deplin cinstită față de Greg, lăsând la o parte toate problemele mele paranormale, pot spune că, pur și simplu, nu sunt genul care să-i poată preda altcuiva frâiele, fie și temporar.

— Mie-mi spui? chicoti Elizabeth. În cazul tău, cred că va trebui să existe cineva destul de puternic ca să-ți ia frâiele cu forța.

Clare se strâmbă.

— Nu-s sigură că-mi place cum sună.

— Vezi? Te opui până și lucrului pe care ți-l dorești. Probabil că trăsătura asta autoritară a personalității tale merge mână-n mână cu problemele care țin de încrederea proprie nivelului zece.

— Probabil. Paragraful douăzeci și doi, cred.

Elizabeth redeveni serioasă.

— Ei bine, eu, una, voi fi întotdeauna profund recunoscătoare pentru talentul tău particular. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi putut să vezi dincolo de zidul minciunilor lui Brad.

— Noroc că pentru Brad nu mai trebuie să ne facem griji.

— Slavă Domnului! Dar încep să fiu îngrijorată din cauza lui Valerie Shipley.

— Cred că faptul că m-a văzut aseară la voi a făcut-o să-și piardă controlul. După ce plec din oraș, o să se calmeze.

— De-asta nu sunt chiar atât de sigură. De fapt, nu m-aș mira nici dac-aș descoperi că ea e aia care-a pus mâna pe telefon ca să răspândească bârfele despre concedierea ta și desfacerea logodnei de către Greg.

— Nici n-aș visa să-ți contrazic intuiția, spuse Clare. S-ar putea să ai dreptate când spui că din vina lui Valerie am fost dată afară de la Draper Trust. Dar n-am de unde să știu cu certitudine că zvonurile despre legătura mea cu asasinarea lui Brad l-au făcut pe Greg să mă părăsească.

— Ha! L-ai întrebat de ce voia să vă despărțiți, mai ții minte?

— Da, recunosc Clare.

— Și el ce-a zis?

— Mi-a spus că avea pe altcineva.

— Iar asta era...?

— O minciună.

— Atât am avut de spus.

Mesajul vocal de la Jake o aștepta pe Clare, când își deschise iar telefonul mobil, după plecarea din restaurantul clubului de golf. Era scurt și la obiect: „Aici Jake. Când ești gata să vii să-ți iei mașina, anunță-mă. Voi veni după tine, ca să te duc la Stone Canyon.”

Clare apăsă pe buton, pentru a șterge mesajul.

— Și să mai vorbești de tipii care iau inițiativa, comentă ea. Cred că Jake Salter ar putea să-mi dea lecții.

Elizabeth își scoase din poșetă ochelarii de soare.

— Despre ce era vorba?

— Mi-a lăsat doar un mesaj, spunându-mi – nu sugerându-mi, dacă nu ți-e cu supărare – spunându-mi deci c-o să vină să mă ia ca să mă ducă la Stone Canyon.

— Sunt convinsă că nu încerca decât să te ajute.

— A, da, sigur...

— Simt niște curenți subtili, remarcă Elizabeth.

— Și eu, răspuse Clare, punându-și la rândul ei ochelarii negri. Dar a naibii să fiu dacă am idee ce se petrece.

Așteptară în timp ce valetul de la parcare aducea Mercedesul lui Elizabeth. Când mașina sosi, Elizabeth se așeză la volan, iar Clare trecu lângă ea.

— Dacă folosește la ceva sau nu, continuă Elizabeth, în timp ce ieșea din parcare, pornind pe Camelback Road, efectiv nu cred că ai motive să-ți faci griji prea mari din cauza lui Jake Salter. Tata are încredere-n el, iar asta spune mult.

— Nu te pot contrazice, răspuse Clare. Ești sigură că nu ți-e greu să mă duci până la casa voastră?

— Nici o problemă. Până după-amiază n-am nici un program. Chiar ești hotărâtă ca mâine să pleci înapoi la San Francisco?

— În momentul de față, ăsta-i planul.

— Ei bine, dacă te răzgândești și mai stai încă o zi sau două, mâine după-amiază sunt liberă. Am putea merge la un salon de spa.

— Îți mulțumesc, Liz, dar nu glumeam când ți-am spus că pe moment sunt foarte strâmtorată cu banii.

— Fac eu cinste.

— Serios, nu trebuie...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Doar sunt eu, sora ta, ai uitat? Nu-s tata. Nu s-o face gaură-n cer dacă-ți plătesc o

după-amiază la salonul de spa.

— Mai vedem, se eschivă Clare.

Mașina aștepta exact în locul unde o lăsase Jake, pe aleea altfel pustie din fața casei Glazebrook. Parbrizul spart sclipea în soarele fierbinte al dimineții.

Clare coborî din Mercedes, săltându-și cureaua genții pe umăr. Se aplecă s-o privească pe Elizabeth.

— Îți mulțumesc.

— Să mă suni când afli dacă mai rămâi sau nu o zi, două.

— Am să te sun.

Închise portiera, iar Elizabeth porni înapoi spre șosea.

Ușa din față a conacului se deschise, iar Archer ieși pe verandă.

— Mă așteptam ca Jake să te aducă aici în dimineața asta, spuse el, fără nici un preambul.

— Elizabeth și cu mine am luat micul dejun împreună, și pe urmă s-a oferit să mă ia cu mașina ei. Mi-era mai comod așa. Pe drum, am sunat la compania de închirieri. Vor aduce altă mașină în locul ăsteia, pentru care vor trimite o automacara, ca s-o tracteze. Au spus că mașina cea nouă va ajunge aici cam într-o oră.

— Foarte bine. E prea cald ca să stăm afară, lângă piscină. Hai în casă.

— Credeam că la ora asta ești la birou.

— Te așteptam.

„Mai bine să profit de ocazie ca să aflu despre ce era vorba”, reflectă Clare. Strânse mai tare cureaua genții în mână, pornind spre verandă.

— Îmi pare rău pentru incidentul cu Valerie, de aseară, adăugă Archer, pe un ton morocănos. În ultima vreme, cam are probleme cu băutura.

— Am observat, răspuse Clare, în timp ce-l urma în casă, cu prudență. Myra unde-i? întrebă ea.

— În dimineața asta are loc o ședință a consiliului de administrație de la Academia de Arte, iar ea e președinta.

— Înțeleg.

Se așezară față-n față, în două fotolii de piele, cu vedere spre fereastră, piscină și munți. Menajera le aduse ceai cu gheață.

— Voi trece direct la subiect, spuse Archer. Știu că ți-e greu să-ți găsești o nouă slujbă.

— O s-apară ceva, mai devreme sau mai târziu, replică ea, amestecându-și ceaiul cu paiul.

— Ca de pildă?

— Mă rog, am auzit că există multe posibilități de a tăia frunză la câini în Las Vegas.

— Ți-am pus o întrebare serioasă, fir-ar să fie!

Clare ezită, apoi ridică din umeri în sinea ei.

— Mă gândeam să-mi deschid o firmă proprie.

Archer se încruntă.

— Ce naiba știi tu despre cum se conduce o firmă?

— Nu prea multe, răspuse ea, cu un zâmbet șters. Dar mi se pare distractiv, așa că mi-am zis: ce mama naibii, de ce n-aș face o încercare?

Tatăl ei își îngustă ochii.

— Tot timpul trebuie să fii așa de-al dracului de sarcastică?

— Nu. Mă port așa doar când simt că se exercită presiuni asupra mea.

Archer se afundă și mai adânc în fotoliu.

— Ascultă, știu că e foarte posibil să-ți fi pierdut slujba și logodnicul din cauza bârfelor care au început să circule după moartea lui Brad.

— De folosit, nu mi-au folosit, asta-i sigur.

— Mă așteptam să se stingă destul de repede, ca să ți-o spun pe-a dreaptă.

— Și eu, recunosc eu ea. Dar se pare că lucrurile nu merg așa întotdeauna.

— De-asta vreau să-ți ofer o slujbă, spuse Archer.

Clare, care tocmai sorbea din ceaiul cu gheață, se înecă. Avu nevoie de un minut ca să-și potolească tușea.

— Nu, mulțumesc, refuză ea automat.

— La dracu', știam c-așa ai să răspunzi. Ești al naibii de încăpățânată.

Clare puse pe măsuta de cafea ceaiul băut doar pe jumătate.

— Poate ar fi mai bine să plec acum...

— Mai întâi, ascultă-mă până la capăt. Cel puțin atâta lucru poți face.

La asta, Clare zâmbi ușor.

— Cel puțin atâta lucru...?

— Ești fiica mea, fir-ar să fie! Nu-s eu de vină că n-am știut nimic de existența ta până în urmă cu câteva luni. Mama ta nu avea nici un drept s-o țină secretă față de mine.

— Credea că așa era cel mai bine pentru toată lumea.

— Mda, mă rog, s-a înșelat.

Clare expiră încet.

— N-am venit aici ca să discut în contradictoriu despre o decizie luată acum treizeci de ani și mai bine, asupra căreia eu n-am avut nici un control.

Pe chipul lui Archer străfulgerară furia și frustrarea.

— În cazul ăsta, de ce-ai mai venit?

— A insistat mama să vin.

Tatăl ei se strâmbă.

— Trebuia să-mi închipui.

— Poate ar fi mai bine să schimbăm subiectul.

— N-am nimic împotriva, răspunse el, înverșunat. Uite despre ce e vorba: mă gândesc să înființez o fundație caritabilă

și vreau ca tu să te ocupi de conducerea ei.

Clare era prea uluită ca să-i răspundă. Nu făcea decât să stea mută, privindu-l.

— Ei? o întrebă Archer, încruntându-se. Ce ai de zis despre oferta mea?

— Cred, începu ea, pronunțând fiecare cuvânt cu o dicție perfectă, în cel mai regulat ritm, că înființarea unei fundații caritabile e o idee excelentă. Ai mai mulți bani decât i-ar fi necesari oricărei ființe omenești. Ai putea face mult bine altora cu ei.

Tatăl ei păru satisfăcut.

— Întocmai.

— Sunt sigură că știi de ce zestre mare are nevoie o fundație.

— Nu-s prost, Clare.

— De o zestre foarte, foarte mare, sublinie ea. Una atât de mare, încât ar putea să aibă un impact serios asupra averii care le mai rămâne moștenitorilor.

Pentru prima oară, Archer păru amuzat.

— Deci tot începi să-ți faci griji pentru moștenirea care ți se cuvine, la urma urmei? Parcă-mi spuseseși că nu te interesează banii mei.

— Acum cine e sarcastic?

Archer făcea eforturi vizibile să nu-și piardă răbdarea.

— Da, Clare, sunt absolut conștient că înființarea unei fundații înzestrate generos ar tăia o parte considerabilă din moștenirea pe care plănuiesc să le-o las urmașilor mei. Nu-ți face griji pentru asta. Va rămâne destul și pentru ei, și pentru copiii pe care ar putea să-i aibă la rândul lor. În viitor, Matt va prelua conducerea companiei și va câștiga și mai mulți bani pentru generațiile care vor urma. Ai încredere-n mine, îmi pot permite să finanțez o fundație.

— Ai discutat și cu Myra despre treaba asta?

— Nu. M-am consultat cu Owen, dar l-am rugat să păstreze tăcerea până apucam să vorbesc și cu tine.

— De ce atâta secretomanie? se interesă Clare, deschizându-și cu prudență canalele parasenzoriale.

— Fiindcă voiam ca, mai întâi, să te iau la bord.

În cuvintele lui reverbera pulsul adevărului.

— Doar nu plănuiești să înființezi fundația asta a ta doar ca să-mi dai mie de lucru, nu-i așa? îl întrebă ea.

— E un proiect la care mă gândeam de mai mult timp.

N-o mințea de-a dreptul, conchise ea, dar nici nu-i spunea tot adevărul.

— De când?

Gura lui tresări puțin.

— Ai o fire sceptică, nu-i așa?

— Am unele probleme cu încrederea.

— Ideea mi-a venit acum câteva luni.

— Imediat ce-ai aflat că fusesem concediată din funcția de la Draper Trust și a devenit evident că mi-era greu să-mi găsesc un post nou?

Archer își mișcă o mână, cu un gest nonșalant.

— Nu vreau să spun că n-a existat nici o legătură. Spun doar că toată ideea s-a cristalizat acum câteva luni.

— Departele de mine gândul de a-ți descuraja planul să donezi o parte din bani, dar cinstit acum, nu cred c-ar fi deloc o idee bună să mă pui pe mine în fruntea noii tale fundații.

— Și de ce naiba n-ar fi?

— Ei bine, pentru început, ai vrea s-o conduci tu, spuse ea. Iar scopul meu suprem a fost întotdeauna acela de a nu fi subordonată nimănui.

— Ți-aș da mână liberă. Doar nu se poate spune că n-ai destulă experiență în domeniu. Vei ști ce să faci.

— Hai să nu ne amăgim unul pe altul, Archer. Știm amândoi că ți-ai dedicat toată viața construirii imperiului tău financiar. Cu siguranță, vei dori să ai ultimul cuvânt atunci când se va pune problema cine primește banii și pe ce vor fi cheltuiți.

Archer pufni.

— Mă rog, va fi fundația mea, la urma urmei. Ar fi și normal să am și eu un cuvânt de spus în legătură cu destinația fondurilor.

Clare își luă ceaiul.

— De acord.

— Dar asta nu înseamnă că n-ai să fii tu șefa.

— Ba da, exact asta înseamnă.

Chipul ars de soare al lui Archer se înăspri, nemulțumit.

— Nu cred că ai avea șanse să primești de la altcineva o ofertă mai bună.

Clare simți un nod în stomac.

— Te rog, nu-mi spune că tu ești cel care dă telefoane tuturor patronilor pe care i-am contactat în ultimele șase luni, avertizându-i să nu mă angajeze.

— La naiba, cum o să fac eu una ca asta?! exclamă Archer, lovind cu latul palmei în masă. Chiar mă crezi în stare de-o asemenea josnicie, doar ca să-mi ating scopurile?

— Dacă ar fi niște scopuri suficient de importante pentru tine, da.

Preț de câteva secunde, crezu că tatăl ei avea să explodeze. Apoi, acesta oftă adânc.

— Ți-a spus câte ceva mama ta despre mine, nu-i așa?

— Mi-a spus că poți fi complet necruțător. Sau, cel puțin, că așa erai pe vremuri.

— O companie ca asta, pe care-am clădit-o Owen și cu mine, nu se poate construi dacă nu ești gata oricând să joci dur.

— Nici o clipă nu m-am îndoit de asta.

— Am făcut ceea ce era necesar, continuă Archer. Dar aveam propriile mele reguli și mi le respectam. Martor mi-e Dumnezeu, niciodată n-am profitat de nimeni care să fie mai slab decât mine sau care să nu știe cum se practică jocul ăsta.

Spunea adevărul, conchise Clare.

— Mi se pare destul de corect, spuse ea încet. Dar trebuie să recunoști că regulile astea mai lasă și puțin spațiu de manevră.

— N-am să te contrazic. Însă n-am folosit acel spațiu de manevră ca să dau telefon oamenilor din San Francisco și să le spun să nu te angajeze.

— Bine. Te cred.

Archer o privi.

— Fii rezonabilă, Clare. Nu se-arată deloc că ai putea primi o ofertă mai bună din altă parte.

— Știu. De-asta mă și gândesc să-mi deschid propria firmă.

— De ce-ai intrat în domeniul fundațiilor de caritate?

— N-a fost prima mea opțiune, dar trebuie să recunosc că s-a dovedit a fi o variantă rezonabil de satisfăcătoare.

Făcu o scurtă pauză.

— Cel puțin, până nu demult.

— Și prima opțiune care ar fi fost?

Clare ezită, apoi conchise că nu risca nimic dacă-i spunea adevărul.

— În ultimii câțiva ani, am visat să mă angajez la Jones & Jones.

Tatăl ei fu vizibil descumpănit.

— Asta voiai...? Se devii detectiv metapsihic pentru Jones & Jones?

— M-am gândit că ar putea fi interesant și mi-ar da o ocazie ideală de a-mi folosi talentele. În ultimii câțiva ani, am trimis din șase-n șase luni cereri la sediul de pe Coasta de Vest.

— Fără nici un rezultat, din câte înțeleg.

— Dobitocul care conduce filiala, Fallon Jones, îmi respinge mereu candidatura.

Archer clipi din ochi.

— Dobitoc...?

— Cred că e epitetul cel mai potrivit, de vreme ce e în mod clar prea prost ca să-și dea seama cât de mult aş putea contribui la Jones & Jones.

— Înţeleg...

— De fiecare dată când candidez, primesc o scrisoare prin care sunt informată că nu există posturi libere. Nu e nevoie să fii un detector de minciuni uman ca să te prinzi că totul nu-i decât o gogoaşă umflată. Fallon Jones a tras concluzia că natura mea de medium e prea delicată pentru activitatea lor.

— Şi cum îţi foloseşti talentul în domeniul filantropic?

— Pe-acolo se învârtesc o mulţime de pungaşi şi escroci care nu s-ar da în lături de la nimic ca să pună mâna pe banii fundaţiei. Iar eu, întâmplător, am o calificare unică pentru a-i depista pe înşelători şi mincinoşi. Până acum şase luni, asta făceam pentru şefii mei.

Archer devenise gânditor.

— Totuşi, cred că ţi-a fost foarte greu să trăieşti atâţia ani cu talentul ăsta al tău de a detecta minciunile.

— Mama şi mătuşa May s-au îngrijit să primesc ajutor de la un parapsiholog foarte bun. Doctorul Oxlade m-a ajutat să descopăr cele mai bune căi de a-mi controla sensibilităţile.

— Şi... logodnicul ăla al tău... Era şi el membru al Societăţii sau medium?

— Nu.

— S-a prins vreodată că era ceva puţin cam aparte la tine?

— N-aş crede – sau, cel puţin, nu în modul la care te referi tu acum.

— Atunci, ţi-e mai bine fără el. Orice medium atât de puternic ca tine ar fi avut o viaţă foarte nefericită alături de un

om obișnuit.

Clare nu spuse nimic. Dat fiind că era improbabil să găsească vreodată un medium dispus să riște o căsătorie cu ea, nici nu prea părea să aibă prea multe de spus.

— Și ce te face să fii așa de-al dracului de sigură că n-am putea lucra împreună la fundația mea? o întrebă iar Archer, după un timp.

— Intuiția.

Tăcu o clipă.

— Archer, dacă-mi faci oferta asta fiindcă te simți vinovat pentru ce-a fost înainte, poți s-o dai uitării. N-ai nici o vină că n-ai știut de existența mea.

— Ba da, se încăpățână el. Am fost vinovat.

Îl privi surprinsă.

— De ce spui asta? Mama mi-a zis că a demisionat și a plecat din Arizona la nici patruzeci și opt de ore după aventura aia a voastră de-o noapte. A spus că nu te-a mai contactat niciodată.

— Trebuia să mă interesez eu de ea, insistă Archer. Să mă asigur că totul era în regulă. Dar adevărul e că plecarea ei mi-a simplificat enorm viața. La vremea aia, aveam destule probleme pe cap, și m-am concentrat să le rezolv pe alea.

— Ce fel de probleme?

— Compania trecea printr-o perioadă proastă. Myra și cu mine aveam și noi greutăți. Pân-am reușit să scot iar capul la suprafața apei, trecuse un an și mai bine.

— Deci, te-ai concentrat asupra viitorului, nu asupra trecutului.

— Nu mă uit prea des în urmă, mărturisi Archer. Nu-mi stă în fire. Mi-am spus că era foarte improbabil ca mama ta să fi rămas însărcinată cu acea unică ocazie, iar dacă totuși rămăsese, m-ar fi anunțat cu siguranță. Majoritatea femeilor ajunse în situația ei ar fi venit să pretindă moștenirea care i se cuvenea copilului. Și ar fi avut tot dreptul s-o facă.

— Mama e o femeie foarte mândră și independentă.

— Îmi amintesc, murmură Archer, cu un zâmbet răutăcios. Probabil, de-asta m-am și simțit atras de ea. De-asta – și pentru că era o contabilă nemaipomenită. În orice caz, după ce-a plecat nu m-a mai căutat niciodată, așa că mi-am spus că totul se terminase definitiv.

— Ce-a fost, a fost. Înțeleg și accept faptul că simți o oarecare responsabilitate de a te ocupa de mine din punct de vedere financiar. Ți respect această poziție. Sunt recunoscătoare. Dar nu e nevoie. Îmi pot purta și singură de grijă.

— N-am spus niciodată că nu poți. Dar ce naiba e rău în a primi o slujbă de la mine?

De pe alee se auzi o mașină.

— Țsta trebuie să fie tipul de la firma de închiriat mașini.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Clare își luă poșeta și se ridică.

— N-ar merge.

Se ridică și el, față-n față cu ea.

— Înainte să fugi, dă-mi cuvântul tău c-ai să te gândești, măcar, să primești postul pe care ți-l ofer.

— Nu e o idee bună. Ai încredere-n ce-ți spun.

— Te-am luat pe nepregătite. Nici n-ai avut când să te gândești serios.

— Nu cred...

— Patruzeci și opt de ore, o întrerupse el, grăbit. Și stai aici, în Phoenix, până te gândești, îți cer prea mult?

— De ce trebuie să stau aici în timp ce meditez la oferta ta?

— Fiindcă, dacă te-ntorci la San Francisco, îți va fi mai ușor să zici nu. Și-n plus, vrei, nu vrei, sunt tatăl tău. Îmi datorezi măcar puțină considerație.

Împotriva propriei voințe, Clare zâmbi.

— Să nu lași niciodată clientul să plece cu un răspuns negativ, nu-i așa? Felicitări. Ai primit un calificativ A în

Psihologia Afacerilor, unu-la-unu.

Pentru prima oară, în ochii lui Archer se zări o lucire amuzată. Zâmbi.

— Iubito, fac afaceri încă dinainte ca tu să te fi născut.

Clare își dădu seama că tocmai îl întrezărise pe acel Archer Glazebrook pe care-l cunoscuse și mama ei. Cu trei decenii în urmă, oricărei femei tinere i-ar fi fost greu să-i reziste.

Ezită. Mare greșeală.

— Patruzeci și opt de ore, insistă încet Archer. Asta-i tot ce-ți cer. Oricum, dacă tot ai făcut drumul până aici, se cade să-ți petreci ceva timp și cu Elizabeth. Acordă-mi doar două zile, ca să-ți expun unele dintre ideile mele pentru fundație.

— Chiar ai intenții serioase cu înființarea ei, nu?

— Da.

— În regulă, spuse Clare. Atunci, am să mai stau vreo două zile. Poți să-mi arăți unele dintre planurile tale. Dar nu-mi iau nici un angajament. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— La revedere, Archer.

Peste câteva minute, se afla la volanul noii mașini închiriate. În timp ce străbătea aleea, se uită de vreo două ori în oglinda retrovizoare, contemplând priveliștea uriașei reședințe unde crescuseră sora și fratele ei.

Archer așteptă ca mașina să ajungă la ieșirea de pe alee pe șoseaua principală. Toată viața știuse cu cea mai mare precizie unde voia să ajungă, își spuse el. Scopurile lui fuseseră cât se putea de clare: bani, succes, putere, femeia pe care o iubea și moștenitorii cărora să le poată lăsa tot ceea ce construiseră. Dobândise tot ce se hotărâse să câștige, fără să se îndoiască niciodată de oricare dintre deciziile pe care le lua pe parcurs.

Nu era mândru de unele dintre lucrurile pe care le făcuse în trecut – dar, ce mama dracu'...? Doar nu era un sfânt. Sfinții nu clădeau imperii financiare – și, de obicei, o sfârșeau prost.

Reveni în casă și se opri cu privirea spre piscină. Așa cum îi spusese și lui Clare, nu obișnuia să contemple trecutul. Trecea prin viață rămânând concentrat asupra viitorului. Dar nu se mai putea purta ca și cum Anul Pierdut, cum ajunsese să-l numească în sinea lui, n-ar fi existat niciodată.

Era căsătorit cu Myra de doi ani, când compania pentru lansarea căreia el și Owen munciseră pe brânci începuse să dea semne de implozie. Economia se prăbușea vertiginos. Afacerile erau aproape inexistente. La orizont se înălța spectrul falimentului. Tatăl Myrei, senatorul, care de la bun început avusese mari îndoieli în legătură cu căsnicia lor, îi azvârlea fiicei sale tot felul de aluzii grele apropo de înțelepciunea unei decizii de a divorța.

Ca să agraveze și mai rău situația, Myra se supăraseră când Archer îi spusese că voia să aștepte până când compania se pune pe picioare, înainte de a începe să-și întemeieze o familie. Devenise închisă în sine, indiferentă și rece la pat. Archer era destul de sigur că începuse să apeleze la Owen pentru compasiune și înțelegere.

Myra fusese în relații cu Owen, înainte ca Archer să reușească s-o seducă. Iar când lucrurile se înrăutățeau, începea să se întrebe dacă nu cumva își regreta decizia.

Undeva, în toiul acelei învălmășeli de dezastre iminente, se pomenise într-o deplasare de afaceri cu tânăra și atrăgătoare lui contabilă-șefa, Gwen Lancaster. Gwen era o paranormală foarte sensibilă, cu un talent special de a găsi în datele financiare configurații care majorității celorlalți oameni le scăpau. Ea era motivul pentru care plecase în acea călătorie de afaceri. Owen găsisese o posibilă ocazie de încheiere a unui contract. Dacă se mișcau repede și dacă Archer reușea să-l convingă pe client să meargă pe mâna firmei Glazebrook, Inc., avea o șansă de a evita prăbușirea financiară.

Archer încheiase tranzacția, cucerindu-l pe clientul șovăielnic cu o strategie de construcție pentru un mall comercial de înaltă clasă.

În seara aceea, singuri în restaurantul hotelului ieftin unde locuiau, el și Gwen închinaseră pentru viitorul companiei

Glazebrook, Inc. Un toast dusese la altul și, până să-și dea seama, Archer ajunsese să-i spună contabilei-șefă că era destul de sigur de dezastrul inevitabil al căsniciei sale. Gwen îl compătimise – și, astfel, ajunseseră împreună în pat.

Dimineața, Gwen își dăduse seama încă înaintea lui de enormitatea greșelii pe care o săvârșiseră.

— I-ai rostit numele, spusese ea, privindu-l prin oglinda crăpată de deasupra măsuței de toaletă, în timp ce-și punea un cercl în ureche, cu un zâmbet trist. O iubești. Și o vei iubi întotdeauna. Întoarce-te la ea.

— Și tu? o întrebă el, cu un sentiment de neputință.

— Eu îmi voi înainta demisia, cu punere în aplicare imediat, răspunsese Gwen, prinzându-și și celălalt cercl. De-acum, nu mai pot rămâne la Glazebrook. Amândoi știm asta.

Închiriasse o mașină și se întorsese astfel la Phoenix, pentru a nu zbura cu același avion pe care-l lua el. Archer n-o mai văzuse niciodată, deși știa că se întorsese la birou doar atâta cât să-și strângă lucrurile. Auzise niște zvonuri cum că se dusese la San Francisco, pentru a locui la o mătușă în timp ce-și căuta o slujbă nouă. Nu-și făcea griji în acest sens – talentul ei la contabilitate era, în fond, cu totul ieșit din comun, și-i garanta găsirea unui post bun.

Myra știuse ce se întâmplase, desigur, imediat după întoarcerea lui. Și ea era membră a Societății Arcane, deși prefera să ignore acest fapt cât mai mult posibil. Tatăl ei, senatorul, avusese o atitudine foarte strictă în acest sens. Își învățase familia că relația lor cu un grup de oameni care credeau cu adevărat în paranormal trebuia să rămână o taină adâncă și obscură. Alegătorii tindeau să fie circumspecți față de oamenii politici care susțineau că ar avea puteri metapsihice.

Myra făcuse imediat să se adeverească cel mai negru coșmar al lui. Înaintase acțiunea de divorț. Archer își petrecuse următoarele șase luni târându-se în genunchi, în același timp în care încerca să-și alunge durerea muncind la proiectul pentru mall-ul comercial.

Până la urmă, Myra se înduplecase și revenise la el. După pronunțarea divorțului, desigur. Voise să se facă înțeleasă cât mai clar.

S-au recăsătorit și, nouă luni mai târziu, s-a născut Elizabeth. Cam prin aceeași perioadă s-a încheiat și proiectul mall-ului comercial – la timp și încadrându-se în buget. Glazebrook, Inc. Pornise din nou, cu toată viteza, ca un concurent redutabil în lumea cu mize mari a antreprizelor imobiliare comerciale din Sud-Vest.

Archer nu se mai uitase niciodată înapoi.

Până în urmă cu opt luni, această politică îl slujise bine. Dar, uneori, trecutul revine ca să-ți tragă una peste ceafa, cu ditamai ciomagul.

Clare auzi trilul inconfundabil al telefonului ei personal chiar când ieșea pe poarta păzită de la Stone Canyon. Trase pe dreapta, deschise poșeta și scoase mobilul.

— Unde ești? o întrebă Jake.

— Tocmai plec de la Stone Canyon, cu mașina mea închiriată – cea nouă și în perfectă stare. De ce?

— Parcă ne înțeleseserăm să te duc eu acolo, ca să faci schimbul.

Clare zâmbi.

— Ce curios, eu nu-mi amintesc nici o înțelegere de soiul ăsta. Ce-mi aduc aminte e că am primit un mesaj în care-mi spuneai că ai vrea să mă iei cu mașina și să mă duci la Stone Canyon. Întâmplător, am luat micul dejun cu Elizabeth, iar ea a fost atât de bună să mă ducă acolo, după masă.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Jake prelucra acest răspuns. Clare nu-și putea da seama dacă era iritat, amuzat sau doar surprins să descopere că nu dăduse nici o atenție instrucțiunilor lui.

— Nu-ți prea place să ți se dea indicații, nu-i așa? remarcă el în cele din urmă, pe un ton îngândurat.

— De obicei, n-am nici o problemă cu indicațiile. Ordinele nu le primesc prea ușor.

— Dar invitațiile? Pe alea le accepți?

O străbătu o senzație ușoară, ca un tremur. Și-o înăbuși imediat. Nu trebuia să uite că Jake lucra pentru Archer. Avea de-a face nu cu unul, ci cu doi bărbați plini de voință, având fiecare propriile lui interese. Se aflau în țara cowboy-lor, iar ea era novicea venită de la San Francisco.

Alese un răspuns evaziv și prudent:

— Depinde de invitație.

— Vrei să iei cina cu mine diseară?

Simți că i se usca gura.

— Mai ești acolo? o întrebă el, după un timp.

— Da.

— Și n-ai de gând să-mi răspunzi?

— Ba da.

— Adică...?

— Adică, da.

— Îți mulțumesc. Voi trimite o mașină de comandă să te ia de la maghernița aia unde stai, la cinci jumate. Drumul până aici durează aproape o oră.

— Stai puțin, interveni ea grăbită. Am zis „adică, da”, în sensul că „da, îți răspund” – n-am spus că răspunsul e „da”.

— Și care e răspunsul?

— Înainte de a ți-l spune, îmi juri pe cinstea ta de consultant că invitația asta provine de la tine și numai de la tine, și că n-o faci la cererea lui Archer?

— Pe cinstea mea de consultant? repetă el, amuzat. Îți dau cuvântul meu de onoare că te invit la cină fiindcă vreau să iau cina cu tine – nu fiindcă mi-ar fi cerut tatăl tău să-ți fac program de divertisment.

Părea sincer, constată ea. Dar, când se puseseră bazele tipului ei de sensibilitate paranormală, natura nu lăsase loc pentru complicațiile tehnologiei moderne. Învățase pe pielea ei, de-a lungul anilor, că telefoanele, e-mailul și alte forme de

comunicare electronică făceau ca talentul ei să nu mai fie atât de demn de încredere.

Cu toate acestea, simțea în adâncul ei un freamăt de nerăbdare. Categorie, anumite riscuri meritau să fie asumate.

— În regulă, spuse. Da. Îți mulțumesc. Abia aștept.

— Și eu.

Înterupse legătura. Când își privi fața reflectată în oglinda retrovizoare, înainte de a porni iar mașina, fu surprinsă să constate că zâmbea.

În clipa următoare, teribilul adevăr o izbi în plin. Nu venise în Arizona pregătită pentru o relație cu un bărbat fascinant. Singurele haine pe care le avea la ea erau taiorul sobru, negru, de birou, pe care-l distrusese plonjonul în piscină, două perechi de pantaloni tot negri și două tricouri.

Trebuia să se ducă la cumpărături.

Telefonul sună din nou peste două ore, tocmai când ieșea din casa scărilor, în întunericul profund al garajului de sub parcare. Fu nevoită să cam cotrobăiască pentru a-și găsi aparatul în poșetă, căci strângea în brațe două pungi de cumpărături.

În sfârșit, reuși să răspundă.

— Alo?

— Eu sunt, Elizabeth. Unde ești?

— La un mall.

— Te-ai dus prin magazine fără mine? Cum ai putut?

— A fost o urgență, răspuse Clare. Am primit o invitație la cină, pentru diseară.

— Da' pe cine cunoști tu pe-aici, în afară de mine? vru să știe sora ei.

— A reieșit că-l mai cunosc și pe Jake Salter.

— A... Dumnezeu...

— Mda, asta a fost și prima mea reacție, răspuse Clare. Eram sigură că Archer l-a pus să mă invite, din cine știe ce

motive necurate, dar Jake se jură pe toți sfinții că nici vorbă de așa ceva.

— Și-l crezi?

— M-a invitat prin telefon. Știi că n-am încredere în simțurile mele decât dacă stau față-n față cu persoana respectivă. Cred că diseară am să aflu adevărul.

— Știi, toate astea sunt foarte interesante...

— Fii sigură că și eu sunt de aceeași părere.

— Nu m-aș fi așteptat ca Jake Salter să fie genul tău.

— Și cine știe, mă rog, care e genul meu?

— Bine, aici ai dreptate, recunosc Elizabeth. În orice caz, diseară să iei notițe. Mâine-dimineață vreau să primesc un raport complet.

— Desigur.

— Ai aflat ce voia tata?

— Plănuiește să înființeze o fundație de binefacere și vrea ca eu s-o conduc.

— Glumești! N-a suflat o vorbă despre nici o fundație. Măntreb dacă mama știe...

— Mi-a spus că singura persoană cu care a discutat proiectul e Owen.

— Mă rog, nu mă mir, replică Elizabeth. La urma urmei, după atâția ani de când fac afaceri împreună, are încredere în opinia lui Owen cu privire la tot ceea ce implică bani.

Clare porni pe culoarul lung dintre șirurile de mașini parcate, încercând să-și aducă aminte cu precizie ce culoare avea a ei – parcă un fel de gri metalizat, pe cât de neutru, pe atât de puțin memorabil. De ce nu s-or fi vopsit mașinile de închiriat roz-bombon sau verde ca smaraldul, ca să le reții ușor și pe urmă să le poți repera în garaje necunoscute?

— Nu sunt sigură ce forță propulsoare stă la baza deciziei lui Archer de a pune bazele unei fundații caritabile, spuse ea în telefon. La fel ca mulți dintre oamenii bogați, probabil, crede

că e o cale extraordinară de a-și putea controla averea chiar și după ce el nu va mai fi.

— Sună tipic pentru tata.

— Dacă așa stau lucrurile, am niște vești cam proaste pentru el. Orice trust sau fundație de caritate are prostul obicei de a dobândi o viață aparte, urmându-și propriul program chiar și după ce fondatorul ei a decedat.

— Poate crede că soluția de a controla viitorul e aia de a te pune pe tine la conducere.

— Poate... răspunse Clare, în timp ce tocmai zărea o mașină mică, familiară la înfățișare, și pornea spre ea.

— Și ce-ai de gând să faci? se interesă Elizabeth.

— Primul meu impuls a fost să zic nu doar „nu”, ci „nici nu mă gândesc!”

— Evident, răspunse sec Elizabeth.

— Numirea mea ca directoare a fundației e metoda lui de a compensa cele întâmplare în trecut. Iar asta, la un anumit nivel, foarte profund, mă deranjează. Mă deranjează destul de tare.

— Vorbește mândria din tine.

— Îmi dau și eu seama. Iar după ce am petrecut ultimele două ore urmând o terapie serioasă de comerț cu amănuntul și afundându-mă și mai adânc în gaura neagră a datoriilor, am început să mă mai gândesc.

— Clare, dar e minunat! Mă încântă grozav ideea că tu ai conduce Fundația Glazebrook.

— Nu în legătură cu acceptarea funcției de directoare m-am mai gândit, se grăbi Clare să precizeze. Știu că asta n-ar merge. Archer și cu mine ne-am contrazice la tot pasul. Dar mă gândesc să-mi deschid propria mea agenție de consultanță pentru securitate.

— Serios?

— Am să-ți vorbesc despre ea mai târziu. Dar, dacă mă lansez pe cont propriu, s-ar putea ca primul meu client să fie

Fundația Glazebrook.

— Bun, merge și așa, răspuse Elizabeth, cu vocea vibrând de entuziasm. Oricum, ai să-ți petreci mult mai mult timp aici, în Arizona. Ne vom putea vedea mai des.

— Și partea asta îmi place, fu Clare de acord.

Se opri în fața mașinii gri-argintii spre care se îndreptase. Tapițeria era albastră. Nu avea aproape nici o îndoială că ar fi trebuit să fie bej.

— La dracu'... mormăi ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Elizabeth.

— Mi-am pierdut mașina. Aici sunt un catralion de mașini argintii.

— Culorile deschise sunt foarte populare în Arizona, răspuse Elizabeth. Reflectă căldura. Știi, dacă iei cina cu Jake diseară, înseamnă că mâine vei fi tot aici.

— I-am spus lui Archer că mai stau încă patruzeci și opt de ore.

— Fantastic! Atunci, hai să facem mâine după-amiază figura aia cu salonul de spa. E cam târziu, dar sunt sigură că pot face rost de două locuri la Stone Canyon Spa.

Clare nu se îndoia nici o clipă de asta. Foarte puține persoane din Stone Canyon ar fi refuzat o Glazebrook.

— Sună excelent, răspuse ea.

— Dă-mi un telefon mâine-dimineață, cu un raport complet despre marea șustă, îi reaminti Elizabeth, înainte de a pune capăt convorbirii.

Clare își puse telefonul la loc în poșetă și porni de-a lungul unui alt culoar, printre autovehicule aproape identice.

Se întrebă dacă nu cumva greșise etajul. Mult prea târziu îi trecu prin minte că avea o telecomandă pentru deblocarea portierelor, prinsă pe brelocul cu chei primit de la agenția de închiriat mașini.

Căută iar prin poșetă și scoase brelocul. Apăsă pe butonul de deblocare.

La două treimi din lungimea culoarului unde se afla, luminile de poziție ale unei mașini se aprinseră o clipă, în semn de răspuns.

— Era și timpul, bombăni ea.

Și, strângându-și în brațe pungile cu cumpărături și poșeta, porni grăbită înainte.

În întunericul din spatele ei, motorul unei mașini se ambală violent. O străbătu un fior de neliniște. Nu observase pe nimeni în partea aceea a garajului. Era enervant să-și dea seama că în apropiere se afla o persoană de a cărei prezență nu avusese cunoștință. Așa ajungeau oamenii nevinovați să fie tâlhăriți în parcări și garaje, își spuse ea. Că nu se uitau cu atenție înjur.

„Calmează-te. Oricine-ar fi, e într-o mașină. Nu încercă să te atace pe furiș. Se pregătește doar să iasă.”

Motorul autovehiculului mugii.

Clare aruncă o privire peste umăr.

Un SUV masiv, model recent, se repezea spre ea. În spatele parbrizului fumuriu, chipul șoferului nu se distingea decât ca o siluetă întunecată.

O străbătu un șoc. SUV-ul nu încetinea. Era clar că șoferul n-o văzuse. Probabil, își pusese deja ochelarii de soare ca să fie pregătit pentru ieșirea în lumina intensă a amiezii. Sau poate că vorbea la telefon, idiotul.

Posibilitățile i se succedară prin minte fulgerător, dar într-o manieră straniu de ordonată și senină, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun; ca și cum nu ea ar fi stat drept în calea unui autovehicul care se apropia cu toată viteza.

— Of, la dracu'...

Adrenalina își făcu efectul. Instinctiv, Clare strânse în mâini pungile și poșeta și se repezi spre o latură a culoarului.

SUV-ul coti brusc spre ea, parcă urmărind anume s-o lovească.

„Adolescenți dezaxați”, își spuse ea.

Lăsă pungile să cadă și se aruncă în spațiul îngust dintre două mașini parcate, lovindu-se cu putere de aripa uneia. Sistemul de alarmă al autovehiculului intră în funcțiune, mai-mai să-i spargă timpanele.

Beep, beep, beep. Whoop, whoop, whoop.

SUV-ul trecu vuind, la doar câțiva centimetri de barele din față ale celor două mașini între care se adăpostise. Dădu colțul din capătul opus al culoarului, scrâșnind din cauciucuri.

Clare rămase în așteptare, simțindu-se ca un iepure încolțit. Ce-avea să facă dacă SUV-ul se întorcea? Avea timp să ajungă până la casa scărilor?

Din fericire, mârâitul flămând al uriașului motor se îndepărta. SUV-ul mergea spre ieșire.

Cu mâinile tremurând și inima bătând să-i spargă pieptul, Clare începu să-și caute poșeta și pungile căzute pe jos.

Vestea cea bună era că, deși rochia se rostogolise pe pardoseala de ciment, era încă în punga ei de plastic, neatinsă. Sutienu fără bretele pe care și-l luase anume ca să-l poarte pe sub ea rămăsese și el intact. Sandalele căzuseră din cutie, dar numai pe cea stângă se vedea un mic semn.

Își găsi poșeta zăcând lângă roata din față a uneia dintre mașinile între care se trântise pe jos.

Adunându-și lucrurile, trase aer în piept, ca să se calmeze, și porni cu pas greoi spre mașina închiriată. Când ajunse în siguranță, la volan, se asigură că toate portierele erau blocate. Apoi rămase în tăcere, așteptând să i se liniștească nervii.

Trecu un timp până se simți destul de calmă ca să conducă. Nu mai cunoscuse un șoc atât de zguduitor și o frică atât de crudă din noaptea aceea când, cu șase luni în urmă, intrase în casa lui Elizabeth și găsisese acolo cadavrul lui Brad; noaptea când se întrebese dacă nu cumva ea ar fi putut să fie ținta ucigașului.

Șoferul opri lin mașina cea mare, în fața casei. Clare începu să studieze reședința elegantă și scumpă, prin geamul mașinii. Casa fusese construită în stilul vilelor coloniale spaniole, cu acoperișul de țiglă roșie care era atât de popular în acea parte a țării.

O străbătu un fior slab și delicios, în parte de avertisment, în parte de emoție.

— Am crezut că mă duceți la un restaurant, pentru a mă întâlni acolo cu domnul Salter, îi spuse ea șoferului. Asta-i o reședință particulară.

— Este adresa care mi s-a dat, răspunse șoferul.

Coborî din mașină și-i deschise lui Clare portiera. Luându-și poșeta, Clare ieși din autovehiculul întunecos, cu interiorul decorat în tonuri închise.

În drum spre ușa din față, cercetă rapid cu privirea împrejurimile. Casa făcea parte din mai multe clădiri asemănătoare ca eleganță și discreție, răspândite prin toată localitatea Stone Canyon. Spre deosebire de reședința Glazebrook, care era situată pe un teren de golf, aceasta era înconjurată de mari întinderi deșertice, unduitoare.

Ușa se deschise înainte ca ea să apuce să bată. În antreul cu dale de teracotă o aștepta Jake. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă bleumarin-închis, descheiată la guler și cu mânecile suflecate până puțin mai jos de coate. Nu purta ochelarii, observă Clare.

O examinează din cap până-n picioare, contemplându-i rochia neagră lucioasă, cu umerii goi, și sandalele cu tocuri înalte. Ochii i se întunecară într-o expresie de admirație masculină și încă o stare, mai nedefinită, de a cărei senzualitate Clare era aproape sigură. Emoția care-i fremăta de câțva timp în trup se intensifică, zbârlindu-i părul de la ceafă.

— Grozavă rochie, i-o laudă Jake.

— Mulțumesc. Ai noroc c-o vezi întreagă, spuse ea, intrând în hol. Era cât pe ce să mă calce o mașină în garajul mallului de unde mi-am cumpărat-o, azi după-amiază.

— Serios? întrebă el, închizând ușa, după care se întoarce cu fața spre ea. Ce s-a întâmplat?

— Un nebun c-un SUV, fie nu m-a văzut când mergeam spre mașina mea, fie i s-a năzărit să mă sperie. A trebuit să sar la o parte din calea lui, ocazie cu care am scăpat pe jos punga de cumpărături. Noroc că nu mi s-a stricat nimic.

Expresia lui deveni mai tăioasă.

— Și tu? Ești bine?

— A, da, n-am nici o problemă. Am fost doar puțin cam zguduită, atâta tot.

— A trecut chiar așa de aproape de tine?

— Cu siguranță, atunci așa mi s-a părut, deși s-ar putea ca acum, privind în urmă, incidentul să mi se pară mult exagerat. Am o imaginație creatoare.

— Ai văzut bine mașina? se interesă Jake.

— Nu prea. Știu că era mare... model recent... La fel ca majoritatea vehiculelor din garaj, avea o culoare gri-argintie, oarecum.

Apoi îi zâmbi:

— Nu-ți face griji pentru asta, Jake. Probabil, o fi fost vreun adolescent căruia-i ardea de joacă sau cineva care vorbea la telefon. Oricum, n-am pățit nimic rău.

Incidentul din garaj era ultimul lucru despre care voia să vorbească în seara aceea, își spuse ea. Căută un alt subiect.

— Foarte frumoasă casa asta, pentru o locuință închiriată.

Jake îi urmări privirea, peste pardoseala de teracotă, pereții zugrăviți într-un galben mediteranean și grinzile de lemn, închise la culoare de sub tavan, ca și cum atunci le-ar fi văzut și el pentru prima oară.

— Mi-e foarte convenabilă și e aproape de sediul firmei Glazebrook, spuse el. Vrei un pahar cu vin?

— Pare chiar o idee excelentă.

— Pe-aici.

O conduse printr-un culoar larg, care trecea printre living și bibliotecă, apoi pe sub o arcadă, până într-o bucătărie spațioasă, unde luceau tot felul de instalații high-tech modeme.

Clare se opri brusc.

— Ooo! Aici ai putea să filmezi o emisiune despre arta culinară.

Jake deschise ușa unui răcitor de vinuri și scoase o sticlă.

— Bucătăria a fost unul dintre principalele motive pentru care am ales casa asta.

— Îți place să gătești?

Puse sticla pe masa mare de lucru din mijlocul încăperii și începu să înșurubeze un tirbușon în dop.

— Dacă nu-mi plăcea, ar fi trebuit să mănânc în fiecare seară la restaurant sau să comand mâncarea.

— Ți-ai putea permite să angajezi o femeie, îi atrase ea atenția.

— Îmi place să fiu singur, când sunt la mine acasă. Și-n plus, gătitul mă relaxează.

Clare porni încet înainte, oprindu-se în cealaltă parte a mesei de lucru.

— Și mie-mi place să gătesc. Dar când locuiești singur...

— Știu, răspunse el, punând dopul pe masă. O parte din plăcerea mâncării pe care o gătești constă în a o împărți cu cineva.

Umplu două pahare și-i oferi unul.

— Pentru plăcerile savurate în comun, spuse el, ciocnindu-i ușor paharul.

Clare surâse.

— Pentru ele.

Luă o sorbitură, degustând gustul sec, elegant, al vinului alb. Când ridică privirea, văzu că Jake o privea foarte intens. Dintr-odată, deveni conștientă de intimitatea situației. Se afla acolo, pe teritoriul lui, bând vinul alb pe care el i-l turnase în pahar.

De ce acest lucru făcea s-o treacă, fie și doar atât de ușor, abia simțit, fiorii?

Jake îi întinse paharul lui, spulberând vraja momentului.

— Dacă ești bună să-l duci și pe ăsta afară, eu am să aduc bruschetta.

Clare ieși cu ambele pahare pe ușile glisante de sticlă. Aripile casei în formă de U încadrau piscina și terasa, pe trei părți. În latura a patra, un gard și o poartă de fier forjat cu modele ornamentale erau singurele care despărteau casa de sălbăticia peisajului deșertic.

Jake o urmă, aducând o tavă de lemn.

Se așezară în două șezlonguri cu perne, pe terasă. Arșița zilei scăzuse până la o căldură blândă, plăcută. Dincolo de gardul din fier forjat, deșertul era învăluit în umbrele prelungi ale amurgului.

Clare se servi cu puțină bruschetta, întrebându-se cum de o mâncare atât de simplă ca o felie de pâine prăjită, unsă cu un excelent untdelemn de măslină, peste care se adăugaseră câteva felii delicate de roșii și frunze de busuioc, plus puțină sare, putea fi atât de gustoasă.

— Delicios, o laudă ea, mestecând cu încântare. E absolut fantastică.

— Mă bucur că-ți place.

Jake se rezemă de spătar, punând picior peste picior.

— Cum a mers discuția cu Archer?

— Nici eu nu sunt sigură. Archer vrea să înființeze o fundație. Și vrea ca eu s-o conduc. I-am spus că nu mă interesează, dar am acceptat să mai stau aici, în Arizona, încă patruzeci și opt de ore. Sunt absolut sigură că nu vreau să-i conduc fundația, dar s-ar putea să mă gândesc să accept o funcție de consultantă în slujba lui.

— Ce fel de consultantă?

— Ei, dacă tot mă întrebi, concedierea de la Draper Trust m-a determinat să iau o decizie la care mă gândeam de mai multă

vreme.

— Vrei să-ți deschizi o firmă independentă de consultanță?

— Nu tocmai. Am de gând să-mi înființez propria agenție de investigații metapsihice. Depistarea farseurilor și a escrocilor, în slujba fundațiilor private și a instituțiilor de binefacere, va fi unul dintre serviciile pe care le voi oferi.

Jake o privi lung.

— Hmm?

— Îți mulțumesc pentru entuziasmul cu care mă încurajezi.

— Hm? făcu el din nou. Vrei să te faci detectiv particular?

— Visez asta de mai mult timp. Am candidat de mai multe ori pentru filiala de pe Coasta de Vest a Jones & Jones, dar tăntălăul care conduce firma nu vrea să mă angajeze.

— Tăntălău? repetă Jake, pe un ton neutru.

— Fallon Jones, explică ea, făcând o mutră scârbită. Știu căăștia din neamul Jones sunt niște legende în rândurile Societății – cel puțin cei care se trag din Sylvester Jones. Dar, dacă vrei să-ți spun părerea mea, Fallon Jones e un dobitoc nesimțit, mărginit și îngust la minte, care nu-i în stare să vadă dincolo de miturile privitoare la soiul meu de talent, îndeajuns ca să-și dea seama că nu toate detectoarele de minciuni umane sunt la fel.

— Mhm.

— Cinstit, te-ai aștepta ca, dintre toți oamenii care sunt membri ai Societății, un Jones să aibă în mod special vederi largi. Vreau să zic, nu se poate spune că mulți dintre bărbații din familia Jones n-au avut talente destul de extreme, în fond – nu-i așa?

— Într-adevăr, recunosc Jake, pe un ton foarte prudent. Într-adevăr, în familia aceea au existat destui exotici.

— Exact. Un Jones ar trebui să poată vedea dincolo de miturile, poveștile și zvonurile din jurul anumitor genuri de talente neobișnuite. Dar e clar că papagalul de Fallon Jones nu-i capabil de așa ceva.

— Mhm... fu încă o dată singura lui reacție.

Din ce în ce mai satisfăcută, Clare zâmbi.

— Așa că, am să-mi deschid propria agenție de investigații metapsihice, ca să le fac puțină concurență celor de la Jones & Jones.

— Cred că va fi interesant.

— Așa mă și aștept. Concedierea neașteptată de la trust mi-a cam băgat bețe-n roatele planurilor mele de afaceri. Intenționasem să mai lucrez acolo încă un an, ca să adun destul capital pentru a-mi deschide agenția. Mai speram și să conving trustul să-mi devină primul client important, după ce-mi dădeam demisia. Dar de toate astea s-a ales praful, când au ajuns la urechile administrației zvonurile despre legătura dintre mine și asasinarea lui Brad McAllister. Așa că am încercat să-mi găsesc imediat un post nou, ca să mă mențin pe linia de plutire.

— Dar n-ai reușit.

— Nu, recunosc ea. Iar acum cred că a fost mai bine așa. Cum spuneam, mi-a dat impulsul de care aveam nevoie ca să fac marele salt spre lansarea pe cont propriu.

Vârî în gură ultima bucățică dintr-o felie de bruschetta.

— Și, apropo de activitățile duminicale profesionale, domnule Salter, am intrat pe Internet și am făcut unele cercetări.

— Ai descoperit ceva interesant?

Clare își dresă vocea.

— Ți-am găsit website-ul și unele date personale. Atâta tot.

— Date personale... repetă Jake, mușcând și el dintr-o bruschetta. Asta ar fi o referire voalată la divorțul meu?

— După cum vezi, am un talent înnăscut de a determina oamenii să-mi dezvăluie informații.

— Probabil îți va fi util în investigații, comentă el. Și ce vrei să știi despre divorțul meu?

— De fapt, nu mă privește cu nimic...

— Într-adevăr, dar asta nu te face să fii mai puțin curioasă, nu-i așa?

— Bun, mă întrebam dacă fosta ta soție era mediu, recunoscui Clare.

— Nu era.

Învârtind paharul de vin în mână, Jake începu să-i studieze îngândurat conținutul.

— A fost o alegere deliberată din partea mea. M-am gândit că, poate, nu-mi va observa micile excentricități.

Clare îl privea atent.

— Nu sunt chiar atât de mici, nu-i așa?

Nu-i răspunse imediat. Câteva secunde, se întrebă dacă avea s-o mintă.

Apoi, o privi în ochi.

— Sunt un parasenzitiv de nivelul zece.

În sfârșit, adevărul. Clare fluieră încet.

— Ei, asta explică multe.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, motivul pentru care-i lași pe toți să creadă că ești un talent strategic de nivel mediu. Decarii de orice gen tind să neliniștească mulți oameni.

Jake o privea neabătut.

— Și nu te deranjează?

— Și eu am nivelul zece, mai știi? Ce s-a întâmplat cu căsnicia ta? De ce n-a mers?

— Păi, să vedem...

Întinzându-și picioarele, luă un aer meditativ.

— Din câte-mi amintesc, cam după trei luni de la căsătorie, a început să se plângă că eram peste măsură de protector cu ea și încercam să mă fac stăpân pe viața ei.

— Lasă-mă să ghicesc: înainte de nuntă, atitudinea ta protectoare i se păruse foarte romantică...

— De-asta, nu știu ce să zic... Tot ce-ți pot spune e că n-a menționat problema decât după trei luni de căsnicie.

— Alte nemulțumiri?

— Cred că s-ar putea să fi menționat și că eram exagerat de pretențios.

— Exagerat de pretențios...?

Jake o privi:

— La pat.

— A...

Tocmai luase o gură de vin și înghiți cu zgomot.

— Înțeleg.

— Într-a patra lună de căsnicie, a început să se plângă că avea nevoie de mai mult spațiu... La șase luni, s-a dus să consulte un avocat specializat în divorțuri.

— Doar șase luni ați fost căsătoriți?

— A fost un dezastru de la bun început, răspuse el, sorbind încă puțin din paharul cu vin. Ar fi trebuit să mă aștept. Experții îți spun tot timpul că mediile puternice nu se înțeleg bine cu oamenii care nu sunt și ei senzitivi. Sunt dezolat că trebuie s-o recunosc, dar se pare că au dreptate.

— Or fi având...

Clare se rezemă de spătarul șezlongului. Vinul începea să-și facă efectul. Se simțea mult mai relaxată decât în urmă cu câteva minute. Și mult mai lucidă.

— Dar, în cazul tău, nu sunt atât de sigură că mariajul s-a dus pe copcă numai fiindcă te-ai însurat cu o femeie din afară.

Jake înălță o sprânceană.

— Ai tu vreo teorie mai bună?

Contemplând piscina luminoasă, Clare răspuse:

— Ești genul care-și asumă inițiativa. Nu e vina ta. O ai de la natură.

Văzând că nu comenta, continuă cu mai multă convingere, inspirată de lipsa lui de contraargumente:

— După cum văd eu lucrurile, fosta ta soție îți spunea adevărul, probabil, atunci când zicea că încercai să te faci stăpân pe viața ei. Mereu ești stăpân pe situație – îți stă în fire, spuse ea, ridicând însă imediat un deget. Dar nu despre instinctele tale era vorba – și nici despre intențiile tale. Adevărata problemă era că nu știa cum să stea pe picioarele ei, în raport cu tine.

— Crezi că asta era? se interesă Jake, pe un ton ciudat.

— Probabil nu putea stabili niște frontiere clare și nu se simțea în stare să te pună la punct, când era cazul. Așa că, în cele din urmă, a intrat în panică și a dat bir cu fugiții, lăsându-te derutat și nedumerit și întrebându-te cu ce naiba greșiseși.

— Pari foarte sigură de analiza asta a ta.

— Sunt, dădu ea din cap, înțelepțește. Ești un mascul alpha, cum se spune uneori. Șef de haită. Problema e că, în lumea modernă, nu prea mai există multe haite pe care să le conduci, așa că talentele tale naturale i se aplică oricui se nimerește să intre pe orbita ta – familia, nevasta, partenerii de afaceri... și așa mai departe.

Cuvintele ei fură întâmpinate de tăcere.

Clare întoarse capul pentru a vedea cum reacționa Jake față de genialele ei revelații. O străbătu un fior rece când își dădu seama că o privea cu un aer iritant de enigmatic.

— Cum ai ghicit? o întrebă el, fără nici o intonație.

Își drese vocea.

— Scuză-mă. O încercare la nimereală – sincer.

— Cum ai ghicit?

De astă dată, întrebarea suna amenințător de-a binelea.

— Că ai un talent mult mai puternic decât le dai de înțeles celorlalți?

Prin aburii plăcuți ai vinului începea să pătrundă o undă de neliniște.

— Păi, ăă, de fapt, nici nu mi-a fost chiar atât de greu să-mi dau seama. Vreau să zic, era aproape evident, într-un fel...

— Ba nu e evident deloc, i-o reteză el, punând pe masă paharul de vin băut pe jumătate. Și nu scrie nici în fișierele genealogice ale Societății Arcane sau cel puțin nu în alea care sunt accesibile publicului. Așa că, te întreb din nou: cum ai aflat?

— Nu te mai prea înțeleg, Jake... Ce anume e atât de secret apropo de faptul că ești genul care preia conducerea?

— Mă refer la comentariul tău cu masculul alpha. Nu încerca să te fofilezi. Știi, nu-i așa?

În sfârșit, în mintea ei se făcu lumină.

— Ahaaa, m-am prins...! Ești un vânător.

Jake o privea fără să clipească, cu ochii fițși ai unui animal de pradă.

— Da, spuse el.

— De fapt, partea asta n-o ghicisem – doar că ești un talent de înalt nivel.

Colțurile ochilor lui se încrețiră aproape imperceptibil.

Clare își drese iar vocea.

— Mă rog, trebuie să recunoști că așa se explică, într-un fel, mica ta problemă conjugală. Toată lumea știe că vânătorii își găsesc foarte greu perechea.

— Unii oameni consideră că e din cauză că tipul nostru de senzitivitate e atât de-al dracului de primitiv, remarcă el, rostind tăios, aproape metalic, fiecare cuvânt. Cândva, ne numeau „fiare”. Unii ne mai zic și acum așa.

— Nu pune la suflet. Cu toții suntem primitivi, în adâncul nostru. De-asta s-a inventat civilizația, mai știi?

— Civilizația nu reușește întotdeauna.

— N-o fi reușind, dar e categoric în avans față de ceea ce urmează pe locul doi.

Se încruntă spre farfuria aproape goală.

— Ai de gând să mănânci ultima felie de bruschetta?

Întrebarea ei, care părea absolut politicoasă, nu primi nici un răspuns. Când ridică privirea dinspre farfurie, văzu că Jake continua s-o studieze cu aceeași expresie tulburătoare.

— Și acum? întrebă ea.

— Nu te deranjează.

— Faptul că ești vânător? Deloc. Chiar mă liniștește, într-o câțva.

— De ce?

— Așa se explică de ce e nevoie să minți mult. Respect secretele, Jake. Și știu și cum să le păstrez. Ai încredere-n mine. Și acum, în legătură cu felia aia de bruschetta...

— Servește-te, o pofti el.

— Mulțumesc.

Luă bruschetta și mușcă din ea, cu zgomot.

— După ce-a trebuit să-mi cumpăr rochia asta și era să mă mai și calce mașina în garaj, n-am mai avut timp să mănânc de prânz. Și mor de foame.

— Cina va fi gata curând.

— Minunat.

Mai bău puțin vin, mănăcă ultima felie de bruschetta și se rezemă de spătar, pentru a savura coborârea nopții în deșert.

— Vânătorii de gradul zece îi fac adesea pe celelalte mediumuri să se simtă nervoase, spuse Jake după un timp.

— Auzi, vrei cumva să-ți reduci viața socială până la dimensiunile unui punct umilitor de mic, pe cale de dispariție? Atunci, ia încearcă numai să le spui tuturor cunoscuților că ești un detector uman de minciuni.

— Cred că-mi pot imagina cam care ar fi efectul.

— Numai bărbații din familia Jones sunt vinovați pentru atitudinea negativă față de vânători, continuă Clare. Acei Jones care sunt urmașii direcți ai fondatorului, adică.

— De ce-i faci pe ei răspunzători pentru imaginea proastă?

— Nu toți au fost ceea ce numim „vânători”, în nici un caz, dar unii dintre ei au fost totuși și, de-a lungul anilor, respectivii au reușit să ajungă adevărate legende în sânul Societății, nu?

— Am auzit și eu asta, fu el de acord.

— Pân-aici, toate bune și frumoase. Fiecare comunitate are nevoie de legendele ei. Dar problema unei legende puternice este aceea că de obicei constă dintr-un mic sâmbure de adevăr, înconjurat de mai multe straturi de minciuni înfoiate. După un timp, minciunile încep să ascundă adevărul din mijloc, și toată lumea ajunge să le creadă numai pe ele. În cazul vânătorilor, s-a format o imagine categoric periculoasă, asociată cu acel tip de talent, fiindcă atât de multe dintre povestirile legate de bărbații din familia Jones care au fost vânători implică violența.

— Și...?

Clare mai luă o înghițitură de vin.

— După cum văd eu lucrurile, vânătorii, în general, se aleg cu o reputație proastă numai și numai din cauza acelor afurisiți din neamul Jones. Dacă ar fi urmat niște cariere normale, obișnuite, așa cum ați făcut voi, în loc să alerge după tot felul de bandiți, nimeni n-ar sta pe gânduri, azi, apropo de un mediu care se întâmplă să fie vânător.

— Nu ți se pare că răspunsul ăsta ar putea să fie puțin prea simplist?

— Pentru mine are sens.

Jake stătu câteva clipe pe gânduri.

— Logodna ta s-a desfăcut din cauza sensibilității tale? o întrebă în cele din urmă.

— Nu. Pe-asta am reușit s-o camuflez destul de bine. S-a sfârșit din cauza celor întâmplare aici, în Stone Canyon.

— Asasinarea lui McAllister?

— Mhm... Între noi fie vorba, cred că cineva de-aici, chiar din Stone Canyon, i-a telefonat lui Greg și l-a avertizat că era logodit cu o ucigașă cu securea.

— McAllister n-a fost omorât cu o secure.

— Detalii fără importanță, le expedie ea cu un gest. Esențialul e că logodnicul meu avea toate motivele să se neliniștească.

— Așa crezi?

Clare se încruntă.

— Păi, da... Tu, în locul lui, ce-ai fi făcut?

— Dacă aveam întrebări fără răspuns, aș fi pornit la vânătoare.

Rămase nemișcată, tocmai în timp ce se pregătea să mai ia o sorbitură de vin. Apoi coborî încet paharul.

— Poftim?

Întinzându-și picioarele, Jake rămase cu privirea spre piscină.

— Ai auzit ce-am spus.

— Ai fi pornit să vânezi... ce anume?

— Răspunsuri.

Își luă paharul de vin și bău tot ce mai rămăsese pe fundul acestuia.

— Răspunsurile nu se găsesc întotdeauna cu una, cu două. Aici nu prea e vorba de o problemă privitoare la pensii și beneficii. Poliția crede că pe Brad l-a omorât un spărgător. Crimele de soiul ăsta sunt dificil de rezolvat. E foarte posibil ca acum ucigașul să fie în închisoare, pentru vreun alt delict.

— Crezi asta?

Începea să-i fie cam greu să respire. Mai încercă o sorbitură de vin, cu speranța de a-și calma nervii agitați.

— Mă liniștește gândul că s-ar putea ca ucigașul să nu mai umble liber pe străzi, spuse ea.

— Nu pari deosebit de liniștită. Fiindcă-ți închipui, presupun, că, de fapt, nici vorbă ca asasinul lui McAllister să fie acum în închisoare.

Cum se abătuse conversația pe un teritoriu atât de periculos? Nu întâmplător, de-atâta lucru era sigură. Sosise momentul să intre în ofensivă.

— De ce te interesează atât de mult moartea lui Brad? întrebă ea cu răceală.

— Fiindcă mă interesezi și tu, Clare Lancaster. Ceea ce i s-a întâmplat soțului surorii tale a avut un impact major asupra propriei tale vieți. Te-a costat un logodnic, și din motivul ăsta ești actualmente șomeră. Prin urmare, reiese de la sine că sunt curios.

Clare nu îndrăznea să se miște.

— Iar eu de ce te interesez? Fiindcă Archer ți-e client?

— Nu, Clare, zâmbi el încet, lăsând-o să-l întrezărească pe vânătorul care pândea imediat sub suprafață. Cu tine am ceva personal.

Incidentul din garajul subteran fusese un act necugetat, idiot, cu potențial dezastruos, își spunea Valerie. Încă mai tremura.

Făcuse greșeala de a ceda unui impuls, încercând să profite de o ocazie irezistibilă. Așa ceva nu trebuia să se mai întâmple.

Noroc că eșuase. Dacă ar fi reușit? Da, Clare ar fi fost moartă sau grav rănită, ceea ce i-ar fi produs o satisfacție enormă. Dar pe urmă s-ar fi ivit atâtea probleme... Cum ar fi putut ascunde stricăciunile mașinii, de exemplu? Cu siguranță, Owen i-ar fi cerut explicații. Și ar fi lăsat în urmă sânge sau alte probe criminalistice.

Ar fi putut să fie arestată, își spuse cu groază Valerie.

Cutremurându-se, dădu pe gât jumătate din martini, apoi își umplu din nou paharul.

Nu se luase după Clare, de la reședința Glazebrook, cu intenția de a o lovi cu mașina. Plănuia să afle unde locuia în

Phoenix. Nimeni nu părea să știe nimic mai mult decât că stătea la un hotel de lângă aeroport.

Valerie strânse un pumn. În dimineața aceea, deschisese o hartă a orașului Phoenix și desenase un cerc în jurul aeroportului Phoenix Sky Harbor. Metodic, telefonase la toate hotelurile și motelurile aflate pe o rază de două mile în jurul aeroportului. La niciunul dintre ele nu era înregistrată nici o Clare Lancaster.

„Nu-i proastă, cățeaua. Doar știe că are motive să se ascundă, nu?”

Ideea de a pândi poarta comunității unde locuiau ea, Owen și familia Glazebrook îi venise în acea dimineață. Owen spusese despre Clare că venise în Arizona fiind chemată de Archer Glazebrook. Era de așteptat ca, mai devreme sau mai târziu, să apară din nou la el acasă, fie și numai pentru a rezolva problema mașinii de închiriat avariate și a-și lua una nouă în locul ei.

Ocolul prin garajul de la mall survenise ca o surpriză. Valerie își amintea cum stătuse acolo, așteptând timp de aproape două ore în arșița aia afurisită, până când Clare ieșise din magazin. La vederea ei, cu pungile de cumpărături în mâini și purtându-se atât de normal, ca și cum nu ea l-ar fi ucis pe Brad cu sânge rece, mânia turbată îi dăduse în clocot, scăpând de sub control.

„Ce prostie”, își spuse ea acum. „O prostie cât mine de mare.”

Ținându-și în ambele mâini paharul plin de martini, porni cu pași atenți de-a latul camerei mari, decorată cu alb pe alb, și se așeză pe canapeaua de piele albă. Trebuia să aibă grijă. Owen se înfuriase cu două zile în urmă, când Valerie scăpase din greșeală o carafă întreagă de martini pe covor.

Dar avea mare nevoie de paharul ăla. Nervii-i erau întinși la limită. Mai trase o dușcă prelungă și puse paharul pe masă.

Apoi ridică mâna și-și privi degetele care tremurau. Poate n-ar fi stricat să ia o pilulă dintre cele pe care i le dăduse medicul. O prevenise să nu amestece medicamentele cu alcoolul, dar Valerie știa sigur că oamenii făceau asta tot

timpul. Și ea o făcuse, recent, și nu numai o dată. De la moartea lui Brad, îi era imposibil să mai doarmă normal noaptea, dar descoperise că un amestec judicios de pastile și băutură îi dădea posibilitatea să evadeze în inconștiență măcar pentru câteva ore.

„Fără pastile în seara asta”, se hotărî ea. Nu voia să doarmă. Avea nevoie să gândească. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce voia să-i facă lui Clare Lancaster.

O străbătu un fulger de furie. Cum îndrăznea Clare să se mai întoarcă acolo, după ceea ce făcuse?

Valerie mai luă încă o înghițitură întăritoare de martini și se uită prin fereastra cât peretele, spre munți.

Ura locul acela. Detesta total deșertul, cu vegetația aspră și urâtă, cu șerpii și insectele care înțepau, cu canicula neconținută a verii și lumina intensă, orbitoare. Dar, mai presus de orice, detesta faptul că ucigașa lui Brad umbla prin Stone Canyon liberă ca pasărea cerului.

Faptul de a o fi văzut pe Clare intrând în reședința Glazebrook, cu un aer de parcă ar fi considerat că merita să fie tratată ca o membră a familiei, fusese peste puterile ei. Niciunei mame care-și pierduse un fiu nu i se putea pretinde să tolereze un asemenea afront.

Se folosi de ambele mâini pentru a ridica iar paharul de martini la buze. De astă dată, ezită. Apoi, cu multă grijă, îl coborî la loc pe placa de marmură albă a mesei de cafea, fără să fi luat nici o sorbitură.

Avea într-adevăr nevoie să gândească.

O vreme, gândurile de răzbunare pe care le nutrise în acele ultime șase luni fuseseră de ajuns ca s-o satisfacă. Primul telefon, cel dat logodnicului lui Clare, fusese extrem de mulțumitor. Bietul Greg Washburn se îngrozise să afle că logodnica lui avea o relație cu soțul surorii sale după tată. Fusese și mai uluit de descoperirea că, deși nu fusese arestată, mulți dintre apropiații victimei nu se îndoiau că ea era ucigașa. Bârfele de acest gen erau prea mult pentru orice om civilizată. Greg nu avusese de ales decât să pună capăt logodnei.

Telefonul la Draper Trust, unde lucra Clare, fusese la fel de satisfăcător. Valerie sunase în calitate de președintă a consiliului de administrație al Academiei de Arte din Stone Canyon. „Cu toată sârguința cuvenită – și așa mai departe... E bine doar să se știe...” Toți cei implicați în activitățile fundațiilor de binefacere înțelegeau că trebuia ca angajații să fie mai puri decât nevasta lui Cezar. Dacă se afla că un membru al personalului fusese implicat într-un triunghi amoros ilicit, ceea ce dusesese la o crimă, impactul asupra eforturilor viitoare de colectare a fondurilor putea fi dezastruos. În lumea filantropiei de înaltă clasă, reputația era totul.

Valerie își rafinase povestea de-a lungul lunilor următoare, perfecționând-o cu ajutorul altor telefoane suplimentare, date tuturor acelor firme care ar fi putut-o angaja pe Clare. Nu-i fusese deloc greu să afle numele organizațiilor de binefacere care-i analizau candidatura. La urma urmei, lumea fundațiilor caritabile din San Francisco Bay Area era relativ restrânsă.

Nu, îi asigurase ea pe toți directorii scandalizați ai consiliilor de administrație, nu existau nici un fel de probe materiale care s-o incrimineze pe Clare Lancaster, dar toată lumea știa, în anumite cercuri din Stone Canyon, că avusese relații intime cu victima. La fel de bine se știa și că Archer Glazebrook trăsese o mulțime de sfori pentru ca fiica lui nelegitimă să nu intre în pușcărie. Nu făcuse decât ceea ce trebuia să facă, desigur. În fond, avea de protejat reputația familiei. Dar toată lumea știa adevărul.

Apelurile telefonice care distruseseră logodna și cariera lui Clare ajutaseră să se facă întrucâtva dreptate. Acum însă, își spunea Valerie, trebuia să accepte posibilitatea ca tocmai acele telefoane să reprezinte motivul pentru care Clare se întorsese la Stone Canyon. În seara trecută, Owen îi spusese că Archer înființa o fundație caritabilă numai pentru a se asigura că fiica lui nelegitimă avea o slujbă.

Era prea mult, își spunea Valerie. Planul ei de răzbunare avusese un efect de bumerang. Clare avea să iasă din toată povestea cu un miros ca de trandafir neprihănit. Urma să aibă în spate banii și puterea familiei Glazebrook.

Nu era drept. Clare trebuia să sufere pentru ceea ce-i făcuse lui Brad. Trebuia să plătească.

Valerie se concentrează asupra munților, încercând să-și adune gândurile. În ultima vreme, îi era atât de greu să rămână cu mintea limpede... Avea o nevoie disperată să stea de vorbă cu cineva.

Nu exista decât o singură persoană care înțelegea durerea prin care trecea; o singură persoană, pe suprafața globului, care suferise la fel cum suferea și ea de când fusese ucis Brad. Întinse mâna spre telefonul mobil.

Cu tine am ceva personal.

Acesta era adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul, își spunea Jake. Un adevăr mult prea adevărat, probabil. Și, când trebuia să aibă de-a face cu adevărul, Jake aplica o politică foarte strictă. Niciodată, când lucra, nu folosea mai mult din adevăr decât era absolut necesar. Adeseori, adevărul neliniștea oamenii. Iar acesta era ultimul lucru care ar fi trebuit să se întâmple în Stone Canyon. N-ar fi făcut decât să complice un proiect deja extrem de complicat.

Cel mai inteligent lucru ar fi fost să ia distanță față de Clare, până când termina ceea ce venise să facă acolo. Dar era destul de sigur că așa ceva n-avea să fie posibil. Nu mai era posibil.

În pofida tuturor luminițelor roșii de avertizare care se aprindeau și se stingeau în jurul ei, Jake se simțea silit să se apropie tot mai mult. Ceva din interiorul lui rezona cu atitudinea ei curajoasă; îl făcea s-o dorească la un nivel visceral. Simțea nevoia copleșitoare de a afla cum reacționa o femeie care era obișnuită într-un mod atât de evident să lupte pentru tot ce-și dorea, atunci când intra în raporturi intime cu un bărbat care aplica vieții aceeași tehnică. Un bărbat ca el.

Decizia de a lua cina cu ea la el acasă, în doi, fusese proastă, în sensul că se anunța ca fiind prima dintr-o lungă serie de mișcări la fel de neinspirate. Dar, cumva, nu se putea îndura s-o regrete pe niciuna dintre ele.

— E târziu...

Clare își puse pe farfurioară ceașca goală de ceai și se uită la ceas.

— Ar trebui să mă întorc la motel. Șoferul mai e pe-aici?

— Nu.

Încercând să-și alunge tendința profundă de a o reține, Jake se ridică în picioare.

— Am să te duc eu cu mașina până la motel.

Scoase BMW-ul din garaj, în marșarier.

Când o instală pe Clare în fotoliul din față, această acțiune mărunță îi prilejui un sentiment satisfăcător că ar fi fost stăpân pe ea și viața ei. Femeia lui, în mașina lui... Și aveau să pornească împreună, în noapte...

Când se așeză la volan, spațiul întunecat și intim se închise în jurul lui, pecetluindu-i soarta.

Și atunci, de ce nu era mult mai îngrijorat?

Bun, deci își impusese o regulă care-i interzicea să se culce cu orice femeie implicată într-un caz. Ei, și? De-asta erau făcute regulile, ca să fie încălcate.

Desigur, lucrurile se duceau de râpă întotdeauna când se întâmpla așa ceva – da', ce mama dracului...

Clare vorbi foarte puțin, în timp ce Jake pilota BMW-ul înapoi spre Phoenix, părăsind zona dintre poalele colinelor. Nici el nu făcea nici o încercare de a stimula conversația. Vorbiseră mult pe parcursul serii, din când în când tatonându-se unul pe celălalt, iscodindu-se reciproc, uneori fiind de acord, alteori contrazicându-se, de multe ori zâmbind la adresa acelorași observații ironice.

Acum, avea ocazia de a vedea dacă puteau să și tacă împreună.

Când intră cu mașina în parcare aproape pustie a Desert Dawn Motel, avea răspunsul la întrebare. Tăcerea dintre ei nu-i despărțise, conchise el. În schimb, îi dădea impresia că sentimentul de apropiere devenise și mai strâns. Dar exista întotdeauna și posibilitatea ca, flămând după ea cum era, să

interpreteze greșit semnalele feminine pe care le prelua de la ea; nu credea totuși că era cazul.

Opri mașina într-un loc de parcare din apropierea intrării, coborî și o conduse pe Clare spre hol.

Era de serviciu același recepționar. Acesta ridică privirea din revista pe care o citea, adresându-i lui Jake cunoscutul zâmbet complice din noaptea trecută. Jake analiză perspectiva plăcută de a-i sfâșia beregata cu dinții.

— O conduc pe domnișoara până în cameră, spuse el în schimb.

Civilizația în acțiune. Ce mai concept! Nu tu sânge, nu tu trosneală – nici urmă de distracție.

— Sigur. Cum vreți, mormăi recepționarul și-și reluă lectura.

Jake o luă pe Clare de braț și o escortă în sus pe scară. Apoi o conduse prin holul prost luminat, enervându-se din nou, la fel ca în seara trecută, la gândul că iar trebuia s-o lase acolo, în motelul ăla cu mochete jerpelite și zugrăveala coșcovită de pe pereți.

După ce deschise ușa și trecu pragul, Clare se întoarse să-l privească.

— Noapte bună, îi ură ea. Cina a fost fantastică.

— Mă bucur că ți-a plăcut, răspunse Jake, rezemându-se cu o mână de tocul ușii. Acum, promite-mi că mâine-dimineață pleci de aici.

— N-am să mai stau decât în noaptea asta și următoarea, replică ea. N-are nici un rost să mă mai mut, doar pentru atât de puțin timp.

— Ești încăpățânată, îndărătnică și nu știi să urmezi sfaturile bune, remarcă el. Îmi place asta la o femeie.

Clare deschise gura să răspundă.

— Dar mai există și regula care spune că ce-i prea mult strică, adăugă el, nelăsându-i timp să scoată nici o vorbă. Vreau ca mâine-dimineață să predai camera.

Îl privi lung, gânditor.

— Îmi dau seama că ești obișnuit să dai ordine, dar uiți un mic detaliu.

— Și anume?

— Nu lucrez pentru tine.

— Probabil e chiar mai bine așa. Fiindcă am senzația că ar trebui să te concediez.

— Pentru că sunt încăpățânată, îndărătnică și nu știu să urmez sfaturile bune?

— Nu. Ca să pot face – uite, asta...

Strânse tocul ușii în mână, se aplecă peste prag și o sărută. Avea mare grijă să n-o atingă cu mâinile. Așa, îi lăsa posibilitatea de a se retrage la o distanță suficient de mare pentru ca el să n-o mai poată ajunge.

Nu se retrase. Gura ei era gingașă și primitoare sub a lui. Știa cu cine avea de-a face și nu se temea de el. Ba chiar părea să-i placă ceea ce vedea.

Îl străbătu un fior de dorință, fierbinte și exultant.

Trecu pragul, fără să-și desprindă gura de a ei, și închise ușa în urma lui, cu piciorul.

Abia acum o atinse și cu mâinile, trăgând-o mai aproape ca s-o poată săruta și mai profund. O auzi cum scotea un mic sunet înăbușit, insistent, și-i simți degetele în jurul umerilor. Clare îl strânse cu putere, încordându-se, trăgându-l spre ea.

Reacția ei îi activă toate simțurile. Acum, când stăteau atât de aproape unul de altul, putea să-i simtă puterea. Știa că era foarte posibil ca și ea s-o perceapă pe a lui. Efectul consta într-un torent înviorător de emoții, cum nu mai simțise în viața lui. Acea parte din el căreia nu i se permitea nicicând să iasă de sub control scăpase dintr-odată din chingi și alerga liberă, în noapte.

O împinse pe Clare înapoi, propulsat de ideea tulbure de a ajunge în pat. Dar, în primele momente haotice ale sărutului, rămăsese dezorientat. Clare se opri brusc, cu spatele rezemat de perete, nu de o saltea. Dorind-o cu disperare, Jake o apucă

de încheieturile mâinilor și i le țintui de-o parte și de alta a capului.

Drept răspuns, îl mușcă ușor de gât, lăsându-l să-i simtă tăișul dinților. Apoi îl pedepsi mai departe, frecându-și partea interioară a piciorului de pulpa lui. Jake îi simți tocul ascuțit al sandalei, prin materialul pantalonilor. Avertismentul acela senzual era cea mai erotică provocare pe care o întâmpinase vreodată. De mirare că nu juisa pe loc, își spuse el.

Se împotrivi, capturându-i ambele încheieturi într-o mână și ancorându-i-le deasupra capului. Această acțiune îi dădu posibilitatea să-și elibereze cealaltă mână, pe care și-o folosi pentru a-i desface agrafa din păr. Șuvițele mătăsoase i se revărsară printre degete. Le apucă în pumn și-i ținu capul nemișcat, ca s-o poată săruta din nou, cu gura deschisă de astă dată, dornic să-i simtă gustul, având nevoie să-i inspire esența.

Clare se frecă de el, agitată. Împingând din umeri, Jake o imobiliză la perete, făcând-o să-i simtă mărimea și forma erecției. Răspunsul ei fu un geamăt scăzut, sufocat. Tocul cui al sandalei i se înfipse în piciorul lui.

Jake își lăsă mâna să-i alunece peste curbele armonioase ale sânelui și taliei, până la umeri. Acolo se opri și strânse, savurând reliefurile elastice ale pielii și oaselor femeiești.

Acum, respirația lui Clare se accelerase. Gâfâia superficial, sacadat și fierbinte, dându-i clar de înțeles că nu era el singurul care stătea ca pe jărat în camera aceea.

Când înălță capul, Jake văzu că-l privea cu ochi tulburi, împăienjeniți. Își dădu seama că până și ea era surprinsă de propria ei reacție.

— Ce...? întrebă el, zâmbind vag. N-ai văzut că trenul ăsta de marfă se năpustea spre noi, toată seara?

— Nu e asta... scutură Clare din cap, ca pentru a și-l limpezi. Doar că nu-mi dădusem seama cât sunt de... Nu contează...

— Ei, eu... am știut c-așa o să fie... murmură el, cu gura lipită de a ei. Am știut de prima oară când te-am văzut.

— Nu zău?

— Ba zău.

Strecurându-și degetele între perete și spatele suplu al lui Clare, îi găsi fermoarul rochiei decoltate și sexy și-l trase în jos. Corsajul se desprinse, dezvăluind un sutien de dantelă neagră, fără bretele.

Fu nevoit să-i elibereze mâinile, pentru a-i descheia sutienul. Clare reacționează profitând de ocazie ca să-l tragă de nasturii cămășii, cu degete tremurătoare.

Când sutienul dispăruse, mâinile Clarei se rezemau și ele pe pieptul lui gol. Jake se aplecă să-i guste un sfârc întărit, iar ea se clătină, lipită de el. Piciorul care se urcase pe al lui reveni dintr-odată pe podea, în timp ce încerca să-și țină echilibrul.

— Nu știu de ce facem treaba asta la perete, când alături avem un pat, mormăi el.

O luă în brațe și o scoase din antreul strâmt, pentru a o depune ușurel pe pat, după care își duse mâna la catarama centurii. Clare ridică privirea spre el, cu buzele întredeschise senzual, în așteptarea a ceea ce urma.

Câteva bătăi repezi în ușă reverberară prin cameră. Jake se răsuci în loc. Tensiunea sexuală care-i întărise toți mușchii din trup se transformă imediat într-o tensiune de alt gen, prin intermediul acelei alchimii întunecate și periculoase care face legătura între sex și violență. Cât ai clipi, dorința de a-și poseda femeia fu înlocuită de instinctul de a o proteja.

Și să mai vorbești de reacții exagerate, își spuse el.

— Dacă-i tipul din camera vecină, am câteva sfaturi să-i dau, spuse el.

— Stai, șopti Clare. Rezolv eu.

Și, ridicând vocea, întrebă:

— Cine e?

— De la administrație, bubui sonor prin ușă glasul cunoscut al recepționarului de noapte. Scuze că vă deranjez, domnișoară Lancaster, da' ni s-a raportat că a fost văzută o persoană intrând în camera dumneavoastră. Și, ăă, știți, noi aici avem o regulă. Zice că numai persoana care e înregistrată legal într-o

cameră poate s-o ocupe. Așa că dacă nu, ăă, vreți să plătiți în plus, ca să se înregistreze și tipul care-i înăuntru cu dumneavoastră, va trebui să-i cer să plece.

— Ei... murmură Clare. Cu siguranță, ăsta e unul dintre micile momente mai jenante ale vieții.

Ridică din nou vocea.

— S-a produs o neînțelegere. Așteptați o secundă.

Se ridică în picioare, clătinându-se, și ar fi căzut dacă n-o prindea Jake. Cobori privirea și observă că-i lipsea o sanda.

— Știam eu că nu trebuia să-mi cumpăr sandalele astea.

— Nu știu cu cât te-ajută sau nu, spuse Jake, încheindu-i fermoarul rochiei, da' mie-mi plac.

— Ție ți-e ușor să vorbești. Nu tu trebuie să le porți.

Își scoase și cealaltă sanda și porni prin cameră. Oprindu-se cu o mână pe ușă, așteptă nerăbdătoare ca Jake să-și încheie toți nasturii cămășii.

După ce-și vârî și poalele cămășii în pantaloni, Jake își desfăcu mâinile, într-un gest ce părea să spună: voilf.

Clare deschise smucit ușa și se uită la recepționarul de noapte, încruntată.

— Asociatul meu de afaceri era preocupat de securitatea camerei. Voia s-o verifice înainte de a pleca.

Era o replică inspirată, își spuse Jake, amuzat. Și o rostise tocmai cu măsura potrivită de aroganță iritată. Ar fi putut să-i meargă, dacă n-ar fi iradiat atât de vizibil, de la picioarele desculțe până la rochia mototolită și părul ciufulit, aura inconfundabilă a unei femei care tocmai a fost smotocită și sărutată fără milă.

— Mhm...

Recepționarul de noapte o măsură de sus și până jos cu privirea, apoi îi zâmbi iar, afectat, lui Jake.

— Control de securitate.

Jake se uită la el.

— Sunt sigur că știi că încuietoarea ușii glisante cu geam e stricată.

Omul se încruntă.

— Nimeni nu mi-a reclamat nici o broască stricată.

— O reclam eu acum, replică Jake.

Clare își încrucișă mâinile pe piept, ridicând privirea spre tavan.

Cu mișcări nesigure, recepționarul intră în cameră, observând cuvertura mototolită de pe pat și sandalele cu tocuri cui rostogolite pe mocheta roasă. Trase de vreo două-trei ori ușa glisantă înainte și-napoi. Cu un țăcănit, încuietoarea se blocă.

Îl privi pe Jake cu o expresie triumfătoare.

— Broasca merge perfect.

— Nu zău? clătină Jake din cap. Ei, fir-aș al naibii. Trebuie să fi fost un caz de eroare umană.

Se întoarse spre Clare.

— Ceva îmi spune că e timpul să plec.

Clare zâmbi a pagubă.

— Da, și eu cred.

— Am să te sun dimineată.

În ochii ei luci amuzamentul.

— Toți zic așa, mereu.

— Eu n-o spun mereu – dar când o spun, vorbesc serios.

Îi atinse obrazul, după care se aplecă ușor și o sărută. Nu era un simplu sărut cuviincios de noapte bună. Era un mesaj către recepționarul de noapte: „Femeia asta e a mea!”

Când înălță capul, văzu în ochii ei o scânteie de iritare amuzată. Și ea înțelesese mesajul.

Ieșind în hol, Jake îl așteptă pe recepționarul de noapte să-l urmeze. Clare închise ferm ușa în urma lor.

Apoi, Jake porni în jos pe scară. Recepționerul se grăbi să-l urmeze.

— Îmi fac și eu meseria, spuse el, pe un ton de scuză. Nu avem voie să lăsăm vizitatori neînregistrați în camere. Asta-i regula.

— Și e o regulă excelentă.

Ușa camerei 208 se deschise din nou. De astă dată, bărbatul chel fu cel care se uită afară. Privirea i se îndreptă mai întâi spre ușa lui Clare – dar, când îl văzu pe Jake, se retrase grăbit în cameră.

— Cred că știu cine s-a plâns de noi, îi spuse Jake recepționerului.

— Nevasta cheliosului de la doos'teopt e cam încuiată.

Jake coborî scara, cu gândul la cele două lucruri care-l deranjaseră toată seara. Primul era efortul lui Clare de a-i asigura pe toți cei din Stone Canyon, cu excepția lui și a lui Elizabeth, că locuia la un hotel din apropierea aeroportului. Al doilea era incidentul din garajul mallului, care o speriasse atât de rău după-amiază.

Luată independent, niciunul dintre ele nu era de ajuns pentru a-l îngrijora prea mult, reflectă el. Pentru fiecare existau destule explicații rezonabile. După ce asistase la tensiunea evidentă a Myrei și ieșirea de furie necontrolată a lui Valerie, la cocktailul din seara trecută, putea înțelege de ce Clare nu voia ca toată lumea să-i știe adresa. Valerie, cel puțin, era întru totul capabilă să apară pe neaunțate și să-i facă scene.

Cât despre incidentul din garaj, acesta putea fi explicat foarte ușor prin prezența unui șofer neatent sau a vreunui derbedeu căruia-i plăcea să sperie femeile singure.

Dar combinația dintre ele îl neliniștea. Dacă mai adăuga și faptul că, ultima oară când fusese în oraș, Clare descoperise un cadavru, devenea de-a dreptul nervos.

Când ajunse în hol, se uită la ceas. Era aproape ora una noaptea. Sosise momentul să ia o decizie practică.

— Poți să mă înregistrezi, îi spuse el recepționarului. Vreau să închiriez camera două sute doișpe, dacă e liberă.

— Hmm?

— Camera de lângă cea a domnișoarei Lancaster. E liberă?

— Păi, mda, cred că e, da'...

— O iau eu.

— Ei, da' nu știu... E o situație cam aiurea...

— Ți-e greu să închiriezi o cameră unui client care plătește?

— Acuma, dacă mă luați așa...

Își luase pe ea cămașa de noapte și tocmai dădea la o parte pătura de pe pat, când îl auzi venind înapoi pe culoar. Știa că era Jake. Pașii lui lungi, de vânător, aveau o rezonanță inconfundabilă, care reverbera prin podelele ieftine.

Surprinsă, se duse grăbită la ușă și o întredeschise de câteva degete. Ajunse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Jake vârând o cheie în încuietoarea camerei de alături. În cealaltă mână ținea o mică geantă de voiaj, din piele.

— Ce faci aici? îl întrebă ea, în șoaptă.

— Îmi petrec noaptea într-un motel de mâna a treia, răspunse el, în timp ce deschidea ușa camerei, întorcându-se spre ea s-o privească. Nu e tocmai formula mea preferată, dar am auzit că-i destul de curat pe-aici.

— Jake, nu poți vorbi serios.

— Crede-mă, vorbesc cât se poate de serios! Ne vedem dimineață.

Și deschise ușa, gata să intre în cameră.

Simțurile ei îi verificară afirmațiile. Da, vorbea serios.

Clare se aplecă și mai mult pe culoar, încercând să-și ascundă după ușă trupul îmbrăcat doar în cămașa de noapte.

— Stai puțin, îl opri ea, alarmată. Despre ce e vorba?

Jake se rezemă cu un umăr pe perete, încrucișându-și brațele pe piept, și o privi cu o expresie încruntat-întrebătoare.

— Nu-mi place ideea că stai aici, răspunse el. Refuzi să te muți, așa că n-am altă soluție decât să stau și eu tot aici.

— Dar e ridicol!

— Mă rog, ar mai fi și altă soluție.

— Ce soluție, pentru numele lui Dumnezeu?

— Aș putea să-mi petrece noaptea în camera ta, nu în asta, dar ceva îmi spune că s-a pierdut toată starea.

Clare roși. Avea dreptate. Acum că energia amețitoare a pasiunii coborâse la niveluri mai normale, își venise și ea în fire. Trebuia să se gândească la ceea ce se întâmpla acolo. Aventurile nebunești cu bărbați pe care-i cunoștea doar de două zile nu erau stilul ei. Niciodată nu se pretase la legături de-o noapte. Când erai produsul unor asemenea împrejurări, te gândeai mai bine – ba chiar, enervant de bine – înainte de a-ți asuma și tu un astfel de risc. În plus, nu era în nici un caz obișnuită să-și piardă controlul atât de total cum i se întâmplase cu câteva minute în urmă.

Da, fără îndoială, avea nevoie de timp ca să reflecteze la toată situația.

— Ești foarte perspicace, constată ea, după care privi încruntată geanta de voiaj. Întotdeauna îți ții în mașină strictul necesar pentru noapte, gata împachetat?

— Am fost cercetaș, în copilărie. Iau foarte în serios preceptul: „Fii gata oricând”.

Dintr-odată, Clare se scandaliză.

— Faci des așa ceva?

— Îți arde de glumă? i-o întoarse el, reușind să se arate foarte indignat. N-am mai stat într-o bombă ieftină ca asta de când am terminat colegiul.

— La altceva m-am referit, cum știi foarte bine.

— Du-te și te culcă, Clare. Mâine-dimineată, am să-ți fac cinste cu micul dejun.

— Mai am doar o întrebare.

Jake așteptă.

Dregându-și vocea, Clare continuă, mai încet:

— Deci, e adevărat că vânătorii pot să vadă pe întuneric ca pisicile și bufnițele sau e și asta tot doar o parte din legendă?

Încet, pe chipul lui se așternu un zâmbet răutăcios.

— Ține aproape, domnișoară. Poate că-ntr-una din zilele astea am să-ți spun adevărul.

Și intră în cameră, închizând ușa.

Clare închise și ea ușa propriei sale camere, încuind-o, apoi se rezemă cu spatele de panoul din lemn. Stătu câteva minute astfel, încercând să înțeleagă de ce era Jake atât de hotărât să stea cu ochii pe ea în noaptea aceea. Cu siguranță, nu putea fi îngrijorat doar din cauza locuinței cam dubioase pe care și-o alesese. Desert Dawn Motel nu era tocmai un local de cinci stele, dar nici o cocioabă cu ploșnițe nu se putea spune că era, în pofida părerilor care păreau să fie împărtășite de toată lumea.

Îi depistase neliniștea, își spuse ea. Vânătorul din el îi detectase, fără îndoială, teama din adâncul sufletului. Nu insistase să-i ceară niște explicații pe care ea încă nu era gata să i le dea, hotărând în schimb să rămână pe-aproape, pentru cazul că avea nevoie de protecție.

Nici un bărbat nu mai făcuse vreodată ceva atât de romantic pentru ea, în toată viața ei. Niciunul nu încercase măcar s-o ajute să se simtă în siguranță.

Se înapoie la pat și stătu un timp culcată în tăcere, ascultând sunetele slabe ale mișcărilor care răzbăteau prin peretele subțire care despărțea camera ei de cea a lui Jake.

Avea multe întrebări privitoare la Jake Salter și foarte puține răspunsuri. De un lucru însă era sigură: avea să doarmă mult mai adânc în noaptea aceea decât în cea dinainte, știind că Jake era în camera de alături.

— Glumești! exclamă Elizabeth, în timp ce întorcea capul s-o privească pe Clare, desprinzându-și de pe ochi cataplasma de plante medicinale. Jake Salter ți-a gătit cina?

— Mhmm...

Clare își scosese deja compresa. Greutatea ei apăsătoare, combinată cu efectul de întuneric, îi provoca o stare de claustrofobie.

— Și mai mult decât atât, trebuie să-ți spun că omul știe să gătească. Zice că-l relaxează.

— Cine s-ar fi așteptat...? clătină Elizabeth din cap cu uimire, punându-și la loc compresa pe ochi. Jake e un original, asta-i sigur.

— Fără îndoială, nu se compară cu nici un alt bărbat pe care l-am cunoscut, consimți Clare. Și nu numai fiindcă știe să gătească. Într-o vreme, eram în relații cu un bucătar. Nu era deloc același lucru.

Stăteau amândouă una lângă alta, în două șezlonguri identice din liniștitoarea Sală de Contemplație. Spațiul servea ca zonă de așteptare pentru clienți, între tratamente. Celelalte patru șezlonguri erau libere pe moment, după ce ocupanții fuseseră conduși afară din salon de către asistentele calme care vorbeau încet.

Plafonul consta într-o rotundă luminată de lămpi escamotate și zugrăvită cu imaginea cerului înstelat. Nenumărate „steluțe” mici licăreau deasupra. Din boxele camuflăte se auzea muzică New Age. Aroma ceaiurilor medicinale plutea prin aer.

Primiseră halate de pluș și papuci pe care să-i poarte în timp ce parcurgeau diversele sesiuni terapeutice. Până acum, fiecare dintre ele trecuse pe la baia de aburi și masajul integral. Următorul punct în programul lui Clare era o vizită la Camera Experienței Tropicale. O aștepta cu nerăbdare. Când te aflai în deșert, tot ceea ce implica apă suna bine.

— Și după cină ce-ați făcut? vru să știe Elizabeth.

— M-a dus înapoi la motel.

— Și el îl găsește tot o cocină, la fel cum am zis eu?

— Nu-mi amintesc să fi folosit cuvântul „cocină”, dar nici nu i-a plăcut, răspuse Clare. Cu regret îți spun că s-a mai produs și o mică neînțelegere cu alți clienți.

Elizabeth își smulse iar masca de pe ochi.

— Ce fel de neînțelegere?

— Când Jake m-a condus până la ușă, vecinii din camera de alături au crezut că eram o femeie ușoară care-și adusese un client.

Sora ei făcu ochii mari. Apoi începu să chicotească.

— Nu-mi vine să cred! Tu, femeie ușoară? Nu te-ai mai întâlnit cu un bărbat de peste șase luni.

— Mie-mi spui?

— Până aseară, mai bine zis, completă Elizabeth, îngândurată. Și, concluzia care e? Jake ți-a făcut ceva avansuri?

— Păi, de fapt...

— O, Doamne! Ți-a făcut avansuri! Asta-i și mai uluitor decât faptul că vecinii te-au crezut femeie ușoară.

— De ce?

— Ți-am spus, pare un om atât de banal... Plicticos, chiar. Un tip de treabă, sunt sigură, dar cu un aer oarecum călugăresc sau cam așa ceva...

— Nu cred c-ar ieși un călugăr bun din el, comentă Clare pe un ton judicios.

Elizabeth chicoti.

— E clar că i-ai sucit capul domnului Salter.

— Ceva îmi spune că lui Jake nu-i poate suci nimeni capul, dacă nu vrea el.

— Bine, eu nu mai suport, se repezi Elizabeth. Trebuie să știi. Ați petrecut noaptea împreună, tu și Jake?

— Nu, am dormit singură.

— A fost ideea ta sau a lui?

— A recepționarului, de fapt. Cum ți-am spus, s-au plâns vecinii, și el i-a cerut lui Jake să plece din camera mea.

Sora ei își apăsă o palmă peste gură ca să-și înăbușe râsul.

— Nu-mi vine să cred! Tu... și Jake...? O, Doamne, Dumnezeu!

— Ei bine, crede.

— Uluitor...

Încet, lui Elizabeth i se șterse zâmbetul de pe buze.

— Apropo, în legătură cu un subiect mai puțin amuzant, aseară am stat de vorbă cu mama. Se pare că tata i-a spus despre planurile lui de a înființa o fundație, cu tine la conducere, imediat după ce vorbise cu tine.

— Și cum a reacționat?

— Nu prea bine, teamă mi-e.

— Probabil se teme că o sumă de pornire foarte mare va avea un efect asupra proporțiilor moștenirii pe care o veți primi tu și Matt. Și să știi că are dreptate.

— Nu cred că asta e singurul lucru care o deranjează, replică Elizabeth.

Clare oftă.

— Mai e îngrijorată și că voi primi slujba pe care mi-o oferă Archer și că rezultatul va fi acela de a mă integra mai strâns în cercul familial. Probabil, are niște viziuni înfiorătoare, cu mine apărând de Ziua Recunoștinței și Crăciun.

— Din păcate, nu poate despărți existența ta de ceea ce s-a întâmplat în trecut.

— Ce femeie ar putea s-o facă? întrebă simplu Clare.

— Nu e normal. Dacă vrea să-și păstreze resentimentele contra tatei pentru ceea ce s-a întâmplat cu peste treizeci de ani în urmă, treaba ei. Dar n-are nici un drept să se răzbune pe tine. Ce vină ai tu că între mama ta și tatăl meu a avut loc o aventură?

— Nici măcar nu se poate numi aventură, spuse Clare. A fost, din câte-am înțeles, o relație de-o noapte, după care amândoi și-au dat seama că făcuseră o greșală îngrozitoare.

— Îmi pare rău pentru tine, Clare. Știi bine că-mi pare. Nici măcar nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost, în toți acei ani când ai crescut fără să-ți fi cunoscut, măcar, tatăl, sora și fratele. Dar, sinceră să fiu, sunt al naibii de recunoscătoare că ești. Uneori, când mă trezesc în toiul nopții, după câte un coșmar cu Brad, încep să mă gândesc la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă nu existai tu și nu luai legătura cu mine atunci când ai făcut-o.

Clare întinse mâna peste spațiul dintre șezlonguri și o atinse pe braț.

— Dar eu exist și iată că ne-am întâlnit.

— Slavă Domnului, șopti Elizabeth. Numai de-aș putea-o convinge pe mama să mă asculte... însă ea tot zice că e mai bine dacă uităm cu toții ce s-a întâmplat și ne vedem de viețile noastre. În viața mea n-am văzut-o mai încăpățânată decât acum. Parcă ar fi intrat într-o stare de refuz total.

— Las-o-n pace, Liz. Dacă e să fie, va fi – dacă nu, nu.

— Cred că faptul că tu mi-ai salvat viața intră sub regula „nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită”.

Clare zâmbi.

— Nu ți-am salvat viața. Tu singură ai luat hotărârea de a avea încredere în mine. Și, cu acel prilej, singură ți-ai salvat viața – și, după toate probabilitățile, și pe-ale lui Archer și

Matt, dacă teoria noastră în legătură cu motivele lui Brad e corectă.

— Teoria noastră apropo de Brad e corectă, insistă Elizabeth. Știu că așa e, deși de-acum n-o s-o mai putem dovedi niciodată.

— Cum spuneam, e timpul s-o lăsăm în urmă și să mergem mai departe.

Elizabeth tăcu câteva clipe.

— Ce faci diseară, la cină? o întrebă ea, după un timp.

Clare se gândi la conversația de la micul dejun.

— L-am invitat pe Jake să luăm cina în oraș, spuse ea. Și a acceptat.

— L-ai invitat și tu pe el??! Da' văd că devine din ce în ce mai interesant!

— Păi, de fapt, tot el mă invitase pe mine, dar l-am refuzat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Ceva îmi spune că, probabil, cu un om ca el, e mai bine să rămânem pe picior de egalitate. Nu vreau să aibă senzația că el e șeful în relația asta – presupunând că poți numi „relație” o biată întâlnire.

— Nu vreau să-ți offensez instinctele feminine, Clare, dar, sincer, nu cred că, dacă-l lăsai să-ți ofere două cine la rând, ar fi tras concluzia că el trage sforile.

— Eu bănuiesc că mai degrabă e un fel de joc. Mi-e greu să-ți explic cum și de ce...

— Sună interesant... Unde-ai să-l duci?

— Încă nu m-am decis, dar, după ce mi-am tocat banii pe rochia aia și pe perechea de sandale, ieri, îți garantez că n-o să fie un restaurant prea scump. Ai tu vreo sugestie?

— Păi, există o cârciumă mexicană mică, despre care tot vorbește tata... Prepară tortillele chiar acolo și, după cum zice tata, care se pricepe la chestiile astea, servesc cele mai bune tamale cu porumb verde din Vale. El și Owen se duc des pe-

acolo, după câte o partidă de golf. Și e foarte aproape, chiar aici, în Stone Canyon.

— Pare să fie tocmai ceea ce căutam.

— O să-ți dau adresa. Nu primesc rezervări, așa că seara poate fi nevoie să aștepți.

Din spatele șezlongurilor se auziră niște pași aproape silențioși pe pardoseala de marmură. Apărură două asistente, în uniforme deschise la culoare, verzi cu bej, ale firmei, purtând pantofi sport cu tălpi moi.

— Domnișoară Glazebrook, e timpul să veniți la tratamentul facial, spuse una dintre ele.

Elizabeth se ridică din șezlong.

— Ne vedem într-o oră, Clare. Distracție plăcută în Camera Experienței Tropicale.

A doua asistentă îi zâmbi lui Clare.

— Dacă vreți să veniți cu mine, domnișoară Lancaster.

Clare o însoți pe un coridor luminat discret.

— Ce anume e experiența asta tropicală? se interesă ea. În broșură scria ceva despre niște cascade...

— E una dintre cele mai populare terapii ale noastre, o asigură asistenta. Cred c-o să vă facă plăcere.

Deschise o ușă și o introduse pe Clare într-o mică fâșie de paradis tropical luxuriant. Palmieri, ferigi și plante cu flori exotice încadrau o cadă mare, decorată în chip de grotă pietroasă. Un duș în formă de cascadă șiroia înăuntru, iscând un susur scăzut. Tavanul era ascuns în niște coroane de frunze verzi false. Lumina ambientală slabă crea impresia unei jungle în zorii zilei.

— Îmi place deja, anunță Clare, dezlegându-și cordonul halatului. O să fie foarte distractiv.

— Luați-o cu încetul și relaxați-vă, o sfătui asistenta. Toată ședința durează patruzeci de minute. O să vin să vă iau când se termină.

Și ieși pe culoar, închizând ușa.

Clare își agăță halatul de un cârlig și urcă treptele, pășind apoi cu grijă în bazinul cu aspect de grotă. Apa cascadei era caldă și parfumată.

Se așeză pe o băncuță de sub suprafața apei, întinzându-și brațele într-o parte și-n cealaltă, și se pregăti să savureze plăcerea Experienței Tropicale.

Îi trecu prin minte că imitația de grotă era destul de mare pentru ca înăuntru să încapă două persoane și se lăsă în voia unei fantezii plăcute, imaginându-și că împărțea voluptatea acelei încântătoare ambiante tropicale cu un om interesant – Jake Salter, de pildă.

Dar, probabil, nu era o idee prea bună să și-l închipuie pe Jake, își spuse ea mai apoi. Totuși, oricine știa ce greu de controlat erau fanteziile. De-asta se și numeau fantezii, își reaminti ea. Nici o problemă. Atâta vreme cât îl menținea pe Jake în domeniul fanteziilor, era în siguranță. Nu...?

Ceva îi spunea că nimic din tot ce avea legătură cu Jake Salter nu putea fi sigur; nu pentru ea, în orice caz. În seara trecută, se jucase cu focul. Iar pentru seara următoare, plănuia s-o facă din nou. După o viață întreagă de prudență în raport cu bărbații, această atitudine nechibzuită, deloc caracteristică pentru ea, o făcea să zâmbească.

Apa plescăia și bolborosea în jurul ei. Își rezemă capul pe o pernă acoperită cu un prosop, prinsă în partea din spate a bazinului, și privi cascada. Șuvoaiele de apă ce se revărsau aveau un efect liniștitor, aproape hipnotic.

N-avea idee de cât timp stătea așa, când auzi ușa deschizându-se în spatele ei.

— Au și trecut cele patruzeci de minute? întrebă ea.

Nu primi nici un răspuns. Auzi, în schimb, talpa unui pantof de piele tare călcând pe pardoseală.

Un pantof de piele tare.

Nu era în regulă. Toți cei de pe-acolo purtau papuci sau pantofi sport cu talpă moale.

O străbătu aceeași stare de panică lucidă pe care o simțise data trecută, în garaj. Era ca și cum cineva i-ar fi trecut în lungul coloanei vertebrale un ciob dintr-un ghețar străvechi. Un frig intens o pătrunse până-n măduva oaselor.

Urmându-și impulsul de luptă-sau-fugă, se desprinse de marginea bazinului, ajungând în mijlocul falsei grote. Acolo se răsuci în loc, întorcându-se cu fața spre ușă.

Avu la dispoziție o fracțiune de secundă ca să înregistreze imaginea bizară a unei siluete îmbrăcate în halat, cu un turban de prosop, stând în capătul celălalt al bazinului. Avea trăsăturile ascunse sub o mască facială de nămol verzui.

Persoana în halat strângea în ambele mâini un obiect lung și greu, pe care-l repezi în jos cu o energie feroce.

„O halteră!”, își dădu seama Clare, cu o clipă înainte ca arma improvizată să lovească perna, tocmai în locul unde stătuse rezemat capul ei, cu o secundă înainte.

Șocată, se aruncă înapoi, la și mai mare distanță.

Mișcarea o făcu să ajungă chiar sub cascadă. Un torent puternic de apă o învălui, luându-i vederea.

Se retrase de sub șuvoi, dibuind orbește spre trepte, după ceva, orice, ce i-ar fi putut servi drept armă. Mâna ei se strânse pe un prosop. De nici un folos...

Deschise gura să țipe.

Intrusul se răsuci pe călcâie și ieși în fugă, încetinind doar atât cât să trântescă ușa în urma sa.

Clare se târî în sus pe treptele bazinului, își smulse halatul din cuier și se repezi spre ușă.

Coridorul de afară era gol.

Managera adjunctă se numea Karen Trent. Era o blondă trecută doar cu puțin de treizeci de ani, foarte atrăgătoare și cu un tonus perfect. Mai era și foarte îngrijorată, și foarte nemulțumită.

— Sunteți absolut sigură în legătură cu cele întâmplate, domnișoară Lancaster? Întrebă ea pentru a treia oară.

Clare, îmbrăcată din nou cu pantalonii negri și tricoul maro pe care le purtase la sosire, o privea peste birou. Elizabeth, și ea tot în haine de stradă, și cu buzele strânse de furie, stătea așezată alături.

— Ai văzut cu ochii dumitale haltera aia de opt livre în bazin, spuse Clare. Cum crezi că a ajuns acolo?

— Nu vreau să spun că nu se poate s-o fi scăpat cineva involuntar în apă, răspunse Karen pe un ton liniștitor. Dar sunt sigură că n-a fost nimic intenționat.

Simțurile lui Clare fremătară. Karen mințea, dar așa ceva nu era deloc surprinzător, în situația care se crease. Era clar că managera adjunctă bănuia că în Camera Experienței Tropicale se întâmplase ceva neplăcut, dar prefera să-l ia pe „nu” în brațe cât de mult timp putea. Multe alte persoane în situația ei ar fi făcut același lucru. Nimeni n-avea chef de asemenea probleme, și mai ales într-un salon elegant ca al ei. Nu aveau efect bun asupra afacerilor.

— Dumneata n-ai fost de față, spuse Clare. Eu am fost acolo și știu ce am văzut.

— Nu contest faptele, ci numai interpretarea pe care le-o atribuiți dumneavoastră, se grăbi Karen să răspundă. Cred că e mult mai plauzibil ca o clientă să fi deschis din greșeală ușa Camerei Experienței Tropicale, după care a fost deconcertată când și-a dat seama că grotă era ocupată deja și a scăpat întâmplător haltera în apă.

Energia minciunii vibra de disperare. Clare se întrebă dacă nu cumva Karen se temea să nu-și piardă slujba.

— A încercat să-mi spargă capul cu haltera aia, spuse ea calmă. Ai încredere în ce-ți spun eu – n-a fost nici un accident.

Elizabeth nu se lăsă nici ea mai prejos.

— De ce crezi că o femeie care tocmai își face o împachetare facială cu nămol ar porni pe hol până la sala de forță și ar lua de-acolo o halteră ca să vină cu ea în Camera Experienței Tropicale?

— Clienții noștri au acces la toate facilitățile, inclusiv la centrul de fitness, spuse Karen. Știți bine asta, domnișoară

Glazebrook. Uneori, oamenii se plictisesc în timp ce așteaptă să li se termine terapia de împachetare cu nămol și pornesc să se plimbe prin Sala de Contemplație, Sala de Relaxare sau chiar Centrul de Fitness.

— N-o să chemați poliția, așa-i? întrebă Clare.

— Nu văd nici un motiv s-o fac, credeți-mă, replică managera. Desigur, dumneavoastră și domnișoara Glazebrook aveți dreptul să faceți ce doriți. Dacă vă hotărâți să depuneți o reclamație, însă vă rog să nu uitați că n-aveți nici o dovadă care să vă confirme versiunea faptelor, decât haltera. Și, cum spuneam, prezența ei în bazin se poate explica și în alte moduri.

Era o pierdere de vreme, conchise Clare. Acum, după ce avusese la dispoziție câțva timp să se calmeze, începea din nou să gândească mai limpede. Îi trecu prin minte că cei mai mulți oameni din Stone Canyon încă se mai întrebau dacă nu cumva ea îl omorâse pe Brad McAllister, cu șase luni în urmă. Karen Trent mințea, probabil, fiindcă se temea să nu aibă o ucigașă în biroul ei.

Și mai exista încă un factor care acționa împotriva lor, își spuse Clare. Schimbă o privire cu Elizabeth și citi în ochii ei că și ea se gândea la același lucru. Știa amândouă că zvonurile cu privire la colapsul nervos al lui Elizabeth încă nu se stinseseră complet.

Niciuna dintre ele nu putea fi considerată o martoră demnă de toată încrederea. Numele Glazebrook le garanta un tratament politicos din partea poliției, dar investigațiile n-ar fi mers mult mai departe de atât.

Se ridică în picioare.

— Să mergem, îi spuse ea lui Elizabeth.

Sora ei se ridică de asemenea, crispată de furie, și o urmă.

În hol, își puseră ochelarii de soare și ieșiră în soarele puternic al începutului de după-amiază. Din asfaltul parcarii, căldura radia valuri-valuri, făcând ca aerul să se unduiască vizibil. Părțile cromate ale autovehiculelor parcate străluceau orbitor.

Interiorul Mercedesului ardea ca un cuptor, în pofida parasolarului argintiu pe care Elizabeth îl pusese după parbriz ca să reflecte razele fierbinți.

Elizabeth îl împături și-l puse în spatele fotoliilor din față. Se așeză la volan, porni motorul și dădu drumul instalației de aer condiționat. Clare se așeză lângă ea. Catarama centurii de siguranță era prea încinsă ca s-o poată atinge.

— Știi cine-a fost, nu-i așa? o întrebă Elizabeth.

— Da, cred că știu, răspuse încet Clare. Cum știi și tu.

— De-asta n-ai forțat-o pe Karen Trent să cheme poliția.

— Și de-asta, dar și pentru că, în felul ei, avea și ea dreptate. N-am nici cea mai mică dovadă.

Cu grijă să nu se ardă, își închise centura de siguranță.

— Să recunoaștem, știm amândouă că n-am nevoie de noi probleme cu autoritățile locale.

— Și-atunci, ce-o să facem? întrebă Elizabeth, întorcându-se nervoasă spre ea. A încercat să te omoare. Nu putem trece cu vederea una ca asta.

— Probabil, cel mai bine ar fi să plec din oraș cât mai curând posibil, răspuse Clare. Prezența mea aici a fost cea care a provocat-o.

— Valerie Shipley e exact ca fiu-său, comentă Elizabeth, cu un tremur de oroare în voce. Nebună de legat.

— Sunt de acord. Dar n-am putut dovedi că Brad era sărit de pe fix și nu cred c-am putea-o dovedi nici despre maică-sa.

Un Jaguar auriu-deschis staționa pe aleea reședinței Shipley. Clare parcă în spatele lui mașina închiriată și opri motorul.

Privi ușile duble de la intrarea în casa mare și întinsă. Hotărârea îndârjită i se războia cu un sentiment posomorât de zădărnice. Probabil că planul ei n-avea nici o șansă de izbândă, dar era singura soluție care-i mai rămăsese. Nu-i putea trece prin minte nici o altă cale de a scăpa de hărțuielile lui Valerie.

Coborî din mașină și-și agăță poșeta pe umăr, strângând atât de tare cureaua în mână, încât nu se îndoia că-și lăsa urmele unghiilor în piele.

Nu-i spusese și lui Elizabeth despre planul ei, fiindcă sora sa ar fi insistat cel puțin s-o însoțească. Iar, dacă strategia dădea greș, Valerie își putea descărca turbarea și asupra lui Elizabeth, ceea ce n-ar fi făcut decât să înrăutățească și mai mult situația. La urma urmei, Elizabeth era nevoită să trăiască în acel oraș.

Se opri pe peronul pietruit de la intrare, cu un gol în stomac, ca și cum s-ar fi așteptat la o lovitură, și apăsă pe butonul soneriei.

Din antreul aflat de cealaltă parte a ușii nu se auzi nici un pas apropiindu-se.

Apăsă pe buton pentru a doua oară.

Tot nici un răspuns.

Făcu un pas înapoi, fără să știe dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită. Din păcate, amânarea confruntării cu Valerie Shipley n-avea să îmbunătățească deloc situația. Nu făcea decât să întârzie inevitabilul.

Plecă de pe peron, îndreptându-se spre locul unde era parcat Jaguarul auriu, și se uită înăuntru prin geam. Nu avea nici cea mai vagă idee ce anume se aștepta să vadă.

În fața scaunului din dreapta, zăcea pe jos un turban de prosop alb, mototolit. Arăta ca și cum cineva l-ar fi aruncat acolo în grabă, probabil, în timp ce fugea de la locul unei tentative de crimă.

Clare simți o palpitație neplăcută în stomac. N-ar fi trebuit s-o surprindă, își spuse ea. Știuse, în adâncul sufletului, că intrusa din Camera Experienței Tropicale era Valerie. Cu toate acestea, mica probă materială avea un efect tulburător.

O curiozitate morbidă o împinse să traverseze aleea, spre garajul cu trei locuri.

Una dintre ușile garajului stătea deschisă, lăsând să se vadă un spațiu gol care, fără îndoială, îi aparținea Jaguarului.

Clare intră în întunericul dinăuntru, unde-și scoase ochelarii de soare și se uită înjur.

Al doilea spațiu din garaj era, de asemenea, gol, dar în capătul opus, pe locul al treilea, era parcat un SUV mare, gri-argintiu. Arăta identic cu cel care fusese cât pe ce s-o calce în garajul mallului.

O străbătu un fior rece. Fu nevoită să-și reamintească sieși că trebuia să respire.

Ieși din garaj, întrebându-se ce să facă în continuare. Două dintre cele trei autovehicule ale familiei Shipley erau acolo. Owen lipsea, probabil, dar existau toate șansele ca Valerie să fie în casă, refuzând să răspundă la ușă.

Care era lucrul pe care l-ar fi făcut, cel mai probabil, o alcoolică, după o tentativă de omor eșuată?

S-ar fi dus acasă și ar fi băut un pahar de tărie, sau două, sau șase, conchise Clare. De fapt, părea chiar o soluție rezonabilă pentru oricine în asemenea împrejurări.

Se opri și privi spre capătul opus al aleii care despărțea casa de garaj. Acolo se distingea o poartă de fier forjat, instalată în zidul înalt de piatră care înconjura grădina cu piscina și terasa din spatele casei.

Imediat dincolo de terasă și grădină putea să vadă întinderea verde ca smaraldul a unuia dintre traseele Terenului de Golf Stone Canyon. Nu se zărea decât un singur cărucior în zonă și staționa la o oarecare distanță, pe un alt traseu. Jucătorii de golf din Arizona erau rezistenți și îndărătnici, dar soarele nemilos al după-amiezii se dovedise a fi prea puternic chiar și pentru cei mai mulți dintre ei în acea zi.

Fără îndoială, poarta de fier forjat era pentru uzul grădinarilor și al oamenilor de serviciu de la piscină, își spuse Clare. Cel mai probabil, avea și un sistem de alarmă.

„Dar poate că la ora asta nu e pus în funcțiune, mai ales dacă e cineva acasă.”

Își analizează variantele. O pătrundere prin efracție în casă ar fi însemnat nu numai o cale aproape sigură de a fi arestată, ci și

un risc serios de a se trage în ea, mai ales acolo, în Arizona, unde aproape toată lumea deținea arme de foc.

Se duse la poartă, se opri și se uită printre țepii și spiralele decorative. Din locul unde stătea, putea să vadă bine curba elegantă a bazinului. În apa strălucitoare se afla cineva.

Valerie Shipley nu înota. De fapt, nu făcea nici o mișcare. Și nici costum de baie nu avea pe ea. Era complet îmbrăcată, într-o pereche de pantaloni albi și un tricou fără mâneci.

Plutea cu fața în jos.

Poarta era descuiată. Fără tragere de inimă, Clare o deschise. Nu voia să examineze trupul neînsuflețit – mai degrabă ar fi făcut altceva... Dar, în asemenea situații, trebuie să te asiguri, iar prin preajmă nu se mai găsea nimeni care să facă ceea ce era de făcut.

Își lăsă poșeta și telefonul lângă piscină și intră în apă. Imediat ce atinse trupul inert, își dădu seama că Valerie era moartă, dar îi căută totuși pulsul. Nu mai avea.

Atâta era de ajuns, își spuse ea. Nu-i datora acelei femei nimic mai mult de atât.

Urcă înapoi treptele piscinei, revenind pe margine. Udă learcă, deschise ușa cabinei. Pe un raft se afla un teanc de prosoape curate. Luă unul și, după ce-și șterse mâinile, ieși din cabină și sună la 911.

— Mașina va sosi imediat, o asigură dispecera; făcu o pauză perceptibilă. Ați spus că vă numiți Clare Lancaster, doamnă?

— Da.

„Clare Lancaster, suspectă la toate în localitatea Stone Canyon.”

Încheie convorbirea, se șterse cât de bine putu și intră în casă, pentru a descuia ușa din față, în așteptarea celor de la urgență.

Pe măsuta de cafea cu placă de marmură albă, lângă o carafă de martini pe jumătate goală, se afla un telefon mobil.

Mai avea câteva minute până la sosirea mașinii, calculă era. Luă două șervețele de hârtie din bar și luă telefonul, cu grijă să

nu lase amprente.

Probabil, nu era legal să arunce o privire peste logul de convorbiri al victimei, dar își impuse să fie cât mai atentă să nu denatureze eventualele probe.

După un moment, își dădu seama că avea nevoie de hârtie și pix, ca să noteze numerele. Reveni afară, să și le ia din poșetă.

Constată cu dezamăgire că nu figura nici un apel din acea zi, nici pe emisie, nici pe recepție. Halal detectiv metapsihic, își spuse ea.

Din depărtare se auzeau sirenele. Mai avea vreo două minute. Neputându-se gândi la nimic altceva, începu să noteze numerele din agenda telefonului.

— Nu ieși din motel! îi ordonă Jake, vorbind în telefonul mobil. Am s-ajung acolo cam în jumătate de oră. Stai pe loc!

— Îmi pare rău, răspunse Clare, cu o voce indescritibil de obosită, dar va trebui să contramandăm aranjamentul de diseară. Nu cred c-aș fi o companie foarte plăcută la cină.

Jake se ridică în picioare, pornind spre ușa biroului.

— Las-o baltă, replică el. O întâlnire la cină mi se pare cea mai neînsemnată dintre grijile tale, în momentul de față.

Câteva clipe, din aparat nu se mai auzi nici un sunet.

— Nu e chiar atât de rău, reluă în sfârșit Clare, pe un ton oarecum mai calm. Doar nu m-au arestat sau așa ceva. De fapt, în momentul de față există două ipoteze. Una susține că Valerie s-a îmbătat, a căzut în piscină și s-a înecat. Cealaltă teorie e că s-ar fi sinucis. La autopsie, se vor căuta și urme de droguri.

— Sunt pe drum.

— E-n regulă, Jake, serios. E și Elizabeth aici, cu mine.

— În cazul ăsta, stați amândouă pe loc și nu vă mișcați de-acolo.

Încheie convorbirea și se opri în fața biroului asistentei administrative.

Brenda Wilson îl privi cu obișnuita ei expresie sever-senină. La cei șaiszeci de ani ai ei, avea o constituție athletică, și era necăsătorită. Din cât își putuse da Jake seama, era întru totul devotată meseriei sale. La început, când abia se cunoscuseră, îl informase cu mândrie că lucra pentru firmă de peste treizeci de ani. Își începuse cariera ca secretară a lui Owen Shipley.

— A survenit ceva, îi spuse Jake. Azi nu mă mai întorc aici. Reține-mi toate apelurile telefonice.

— Da, domnule Salter, răspunse Brenda cu vioiciune. Presupun că e ceva în legătură cu moartea doamnei Shipley?

— Continui să mă uimești, Brenda. Abia acum cinci minute am primit și eu vestea. Tu când ai auzit-o?

— Acum patru minute, în timp ce dumneavoastră vorbeați la telefon. M-a sunat asistenta domnului Glazebrook ca să mă anunțe despre tragedie.

— Glazebrook e încă la el în birou?

— Nu, a plecat la scurt timp înainte de amiază. A spus că voia să se ducă acasă și să lucreze la un știu ce proiect special.

— Bine... Atunci, ne vedem luni, Brenda.

— Vă doresc un weekend plăcut, domnule.

— Ceva îmi spune că va fi un weekend foarte greu și complicat.

— Lucrurile se complică de fiecare dată când este implicată Clare Lancaster, comentă Brenda.

Tonul ei înțepat, plin de furie abia reprimată, îl făcu să se oprească brusc. Se întoarse iar cu fața spre ea.

— Există vreun lucru pe care consideri că ar trebui să-l știu, Brenda? o întrebă el încet.

Femeia luă un teanc de coli imprimare și bătu de câteva ori cu marginea lor în tăblia biroului ca să le alinieze.

— Se-aude că persoana care a găsit cadavrul doamnei Shipley în piscină ar fi fost Clare Lancaster.

— Pe-asta am auzit-o și eu, spuse el, rămânând mai departe în așteptare.

Brenda își dresе vocea.

— Printr-o coincidență foarte stranie, tot domnișoara Lancaster a fost și aceea care a găsit cadavrul fiului doamnei Shipley, acum șase luni.

— Și pe-asta am auzit-o. Îmi faci impresia că nu crezi în coincidențe, Brenda.

— Într-adevăr, domnule, nu cred, răspunse asistenta, punând pe birou teancul de imprimare pe care le aliniase, după care își împreună deasupra mâinile. Și nici altceva de pe-aici nu prea crede – mai ales când în coincidențele astea este implicată Clare Lancaster.

Jake reveni dinspre ușă, oprindu-se în fața biroului ei.

— N-am să-ți spun ce să crezi și ce nu, Brenda, începu el. Dar vreau să fie foarte, foarte clar că ar fi mai indicat să-ți păstrezi pentru dumneata opiniile pe care le ai despre domnișoara Lancaster și subiectul coincidențelor.

Brenda deveni bătoasă.

— Am înțeles, domnule.

Jake ieși, îndreptându-se spre parcare. Se întreba ce-ar mai fi avut de spus Brenda dacă ar fi știut că micul ei apartament era una dintre numeroasele locuințe pe care le scotocise în timpul scurtei lui șederi în Stone Canyon. Din păcate, nu găsise probe despre nimic altceva decât o viață dedicată muncii și bârfelor de birou.

Telefonul lui Jake sună tocmai când cobora din BMW și pornea spre Desert Dawn Motel. Recunoscu imediat numărul.

— Da, Archer, răspunse el.

— Unde naiba ești? Adineaori am vorbit cu Brenda. Mi-a spus că ai plecat de la birou pe ziua de azi și că e ceva în legătură cu Clare.

— Ca de obicei, Brenda nu se dezminte, replică Jake, oprindu-se în ușă; nu voia să poarte acea conversație în fața

recepționarului. Sunt la motelul unde stă Clare.

— Ai și ajuns tocmai până la aeroport? întrebă Archer, surprins. Da' repede mai alergi, în special în înghesuiala de vinerea, la oră de vârf.

— Am avut noroc, răspuse Jake. Traficul n-a fost așa de aglomerat.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? se interesă Archer în continuare.

— Da. Tu unde ești?

— În drum spre casa Shipley. Situația asta nu-i a bună deloc, Jake. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat acum șase luni... Deja am început să primesc telefoane de la reporterii locali.

— Să nu le sufli o vorbă, îl sfătui Jake.

— Da' ce, mă crezi prost? Nici măcar nu le răspund, fii sigur! Ceea ce mă îngrijorează e că n-am reușit să iau legătura cu Clare. Nu răspunde la mobil.

— Am s-o anunț că vrei să vorbești cu ea.

— Cum se numește motelul? Am s-o caut acolo.

— Pierd semnalul, Archer... Nu te mai aud. Las-că te sun eu mai târziu.

— Stai așa, fir-ar să fie...

Jake închise telefonul și intră în holul motelului. Recepționarul ridică privirea spre el.

— Încă o noapte, mm? îl întrebă.

— Nu, răspuse Jake. Și nici domnișoara Lancaster nu va mai sta aici la noapte. Fă-i nota. O să predea camera în scurt timp.

— Am înțeles.

Jake porni pe scară, spre etajul întâi.

Ușa camerei 210 se deschise, în prag apărând Elizabeth.

— Jake! exclamă ea, ușurată. Slavă Domnului că ești aici. Și să mai vorbești despre o „zi proastă la Black Rock”!

Ușa glisantă din capătul opus al camerei era deschisă, lăsând să intre ultimele valuri de căldură a după-amiezii târzii. Instalația de aer condiționat bâzâia din răspuțeri, dar fără să aibă nici o șansă de izbândă: atmosfera din cameră era închisă și înăbușitoare.

Jake o văzu pe Clare stând afară, pe micul balcon, ținând strâns balustrada cu ambele mâini. Părea să fie captivată de ceea ce se întâmpla jos, în jurul piscinei.

— Cum se simte? întrebă el încet.

— Epuizată.

Clare se îndreptă brusc și întoarse capul spre ei, privindu-i încruntată prin ochelarii de soare care-i ascundeau expresia ochilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea pe un ton cam iritat, nu e nevoie să vă purtați de parc-aș fi la reanimare. Numai pe șoptite puteți discuta despre mine și starea mea? Mă simt foarte bine, să știți!

— Dură cum o știam, nu? remarcă Jake, spre Elizabeth.

— Așa-i cresc, acolo, în San Francisco – îi călesc de mici.

Clare scoase un sunet de dispreț.

— Nu te lăsa amăgit de atitudinea asta, îl preveni Elizabeth, închizând ușa. Joacă un teatru foarte convingător, dar adevărul e că azi a trecut prin niște momente foarte grele.

— Găsirea unui cadavru poate avea asemenea efecte asupra unei persoane, fu Jake de acord.

Elizabeth îl privi lung, îngândurată. Expresia ei sugera că era gata să ia o hotărâre importantă.

— Mai ales când cadavrul respectiv e al unei femei care tocmai a încercat să-ți sfârâme țeasta cu o halteră de opt livre, cu doar câteva ore înainte, spuse ea.

— Cred, răspunse Jake, că noi trei avem de vorbit.

— N-am să te mint, Archer. Nu pot. Suntem prieteni de prea multă vreme.

Owen stătea în fotoliul de piele albă, aplecat înainte, cu coatele rezemate pe genunchii depărtați. Se uita prin ferestrele care ocupau tot peretele, contemplând strălucirea razelor de soare reflectate de apa piscinei.

— E îngrozitor să spun așa ceva, dar în parte mă simt mai ușurat de când mi-au spus ce s-a întâmplat. Primul meu gând, la auzul veștii, a fost: măcar de-acum încolo n-au să mai fie scene.

— Ajunsese într-un hal fără de hal, răspunse Archer, traversând mocheta albă cu un pahar de whisky pe care i-l puse lui Owen în mână.

Partenerul său privi băutura, ca și cum ar fi fost surprins de prezența ei acolo.

— Era soția mea. Am fost nedemn de ea. Ar fi trebuit s-o duc la dezalcoolizare.

— Nu-ți face reproșuri din cauza asta, încercă să-l liniștească Archer, așezându-se în fața lui. Ai făcut tot ce s-a putut. Myra mi-a spus că Valerie refuza până și să se gândească la dezalcoolizare.

Owen înghiți puțin din whisky, apoi rămase ținând paharul cu ambele mâini.

— Se înfură așa de tare când încercam să-i vorbesc despre asta... I-am sugerat să consulte un psihoterapeut, pe cineva din Societate care ar fi înțeles latura mai sensibilă a naturii ei și ar fi putut-o ajuta să-și proceseze mai ușor suferința.

Archer nu prea știa ce să spună, așa că rămase tăcut, încercând doar să-i stea alături omului care-i era partener de afaceri și prieten de atâția ani de zile.

Owen își bău și restul de whisky. După un timp, puse paharul jos.

— A fost sinucidere, spuse el. Nu accident.

Archer îl privi lung.

— Ești sigur?

— Da. Mi-a vorbit despre asta în noaptea când o împinsese pe Clare în piscină. A spus că nu suporta s-o vadă-n ochi pe ucigașa fiului ei, că prezența lui Clare aici, în Stone Canyon, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, era prea mult pentru ea.

— Clare nu l-a omorât pe Brad.

Prietenul său oftă.

— Tu și cu mine, Archer, știm asta. Dar Valerie era obsedată și cred că începuse să delireze. Ca să ți-o spun pe-a dreptă, eram gata să te previn că, probabil, Clare era în pericol din cauza ei.

Archer se încruntă.

— Crezi că începuse să devină periculoasă?

— Da, așa cred.

Se auzi un mic semnal de clopot. Amândoi se uitară spre ceasul high-tech al lui Owen. Apoi, acesta din urmă se ridică în picioare.

— E timpul să-mi iau doza. Vin imediat.

Traversă încăperea și porni pe culoar, spre bucătărie.

Archer se ridică și se duse lângă ferestrele cu vedere către piscină. Latura de strateg a firii lui calcula deja cu repeziciune probabilitatea ca, într-un interval de șase luni, Clare să dea nu peste un singur cadavru, ci peste două.

Iar rezultatul nu-i plăcea deloc. Însă, în cazul deceselor prin înec, problema consta în aceea că era foarte greu să se dovedească dacă fuseseră accidente sau crime. Apa ștergea cea mai mare parte a indiciilor.

Au coborât lângă minusculul bazin al Desert Dawn Motel, unde au ocupat singura masă șubredă de plastic, și trei dintre cele patru scaune. Era ora cinci și jumătate. Soarele după-amiezii târzii apunea dincolo de motel, lăsând piscina în umbră. Încă nu era cu adevărat răcoare, dar începuse să sufle o briză ușoară, iar Jake se simțea mai bine decât în aerul închis al camerei ieftine de motel.

Introduse niște bani în automatul de lângă casa scării și scoase trei sticle de plastic, cu apă rece. Veni cu ele afară și le puse pe masă.

Clare deșurubă capacul uneia dintre ele și bău puțină apă. Nu scosese o vorbă de când ieșiseră din cameră.

— În regulă, hai să-ncepem, le spuse el celor două femei. Vreau s-aud toată povestea.

Rezemându-se de spătar, Clare înălță din sprâncene către Elizabeth:

— Tu ai început, tu să-i spui.

Elizabeth își puse ambele mâini pe masă, formând cu degetele un triunghi în jurul sticlei sale de apă. Îl privi pe Jake cu o expresie deschisă și hotărâtă.

— Știm cu toții că Valerie avea o problemă cu băutura, spuse ea. Și se zvonea că-și găsisese un doctor care era destul de generos cu rețetele pentru medicamente.

Jake dădu din cap, apoi bău și el din sticla cu apă. Descoperise cu mult timp în urmă că oamenii tindeau să vorbească mai liber dacă le lăsai cât mai mult spațiu de conversație pe care să-l umple. Și, în situația în care se aflau, Elizabeth părea foarte dornică să vorbească.

„Spre deosebire de Clare”, își spuse el, studiindu-i cu coada ochiului expresia împietrită. Avea sentimentul că, dacă era nevoit să se bazeze pe ea pentru a afla povestea, ar fi trebuit să-i smulgă informațiile cu cleștele, una câte una.

— La petrecerea dată de mama și de tata acum două seri, ai văzut cu ochii tăi că Valerie era obsedată de ideea că Brad ar fi fost omorât de Clare, continuă Elizabeth.

— Într-adevăr, confirmă Jake.

Elizabeth trase adânc aer în piept.

— Știu c-o să ți se pară greu de crezut, dar în după-amiaza asta, la salonul de spa, Valerie a încercat s-o omoare pe Clare.

Parcă tocmai ar fi pășit în gol de pe marginea unui canion, în toiul nopții. Nu mai avea sub picioare decât o întunecime

imensă.

Încet, coborî sticla de plastic și o privi pe Clare. Aceasta se uita spre bazin, stoică, neclintită. Așteptându-l să-i spună că era nebună, își zise el. Așteptându-l s-o informeze că nimeni nu încercase s-o ucidă în acea după-amiază, că în saloanele de spa de înaltă clasă nu se întâmplau asemenea lucruri.

— Explică-mi, ceru el încet.

Clare își rezemă un braț pe masă, începând să bată nervoasă cu degetele.

— A încercat să-mi sfărâme capul.

Jake aștepta.

— Clare era într-una dintre camerele de tratament, se grăbi Elizabeth să completeze. Singură. Așezată într-un bazin. O persoană cu un halat alb și un turban de prosop, care avea o mască de nămol aplicată pe față, a intrat în cameră, s-a repezit la Clare pe la spate și a încercat să-i dea în cap cu o halteră.

— La dracu', mormăi Jake.

Încă mai cădea prin întuneric. Încercă să gândească.

— Ești sigură că a fost Valerie Shipley?

Clare ridică din umeri.

— Cât de sigur poate fi cineva în împrejurările alea. Nu i-am putut distinge trăsăturile, din cauza mълului de pe față, dar avea cam aceeași constituție cu a lui Valerie – slabă, firavă la înfățișare...

— Nu uita turbanul, îi aminti repede Elizabeth.

— Ce turban? întrebă Jake.

— Persoana care a încercat să mă lovească purta în jurul capului un prosop înfășurat în formă de turban, spuse Clare. Azi după-amiază, când m-am dus acasă la familia Shipley, am văzut un turban identic cu ăla, pe scaunele din față ale Jaguarului Valeriei. Trebuie să-l fi aruncat acolo când a plecat cu mașina de la salon.

— Ia-mă mai încet, îi ceru Jake. Pas cu pas...

Îl privi cu niște ochi în care se citeau, abia disimulate, surprinderea și incertitudinea. Nu se așteptase s-o creadă, își spuse el.

— S-a întâmplat exact așa cum a spus Elizabeth, reluă ea, strângând și mai tare în mână sticla de apă. Eram singură în bazinul cu formă de grotă. Am auzit ușa deschizându-se în spatele meu, și am crezut că venise asistenta să-mi spună că ședința se terminase. Dar am auzit pantofii persoanei, pe dușumea.

— Pantofii? repetă Jake.

— Erau pantofi de stradă. Știi de care, cu talpă de piele. Toți cei de la salon purtau pantofi cu talpă moale sau papuci. Dar persoana asta avea pantofi de oraș. Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că intrase cineva din greșeală și dăduse peste mine, goală în cada cu apă fierbinte. Și pe urmă, am avut o senzație de panică, de parcă ar fi urmat să se întâmple ceva îngrozitor.

— Ți-a intrat în acțiune intuiția, spuse Elizabeth.

— Și asta, dar și faptul că pantoful de stradă suna atât de anormal, preciză Clare.

— Zi mai departe, o îndemnă Jake.

— Am sărit spre mijlocul bazinului. Valerie ridicase deja haltera. O ținea cu ambele mâini. A lovit perna, și de-acolo a căzut în apă.

— Clare a scăpat ca prin urechile acului, spuse cu voce crispată Elizabeth. Uite-atâta mai avea până să-i fi zdrobit capul. O clipă dacă mai stătea fără să se miște, acum ar fi fost moartă sau, în orice caz, rănită îngrozitor de rău.

— Și pe urmă ce-ai făcut? o întrebă Jake pe Clare, cu grijă să-și mențină un ton cât mai neutru.

— Am sărit afară din bazin, normal. Dar Valerie ieșise deja, luând-o la fugă, până să apuc eu să-mi iau halatul. Când am ajuns la ușă, nu mai era nicăieri.

— Ai depus o reclamație, presupun, spuse el.

Clare și Elizabeth schimbă o privire.

— Da, i-am spus managerului adjunct, răspunse cu grijă Clare.

— Și ăla ce-a făcut, a chemat poliția?

— Aia, îl corectă Elizabeth. Se numește Karen Trent. Și, nu, n-a chemat poliția. Nu ne-a crezut când i-am spus ce se întâmplase. A susținut că am fi interpretat noi greșit evenimentele.

— Haltera... murmură Jake, pe gânduri.

— Era încă în bazin, dădu din cap Clare. Dar domnișoara Trent părea convinsă că fusese scăpată involuntar de o persoană care deschisese ușa camerei de tratament din greșeală.

— Și-atunci, voi două ați mai anunțat poliția?

Clare nu spuse nimic.

Elizabeth își strânse buzele.

Jake expiră încet.

— N-ați anunțat poliția.

— Eu am niște probleme cu Departamentul Poliției din Stone Canyon, spuse Clare.

— Din cauza celor ce i s-au întâmplat lui Brad, se grăbi Elizabeth cu explicațiile. Iar pe mine nu m-ar fi luat nimeni în serios, fără nici un fel de probe materiale, fiindcă toată lumea crede că am suferit o cădere nervoasă, acum câtva timp.

Clare își lăsă sticla pe masă și o privi pe Elizabeth.

— Ar mai fi și micul amănunt că tu, de fapt, n-ai văzut nimic. La momentul respectiv, erai într-o altă cameră de terapie. Așa că ar fi rămas să se confrunte cuvântul meu cu al lui Valerie.

— Într-adevăr, confirmă Elizabeth, întorcându-se iar spre Jake. Polițiștii din Stone Canyon ar fi aplicat procedura de formă, doar datorită tatei, dar fără să ajungă la nici un rezultat. Concluzia e că probele care existaseră au fost șterse de apă, când haltera a căzut în bazin.

„Poate că nu toate probele”, își spuse Jake, rezemându-se de spătar, cu picioarele întinse înainte, și bând la rândul lui puțină apă.

— SUV-ul care a încercat să te lovească ieri, în mall, spuse el după un timp. Crezi că era al lui Valerie?

— Am văzut azi după-amiază un SUV care părea identic, în garajul reședinței Shipley, răspuse Clare.

— Deci, să ne înțelegem, spuse Jake, încet. Te-ai dus la casa Shipley azi-dimineață, de una singură, ca să te confrunți cu femeia asta obsedată, nebună de legat.

Clare clipi din ochi, apoi se înroși la față intens. Nu știa deloc să suporte criticile, observă el.

— Mă gândeam că poate reușesc s-o conving să stăm de vorbă, spuse ea cu răceală. S-o fac să asculte de glasul rațiunii.

— Clare nu mi-a spus ce plănuia să facă, interveni repede Elizabeth, altfel m-aș fi dus și eu cu ea.

Jake trecu peste asta. Dacă o muștruluia și pe ea acum, probabil că n-ar mai fi rezolvat mare lucru. Și-n plus, principalul motiv pentru care voia s-o certe pe Clare era acela de a-și mai descărca o parte din tensiunea care-l rodea pe dinăuntru. Nimic din ce spunea n-avea să schimbe ceea ce se întâmplase după-amiază, își reaminti el. Era timpul să se concentreze asupra unui plan de acțiune.

— Care e acum, cu precizie, situația ta cu poliția din Stone Canyon, în problema asta?

— Nu sunt suspectă în sens oficial, dacă la asta te referi, răspuse Clare. Dar mi s-a cerut să nu părăsesc regiunea orașului Phoenix, pentru un timp.

— Până când medicul legist determină oficial dacă a fost înec accidental sau sinucidere, explică Elizabeth. N-ar trebui să dureze prea mult. În fond, moartea lui Valerie Shipley constituie un caz foarte simandicos pentru poliția din Stone Canyon. Sunt sigură că autoritățile nu vor tergiversa autopsia.

— Și până atunci, se pare că va trebui să-mi spăl manual niște rufe, în chiuveta din baie, diseară, spuse obosită Clare.

Mi s-au terminat toate hainele curate.

Elizabeth se încruntă.

— Pot să-ți iau cu mine acasă unele lucruri și să-i cer menajerei noastre să ți le spele.

— Nu e nevoie, dar îți mulțumesc, oricum. Sunt sigură că administrația de la Desert Dawn Motel n-o să aibă nimic împotriva să-mi agăț câteva confecții la uscat pe balconul camerei.

Jake aruncă o privire într-acolo.

— Priveliștea lenjeriei tale întinse pe balustradă ar adăuga un anumit farmec așa, mai bălțat, acestui stabiliment. Dar cred că există o soluție și mai bună.

— Știu, răspuse Clare, făcând o mutră dezgustată. Să mă duc iar la cumpărături. Și s-ar putea să fiu nevoită, dacă poliția din Stone Canyon nu mă lasă să plec din oraș destul de curând. Dar aș dori să evit orice cheltuieli suplimentare, pe cât posibil. Drumul ăsta m-a costat deja mai mult decât intenționam să cheltuiesc.

— Trimite-i facturile tatei, o sfătui Elizabeth. El e cel care te-a chemat aici.

— Știu, spuse ea încet, dar am și eu principiile mele...

— Să nu primești niciodată bani de la Archer Glazebrook”, cită Elizabeth, iritată. Da, îți știu foarte bine toate principiile astea tâmpite. Dar dacă nu-l lași pe tata să te ajute, va trebui să primești banii de la mine.

Clare oftă.

— Am să țin minte oferta. Cu puțin noroc, nu vom ajunge până acolo. Încă mai sper să pornesc înapoi spre San Francisco în maximum două zile.

Jake își puse sticla de apă deoparte, apoi se aplecă înainte, rezemându-și coatele pe masă.

— Un lucru e sigur, n-ai să-ți petreci următoarele câteva nopți tot aici, la Desert Dawn.

Clare îi aruncă o privire menită să-l potolească, dar Elizabeth se luminează la față:

— Și eu sunt de aceeași părere, Jake. Coșmelia asta-i o mizerie.

— E foarte curat aici, insistă Clare.

— Și la mine e la fel de curat – cel puțin, replică Jake.

Ambele femei întoarseră capul spre el, cu gura întredeschisă de uimire.

— Și am loc destul, adăugă Jake. Iar dacă atâta nu e de-ajuns ca să te convingă, uite și bonusul: am mașină de spălat și uscător.

În ochii lui Elizabeth se ivi o expresie care ar fi putut să fie de ușurare.

— Nu-i deloc o idee rea, Clare.

Clare se reculese, îndreptându-se brusc de spate.

— Zău că nu cred...

— Deci, s-a aranjat, o întrerupse Jake.

— Dar e ridicol! exclamă ea, cu aprindere.

— Ba ridicol e să stăm amândoi aici, la Desert Dawn Motel, când eu am o casă cum nu se poate mai bună, cu piscină privată și bucătărie decentă, spuse el.

Clare se și burzului:

— Nimeni nu te-a obligat să stai și tu aici!

— Nu, dar am s-o fac și pe mai departe, dacă te încăpățânezi în continuare, răspunse el pe un ton blajin. Hai să încercăm să ne înțelegem rațional, da? Ai avut o zi îngrozitoare. Ești epuizată. Elizabeth și cu mine suntem amândoi de acord că nu e bine ca la noapte să rămâi singură. Iar eu îți ofer un înlocuitor rezonabil pentru motelul ăsta de mâna a treia.

Elizabeth se repezi și ea:

— Cred că ar trebui să-i accepți invitația! Eu, una, știu sigur c-aș fi mult mai liniștită!

— Mă rog... murmură încet Clare, și, în sfârșit, cedă. Bine, atunci...

Jake se relaxă. Câștigase. Era prea istovită ca să se mai împotrivească.

Pentru moment, îi era de-ajuns atât. Răspunsurile de care avea nevoie le va căpăta mai târziu, după ce o aducea pe Clare acolo unde voia – pe teritoriul lui.

— Du-te și fă-ți bagajele, îi spuse el. Te duc la mine acasă. Și pe urmă, mai avem de făcut un drum.

Ceva din tonul lui o puse în alertă. Clare se încruntă.

— Un drum? Unde?

— Până la salonul de spa din Stone Canyon; vreau să fac puțină condiție fizică înainte de cină.

Sala de gimnastică de la salon era plină de clienți dichisiți, care tocmai ieșiseră de la slujbă. Toate covoarele rulante, bicicletele ergonomice și aparatele de vâslit erau ocupate de câte cineva echipat cu o ținută sportivă de ultimul răcnet.

Îmbrăcat într-un șort kaki, un tricou decolorat și niște adidași, cu un prosop petrecut pe după gât, Jake traversă agale sala, spre rastelul unde erau stivuite numeroase haltere lucitoare.

Se încordă și alese greutatea de opt livre.

Când mâna lui se strânse pe bara uneia din stânga, un val de energie metapsihică negativă îi cotropi simțurile. Deși fusese pregătit pentru asta, efectul semăna mult cu al unei împrășcări cu acid. Fu nevoit să-și folosească toate resursele de autocontrol ca să nu lase haltera să cadă pe jos.

O strânse și mai tare în mână și-și lăsă simțurile să se deschidă complet.

Furie, disperare, o nevoie cumplită, sfâșietoare, de răzbunare, de a ucide. O satisfacție fierbinte. Atât de aproape...

Țipăt mut de durere. Eșec. Deznădejde. Turbare.

Trase adânc aer în piept, ca să-și refacă forțele, și puse cu grijă haltera la loc. Valurile de energie perturbatoare încetară

să-i mai afecteze simțurile în momentul când îi dădu drumul din mână.

Furia rece ca gheața, care-i luă locul, avea să mai dureze un timp.

Clare desfăcu fermoarul micii valize de voiaj, studiindu-și garderoba extrem de limitată. Regulile angajamentului dintre Jake și ea se schimbaseră. Rochia decoltată pe care o purtase cu o seară înainte nici nu mai putea intra în discuție de astă dată. Acum nu mai era parteneră romantică, ci vizitatoare la domiciliu.

Realitatea dură era că nu avea de ales. Taiorul negru, distrus de plonjonul în bazin, ieșea din orice discuție. Mai pierduse încă o pereche de pantaloni și un tricou când intrase în piscina reședinței Shipley, ca să-i ia pulsul lui Valerie. Asta însemna că mai rămăsese doar cu tricoul și pantalonii pe care-i avea acum pe ea.

Putea să uite de schimbatul pentru cină.

Traversă dormitorul, spre ușa glisantă a glasvandului. Prin geamul înalt din podea până-n tavan se vedeau bucătăria și cealaltă aripă a casei, dincolo de piscina din curte.

Jake deschisese larg ușile glisante ale bucătăriei și gătea ceva pe masa de lucru din mijloc. Pesemne o simțise privindu-l, căci ridică mâna, într-un gest lejer de salut.

Probabil, i-ar fi fost aproape imposibil să ia prin surprindere un vânător.

Aceasta trebuia să fi fost seara în care ei să-i revină sarcina distracțiilor, își spuse. Știuse de la început că era o idee proastă să lase toate inițiativele în seama lui Jake. Dar se afla în casa lui și se pregătea să-i bea vinul și să mănânce cina pregătită de el.

Jake era din nou stăpân pe situație.

Trase concluzia că nu avea posibilitatea de a analiza toate ramificațiile posibile ale situației. Fusese o zi foarte obositoare. Avea nevoie de un duș, de mâncare și de somn.

Avea să-și facă griji a doua zi dimineată despre modul cel mai potrivit de a trata cu Jake Salter.

Când intră în bucătărie, puțin mai târziu, simțindu-se doar puțin mai umană și încă mai puțin revigorată, Jake îi dădu un pahar mare cu vin și un mic bol cu migdale prăjite.

— Bea, îi spuse el. Și mănâncă. Ai nevoie de vitamine.

— Ai dreptate, răspuse Clare și se așeză la masă, luând o mână de migdale. Deci, cum e? Ce-ai descoperit la salon?

— Am găsit haltera pe care încercase Valerie să ți-o trântască în cap.

— Serios? îl privi ea cu ochii mari, fascinată. Chiar ai putut să-i detectezi pe ea amprenta metapsihică?

— Energia cuiva am simțit-o, mai mult ca sigur, răspuse Jake, întrerupându-se din lucru doar atâta cât să ronțăie și el o mână de migdale. Date fiind lucrurile pe care mi le-ai spus și turbanul din mașină, trebuie să fi fost a lui Valerie.

— Cum se simte genul ăla de energie?

Jake ezită, cu o expresie îngândurată.

— Crudă. Elementară. Întunecată. Parc-aș fi atins inima unei tornade.

— Percepi numai soiul de energie care rămâne în urma unui act violent? Sau poți să prinzi și alte feluri de emoții intense?

Jake o privi.

— Caracteristica principală a unui vânător este aceea că nu intră în legătură decât cu vibrațiile negative.

— Înțeleg, răspuse ea, dregându-și vocea. Sună cam neplăcut...

— Probabil, nu e mult mai rău decât să te lovească una dintre minciunile alea ultraviolete de care mi-ai spus. Apropo, Archer te-a căutat la telefon, când erai sub duș. A fost a doua oară când l-am auzit, în ultimele două ore. Zice că trebuie neapărat să-ți vorbească.

— Știu. I-am văzut apelurile și pe telefonul meu mobil.

— Ai să-i răspunzi?

— Da...

Fără tragere de inimă, scoase telefonul din buzunar și formă numărul privat al lui Archer.

— N-o să înceteze să mă caute până n-o fac.

Archer îi răspunse de la primul apel.

— Unde naiba ești?

— La Jake.

— Și ce faci?

— Jake îmi pregătește cina.

Urmă o scurtă pauză.

— Jake îți face de mâncare? Nu v-ați dus la un restaurant?

— Da – la prima întrebare. La a doua: nu. Suntem la el acasă.

Din nou, câteva clipe de tăcere încordată.

— Ești bine? o întrebă Archer, după un timp.

— Da. Elizabeth a avut grijă de mine o vreme, până când a apărut Jake.

— Cum se numește motelul? Nimeni nu pare să știe. Până și Brenda era derutată.

— Nu mai are nici un rost să-ți faci griji, de-acum, spuse ea cu nepăsare. Am predat camera acum o oră. Jake mi-a oferit dormitorul lui de oaspeți. Am acceptat.

— Da' ce mama dracu' l-a apucat? Dacă ai nevoie de un loc unde să stai, poți foarte bine să vii încoace.

În pofida proastei dispoziții și a oboselii, Clare zâmbi.

— N-ar fi o idee bună, Archer – și o știm amândoi.

— Ia dă-mi-l pe Jake la telefon.

Clare îi întinse aparatul:

— Vrea să-ți vorbească.

După ce-și șterse mâinile pe un prosop de bucătărie, Jake răspunse:

— Ai picat prost, Archer. Sunt cam ocupat.

Ascultă câteva momente.

— Sigur, spuse el apoi. Problema e că nu vrea să stea la tine. A spus-o destul de clar. Vrei să încerci s-o convingi?

Încă un interval de ascultare.

— Mda, i-am observat și eu încăpățânarea asta... Pare să fie o trăsătură de familie. Vorbim mâine, Archer. Până atunci, știi unde s-o găsești pe Clare. Nu-ți face griji, o să am mare grijă de ea.

Termină convorbirea și-i aruncă aparatul înapoi lui Clare.

Telefonul sună înainte ca ea să fi putut întreba ce-i spusese Archer. Privi numărul și oftă.

— Bună, mamă.

— Unde ești, dragă? Tot în Stone Canyon?

În vocea lui Gwen Lancaster se simțea o undă de speranță.

— Totul merge bine?

— Tot aici sunt, răspunse Clare, gustând din vin. Situația a devenit cam complicată...

Îi prezentă mamei sale un scurt rezumat al evenimentelor, eliminând incidentul din garaj și pe cel cu haltera. Când folosi cuvintele „cadavru” și „poliție” în aceeași frază, de la celălalt capăt al firului se auzi un geamăt îngrozit.

— Cum, iarăși...?

Clare fu nevoită să îndepărteze telefonul la câțiva centimetri de ureche. Jake, care tocmai tăia o roșie felii, ridică privirea, iar Clare își dădu seama că auzise țipătul deznădăjduit al lui Gwen.

— Ei, mamă, n-ai de ce să reacționezi de parcă tot timpul măș împiedica numai de morți. N-au fost decât doi.

— Doi, în șase luni! Știi care sunt șansele să ți se întâmple una ca asta, dacă nu ești polițist sau n-ai altă slujbă în

serviciile de urgență? Și, întâmplător, cele două cadavre despre care e vorba aici mai sunt și înrudite între ele. Îți dai seama ce înseamnă asta apropo de factorul de probabilitate?

— Nu te repezi, mamă, că văd că iar te-a apucat criza de contabilitate, și doar știi că eu n-am talentul tău la numere.

— Poliția te consideră suspectă? o întrebă tăios Gwen.

— Nu, nu sunt suspectă, răspuse Clare, menținându-și vocea calmă și liniștitoare.

— Și Archer ce poziție are, în toate astea? Ți-a angajat un avocat?

— N-am nevoie de nici un avocat...

Ezită o clipă.

— Nu încă, în orice caz. Toți par convinși că moartea lui Valerie Shipley va fi declarată accidentală. Un amestec nefast de alcool, tranchilizante și piscina care s-a nimerit chiar în drum. Te rog să nu-ți faci griji. Imediat ce se lămuresc lucrurile, iau primul avion spre San Francisco.

— Și cum rămâne cu motivul pentru care te-ai dus în Arizona de la bun început? Archer ți-a spus de ce voia să vă întâlnești?

N-avea nici un rost să amâne inevitabilul, își spuse Clare.

— Zice că are de gând să înființeze o fundație privată pentru acordarea de subvenții și vrea ca eu să fiu directoarea.

La celălalt capăt al firului se lasă liniștea.

— Am avut dreptate, murmură Gwen, în cele din urmă. Vrea să-și ispășească, într-un fel sau altul, greșelile trecutului.

— Cred că se consideră responsabil față de mine, spuse Clare. Îl deranjează faptul că nu mi-am putut găsi o slujbă nouă și încearcă să creeze una anume pentru mine.

— Așa se pare, confirmă Gwen și rămase iarăși tăcută.

— Mamă...? Mai ești acolo? o chemă Clare după un timp.

— Da... Aicea sunt. Dar sunt foarte îngrijorată. Nu-mi place deloc situația asta.

— Nici mie, recunosc Clare. Dar cred că toate se vor rezolva într-un fel sau altul, peste câteva zile, după ce se face autopsia și toată lumea va înțelege că Valerie Shipley nu a murit asasinată.

— Tot la motel ești?

— Nu, mamă, nu mai stau acolo.

— Da' unde stai, la Elizabeth? Credeam că locuiește la Archer și Myra, până i se termină apartamentul. Știu că preferi să nu te duci la reședința Glazebrook, dacă o poți evita.

— Nici acolo nu sunt... spuse Clare, dregându-și apoi vocea. Locuiesc la cineva care lucrează pentru Archer. E consultant și se numește Jake Salter.

— Stai la un om complet străin?

— Nu e străin, mamă...

— Dar nu-l cunoști decât de două zile! insistă Gwen, destul de mirată. E căsătorit?

— Nu, răspuse Clare, cu privirea spre Jake, nu e căsătorit.

— Și ești singură cu el, acolo?

— E o situație mai complicată, mamă...

— Cum l-ai cunoscut?

— La un cocktail dat de familia Glazebrook. Cred că s-ar putea spune că Archer ne-a făcut prezentările.

— Nu, interveni Jake, m-am prezentat eu, singur.

— Am auzit, spuse Gwen. El e?

— Da, răspuse Clare. Pregătește cina.

— Și crezi că e înțelept să stai la el în casă?

— Sinceră să fiu, pe moment sunt prea obosită ca să-mi mai pese.

— Clare...

— Am avut o zi foarte grea, mamă. Am să beau un pahar de vin, mănânc de cină și cad direct în pat.

Jake tocmai turna untdelemn de măsline peste legume. Clare îi văzu gura curbându-se ușor, într-un zâmbet cât se putea de masculin. Îi trecu prin cap că ultimele ei cuvinte lăsau foarte mult în seama imaginației.

— Singură! se grăbi ea să adauge.

— Clare, nu sunt sigură ce să spun... încep Gwen.

— Te iubesc, mamă, dar acum trebuie să închid. Cad de pe picioare. Pa.

Și puse capăt convorbirii, după care lăsă telefonul pe masă.

— Am treizeci și doi de ani, spuse ea. Nu-mi vine să cred că încă mai port discuții cu maică-mea despre locul unde am să dorm. Bărbații au conversații din astea cu mamele lor?

— Nu-ți pot răspunde în numele tuturor celorlalți masculi de pe planetă, spuse Jake, mușcând zgomotos dintr-un ardei gras roșu ca sângele, dar poți fi sigură că eu nu am.

— Norocul tău.

Jake presăra sare peste zarzavaturi.

— Totuși, asta nu înseamnă că nu există anumite presiuni.

Clare aproape că izbucni în râs.

— Îmi vine foarte greu să cred că cineva, chiar și propria ta mamă, ar putea face presiuni serioase asupra ta, Jake Salter.

— Să nu subestimezi niciodată o mamă, când e vorba de așa ceva.

— Ce presiuni face mama ta?

— Ar vrea să mă vadă căsătorit din nou. Mă tot bate la cap să mă înscriu la arcanematch.com.

— Și ai să te înscrii?

— M-am gândit la asta, răspuse Jake. Doar n-am nimic de pierdut, nu?

Clare simți că i se frângea inima. Parcă i-ar fi spus de-a dreptul că nu întrezărea nici un viitor comun pentru ei doi – așa se simțea.

— Da, și eu cred...

— Te-ai înscris vreodată? o întrebă el.

— O dată, am încercat... răspunse Clare, bând puțin vin, după care coborî paharul.

— Presimt ceva rău, spuse Jake. Să înțeleg că nu ți-au găsit nici o pereche combinatorii de la Arcane House?

Clare își încreți nasul.

— Să zicem doar că e cam greu să suporti vestea că nu te potrivești cu nici un alt membru al Societății, chiar și pentru o gânditoare optimistă și pozitivă ca mine.

— Încă mai ești înscrisă?

— Dumnezeule mare, nu! Era prea deprimant să primesc mereu mesajul ăla: „Salutări de la arcanematch.com, Clare Lancaster. Ne pare rău, încă nu ți-am găsit o pereche. Mai revino.”

— Și ce crezi, ai să mai încerci din nou, într-o zi?

— Ce rost ar avea? întrebă ea.

— Poate o să ai noroc.

— Mă îndoiesc. Și efectiv, n-am chef de alte respingeri, pe moment.

Clare se trezi brusc dintr-un vis în care Valerie Shipley o urmărea printr-o serie nesfârșită de camere de tratament. Fiecare cameră conținea câte un bazin fără fund. În vis, știa că trebuia să fugă încontinuu, sperând să găsească o ieșire, dar Valerie o ajungea din urmă.

„Valerie nu mai e. Poți să te oprești.”

Imaginea cadavrului lui Valerie plutind în piscina albastră ca turcoaza refuza să se șteargă.

„Gândește-te la altceva.”

Un moment, rămase nemișcată, orientându-se prin dormitorul nefamiliar, încercând să identifice ceea ce o trezise. În cele din urmă, se întoarse pe o parte și se uită la ceas.

Abia trecuse de miezul nopții.

Își amintea vag că se prăbușise în pat aproape imediat după cină. Adormise pe loc, adânc, cu toate funcțiile trupului blocându-i-se brusc, pentru a se putea reface după ziua lungă și grea. Acum însă efectele vinului și ale epuizării trecuseră și se simțea nefiresc de lucidă și agitată.

Împingând pătura la o parte, se ridică în picioare și lipăi desculță până la ușile glisante de sticlă.

Dădu perdelele în lături. Reflectoarele din bazin erau stinse. Jumătate din piscină era cufundată în umbra densă pe care o aruncau pereții casei. Cealaltă jumătate era luminată de luna strălucitoare de deasupra deșertului. Când văzu silueta întunecată în apa opacă, argintată, pentru câteva secunde i se tăie respirația. Cum, iar...? Nu mai era în stare să facă față și altor cadavre.

Cu întârziere, își dădu seama că persoana din piscină nu plutea inertă, ci înota încet, cu mișcări line, viguroase, controlate, spre capătul opus, unde umbrele erau mai adânci.

Jake.

Pradă unui impuls, intră în baie, își luă pe ea halatul pe care-l împrumutase din reședința Glazebrook și reveni la glasvand.

Debloacă ușa glisantă, o deschise și ieși în noapte.

Temperatura aerului era blândă și plăcută. Din pietrele cu care era pavată terasa piscinei încă mai iradia căldura absorbită pe parcursul zilei. Se duse până la marginea apei.

Jake, care o văzuse, schimbă direcția. Înotă spre margine și ridică privirea spre ea. Părul ud și umerii lucioși, puternici, îi sclipeau în lumina lunii.

— Ești bine? o întrebă.

— Da. Am dormit buștean până acum câteva minute.

— Ai visat urât?

Clare ezită.

— În situația care s-a creat, era și firesc.

— O partidă de înot te-ar putea relaxa, ca să poți adormi la loc.

— Nu mi-am luat la mine un costum de baie.

— Nici n-ai nevoie. Luminile sunt stinse. Noaptea, nu se vede nimic sub suprafața apei.

Automat, Clare coborî privirea spre apă, mai jos de pieptul lui. Avea dreptate. Nici măcar conturul întunecat al trupului nu putea să i-l distingă.

— Ei, atunci... murmură ea, pe gânduri.

— N-ai făcut niciodată baie în pielea goală?

— De fapt, nu – niciodată.

— Încearcă. O să-ți placă.

Nota de amuzament senzual din cuvintele lui făcu să freacă ceva în adâncul ei. Își dădu seama că dorea foarte mult să intre în apă, alături de Jake.

— În regulă, spuse. Dar va trebui să te întorci cu spatele până intru.

— Nu te credeam genul pudic. Închipuie-ți că ești pe una dintre plajele alea de nudiști din Europa.

— Nu-s sigură că pot atinge un asemenea grad de imaginație, dar am să-ncerc.

Ocoli bazinul pe margine, până-n întunericul din capăt. Simțindu-se destul de nepăsătoare și, necaracteristic, excitant de neobrăzată, își scoase halatul și îl aruncă pe un șezlong.

Rămase cu ochii spre Jake, care călca apa în capătul opus. Era în zona luminată de lună, așa că vedea clar că stătea întors cu spatele spre ea.

Porni repede în jos, pe trepte.

Jake se întoarse chiar când apa îi ajunsese până la genunchi. Nu era sigură cât putea să vadă prin umbră, dar, dacă măcar unele dintre zvonuri erau adevărate, vederea lui nocturnă era mult peste nivelul mediu.

— Nu te uita! țipă ea.

Își încrucișă brațele peste sâni, scufundându-se imediat până la gât în apa caldă.

— Mi-ai promis!

— Ba nu ți-am promis nimic, replică Jake, pornind încet spre ea, cu grația unui șarpe de mare. Aș fi ținut minte o promisiune atât de tâmpită. Mi-ai ordonat să nu mă uit. E cu totul altceva.

— Poți cu adevărat să vezi pe-ntuneric, nu?

— Sunt vânător. Face parte din natura mea. Nu-ți face griji, arătai superb în timp ce intrai în apă. Gândește-te la „Nașterea lui Venus”, de Botticelli.

Clare zâmbi răutăcios.

— Atâta doar că eu nu-s roșcată.

— Am observat. Nu mă deranjează, spuse el, apropiindu-se înot. Oricum, îmi place mai mult genul brunet, torid, misterios și exotic.

Oare chiar așa o vedea? se întrebă Clare. Niciodată nu se considerase în niciunul dintre aceste feluri. Sau, mă rog... brunetă, da. Dar toridă, misterioasă și exotică...?

— Ai avut dreptate, spuse ea, mișcându-și alene mâinile înainte și-napoi sub suprafața apei. E o senzație foarte plăcută.

— Mai ales după ce se întunecă, răspuse Jake, oprindu-se la mică distanță, în apa care-i venea până la piept.

— Întotdeauna faci baie în piscină noaptea? îl întrebă.

— E momentul meu favorit.

— Nu-mi amintesc să fi înotat vreodată la lumina lunii, continuă ea; nu-și putea lua ochii de la silueta lui masivă. E o experiență foarte neobișnuită.

— Și asta e la fel de neobișnuită.

Mâinile lui îi cuprinseseră umerii goi. O trase în sus spre el, afară din apă, strângând-o la piept. Când gura îi coborî peste ea, sărutul sugera o inevitabilitate care-i înfioră toate simțurile.

Știuse că așa avea să se întâmple, încă de când intrase în piscină, își spuse ea. Și era destul de sigură că și el știuse.

Cu toate acestea, urgența aprigă care o străbătu îi tăie respirația. Îl voia pe Jake. Avea nevoie de el – măcar în noaptea aceea. Jinduia să se lase în voia senzațiilor fizice, pure, de a fi ținută în brațe, strâns, de acel bărbat.

Forța vibrantă a propriei dorințe o luă pe nepregătite. Simțea și pofta lui Jake. Combinația era electrizantă.

Nimeni nu-i mai afectase vreodată simțurile astfel. Sau, poate, niciodată nu lăsase pe nimeni să aibă un asemenea efect asupra ei. Dădea vina pe încrederea acordată altora, dar propriile-i mijloace defensive se dezintegraseră total, de-acum. Nu se mai temea să facă un salt în gol, în necunoscut, în întuneric.

Își auzi propriul țipăt, slab și răgușit. Micul sunet fu înăbușit imediat de gura lui Jake, care gemu, punându-și o mână pe șalele ei, pentru a-i apăsa șoldurile peste ale lui.

Nu era singura care n-avea costum de baie, își dădu ea seama.

Jake era extrem de excitat, iar Clare simți o satisfacție sublimă la gândul că ea era cauza. Ereția lui o împungea, rigidă, autoritară. Duse mâna sub suprafața apei și-l înconjură cu degetele.

— Și să mai vorbești de mărimi mai mari decât cele naturale... șopti ea, strângându-l ușor.

Jake inspiră scurt, tăios, desprinzându-și gura de a ei.

— A trecut ceva timp, o preveni el. Nu cred că pot rezista la un preludiu prea lung, în seara asta.

— Spune-mi când să mă opresc, îi ceru ea, mângâindu-l și mai ferm.

Râsul lui scăzut sună ca un mârâit sexy.

— N-o să dureze mult...

Se aplecă și o sărută în adâncitura umărului. Vârfurile degetelor i se strecurară în șanțul dintre fese, apoi urmară curbura șoldurilor. Îi găsi locul strâmt și dornic dintre coapse și sondă încet. În trupul ei înflori o jinduire delicioasă. Se îndesă în el.

— Jake...

— O să ai regrete mâine-dimineață? întrebă el încet. Fiindcă dacă o să ai, aș prefera să-mi spui încă de pe-acum.

— Nici un regret, răspunse Clare, sărutându-l pe piept. După noaptea asta, nu.

O luă în brațe și o duse prin apă, spre trepte. Aerul nopții îi răcorea pielea, după căldura din piscină. Clare se cutremură puțin.

După ce o rezemă pe propriile-i picioare, îi înfășură trupul cu halatul și trecu prin zona luminată de lună, ca să ia un prosop. Cu acel prilej, Clare îl văzu o clipă din profil. Conturul trupului său excitat avea asupra ei un efect profund irezistibil.

Jake își puse prosopul în jurul umerilor și reveni la ea. Când o ridică iar în brațe, Clare se gândi să-i spună că putea merge și singură până-n dormitor, dar își ținu gura. Era mult mai plăcut să fie dusă în brațe, prin noapte. Pentru prima oară, simțea că nu mai conta dacă un bărbat lua toate hotărârile. Pentru prima dată în viața ei, voia să se abandoneze complet, să se lase în voia experienței.

O duse prin ușa deschisă a glasvandului, în propriul lui dormitor. În lumina lunii, Clare văzu că așternutul de pe pat era foarte răvășit. Pătura subțire fusese împinsă cu picioarele, ajungând parțial pe covor. Cearșaful era răsucit, iar perna, turtită în mai multe locuri. Își dădu seama că Jake avusese un somn agitat. Probabil asta-l îndemnase să iasă din dormitor și să înoate în bazin.

Se întrebă ce fel de gânduri îl țineau noaptea trează pe un om ca Jake Salter.

Deschizând un sertar al noptierei, Jake scoase un pachetel. Din câteva mișcări rezezi și îndemânatic, își puse prezervativul și veni pe pat, cuprinzându-o în brațe.

Halatul căzu. Jake stătea deasupra ei, cu brațele rezemate de-o parte și de cealaltă. O sărută din nou – pe gură, pe gât, pe sâni. Apoi coborî în lungul trupului ei, îi ridică genunchii, îndepărtându-i, și-i găsi cu limba mugurul dur și încordat dintre picioare.

O străbătu un semnal de alarmă.

— Stai... încercă ea să-l oprească. Eu nu fac așa ceva. Niciodată n-am lăsat pe nimeni...

Se întrerupse, derutată, înnebunită dintr-odată.

Jake ridică un moment capul.

— De ce nu?

Nu-i venea să creadă că o lua la întrebări.

— Nu prea e momentul pentru discuții prelungite pe tema asta.

— Un moment mai potrivit nu-mi vine-n minte – ție da?

— În regulă, se răsti ea, exasperată. E prea personal. Prea intim. Poftim. Ești mulțumit?

— Nu. Ai încercat vreodată?

— Nu.

— Atunci, nu vorbești din experiență. Nu știi ce pierzi.

Și-și coborî iar gura spre ea.

Clare își înfipse în cearșaf unghiile ambelor mâini, încercând instinctiv să se retragă din calea senzației, cu intensitatea ei aproape insuportabilă.

Se pomeni imobilizată, când ajunse cu capul la tăblia patului. Jake o prinse de fese, afundându-și degetele în ea ca s-o țină nemișcată.

— Ești așa de bună la gust, că-mi vine să te mănânc de vie, murmură el, sărutând-o pe partea interioară a coapsei. Ai încredere-n ce-ți spun.

Și deodată, Clare nu-și mai dori nimic pe lume mai mult decât asta...

— Jake.

Auzi un râset scăzut, sexy.

— Știu o zicală veche potrivită cu situația asta, răspunse Jake, strângând-o și mai tare. Ceva în sensul de „taci și simte-te bine”...

— I-auzi, ce aroganță macho de...

Indignată, își înfipse mâinile în părul lui, cu gândul de a-l respinge. Cumva, nu reuși decât să-l tragă și mai aproape.

— Deschide-ți toate simțurile, îi șopti el. Încinge-te pentru mine.

Exista un risc pe care nu voia să și-l asume în noaptea aceea, își spuse ea. N-ar fi suportat să descopere că Jake nu era la fel de captivat ca ea de pasiunea care se aprinsese între ei.

Își împinse în ea degetele mari, apăsând în sus, găsimd locul ideal, înăuntru. În același timp, limba lui îi mângâie mugurul sensibil.

Dintr-odată, Clare se încleștă atât de strâns, încât nu-i mai rămase nici o fărâmbă de putere ca să opună rezistență, și făcu singurul lucru de care era capabilă în acele împrejurări: capitulă.

Orgasmul o străbătu valuri-valuri, risipindu-i ultimele urme de autocontrol. Toate simțurile i se activară complet. Puterea dansa în umbrele din jurul ei – puterea ei și a lui Jake. Își dădu seama, ca prin ceață, că și el se lăsase să se deschidă de tot.

Călcâiele i se înfipseră în saltea. Auzi un țipăt ascuțit, exultant. Al ei, care nu striga niciodată în pat. Dar, în fond, nici nu avusese vreodată un orgasm cu un bărbat.

Jake reveni rapid în susul trupului ei și o penetra adânc, dintr-o mișcare prelungă, puternică.

Dar acum Clare devenise extrem de sensibilă, iar el era mult mai mare decât oricare dintre cei câțiva bărbați cu care se culcase ea în trecut. Rezultatul era o furtună de senzații copleșitoare.

O a doua serie de mici unde de șoc reverberă prin toată ființa ei. Instinctiv, îi înconjură șoldurile cu picioarele.

— Da... mormăi Jake, cu gura lipită de a ei. Da, așa... Strămtă și fierbinte...

Mușchii spatelui i se încordară sub palmele ei. Pielea lui era umedă, nu de la apa din piscină, ci de transpirație. Continuă să se împingă în ea, iar și iar, tot mai tare și mai rapid.

Peste câteva secunde, îl străbătu eliberarea. Clare îi simți fiecare vibrație.

Când în sfârșit se termină totul, Jake se prăbuși deasupra, țintuind-o de pat cu toată greutatea trupului său complet relaxat.

— Am știut eu c-o să fie așa, gemu el, cu gura în perna de lângă capul ei.

Spunea adevărul.

În sfârșit, Jake renunță la încercările de a ignora ghionturile și împunsăturile. Se ridică fără tragere de inimă, deschise ochii și se săltă în coate. La vederea lui Clare întinsă sub el, cu părul ca o cascadă încâlcită și fața încă roșie, simți că-l umple o satisfacție adâncă până-n măduva oaselor.

— Ce e...? întrebă el, sărutând-o alene pe nas. Încerc să dorm și eu puțin, aici...

— Am observat. Da' vreau să mă scol.

— Așa, și...? Scoală-te.

— Nu pot. Zaci grămadă pe mine.

Jake îi privi sâni.

— Hmm... Da, ai dreptate...

— Jos.

— Bine, bine...

Se răsturnă pe spate, cu un braț îndoit sub cap, admirându-i emisferele pline și delicioase ale posteriorului, pe când Clare dispărea în baie.

— Știi, chiar ai un fund senzațional, strigă în urma ei.

În baie se lăsă o clipă tăcerea.

— I-auzi, mersi, răspuse Clare în cele din urmă. Nici al tău nu-i tocmai de lepădat.

Jake zâmbi, prea relaxat ca să se miște.

— Nu pot să cred că n-ai înotat niciodată goală până-n noaptea asta.

Clare reapăru, înfășurată în halatul lui. Probabil fiindcă al ei era încă umed, își spuse el. Imaginea ei îl făcu să zâmbească. Arăta de parcă i-ar fi aparținut lui.

Îl privi fix un moment, cu o expresie meditativă și senzuală.

— Nici eu nu pot să cred că te-am lăsat să-mi faci ce mi-ai făcut, spuse ea într-un târziu. Iar faptul că am intrat în bazin goală a fost cel mai neînsemnat lucru.

Coborând din pat, Jake porni spre ea.

— Hai să clarificăm un lucru, cucoană. Tu nu m-ai lăsat să fac nimic. A trebuit să mă lupt cu tine la tot pasul, mai știi? La un moment dat, am avut chiar și o dezbatere prelungită.

— Da, am avut, nu-i așa? înclină ea ușor capul într-o parte. Și cred că am pierdut.

Jake se opri chiar în fața ei, proptindu-și ambele mâini pe perete, de-o parte și de alta.

— Ai fost, pur și simplu, învinsă de logica mea irefutabilă, și atâta tot.

— Așa e. Acum îmi amintesc. Argumentele tale sclipitoare constau din „ai încredere-n mine” și „taci și simte-te bine”. Cum ar fi fost posibil să nu cedez în fața unei logici atât de riguroase?

Jake zâmbi.

— Și, ți-a plăcut?

Îl studie un moment, cu o expresie de nepătruns.

— Dacă-ți spun că asta a fost pentru prima oară-n viața mea că n-a mai fost nevoie să simulez orgasmul, vei deveni insuportabil de încrezut?

— Nu, sincer.

Își luă o mână de pe perete atâta cât să-și facă o cruce peste inimă.

— Voi fi mândru, desigur, dar și foarte, foarte umil.

— Ei, nu mai spune! Și oare de ce din cuvintele astea lipsește rezonanța adevărului?

— Probabil, fiindcă mint cu nerușinare. Știi, e de-a dreptul înspăimântător gândul că, dacă nu apăream eu, s-ar fi putut să-ți trăiești tot restul vieții fără să descoperi niciodată bucuriile sexului cu mine.

— Crezi că s-ar putea să fie nevoie să îngenunchez și să-ți mulțumesc, la un moment dat, în viitorul apropiat? îl întrebă ea, cu deplină inocență.

— Auzi colo...! șopti el uimit, cu venerație. Imaginea care-mi vine-n minte e de ajuns ca să simt că mă ia cu leșin.

Clare îl lovi ușurel în coaste.

— Tot uiți că vorbești cu cineva care știe întotdeauna când trănestești la gogoși.

Jake râse.

— Vrei să știi ce anume mă sperie cu adevărat îngrozitor?

— Ce?

— Gândul că s-ar fi putut să nu te întâlnesc niciodată.

— Țasta-i modul tău de a spune că și ție ți-a plăcut?

— Mai mult decât orice, răspunse el simplu.

Din nou spunea adevărul. Clare rămase uluită. Își reaminti că în acel moment anume, încă sub efectele extazului, se putea ca Jake să creadă cu adevărat ceea ce spunea, aceasta însemnând că vorba sincer. Dar numai pe moment.

Oamenii presupuneau mereu că adevărul nu poate fi niciodată la fel de complicat ca o minciună. Și se înșelau.

Îndreptându-se de spate, Jake intră în baie.

— Acum, c-am lămurit-o și pe asta, hai să trecem la sugestia ta.

— Care sugestie? întrebă ea, din ușă.

Jake deschise robinetul.

— Nu sunt sigur de toate detaliile, dar cred că era vorba de o îngenunchere ca să-mi mulțumești personal pentru cel mai bun orgasm din viața ta.

— E cam târziu. N-aș vrea să te țin treaz peste ora ta de culcare.

— Nici o problemă, m-am sculat deja.

Clare își coborî privirea spre erecția lui imensă.

— Într-adevăr, spuse ea, se vede cu ochiul liber. Ei bine, mie mama îmi spunea mereu că bunele maniere sunt foarte importante.

— Mă bucur să aflu c-au mai rămas în picioare câteva standarde morale.

Îl simți că se dădea jos din pat la scurt timp înaintea zorilor. Se auzi un foșnet slab, iar peste un moment urmă scrâșnetul subțire al unui fermoar. Ușa se deschise.

Ieșise pe terasă. Clare se întrebă dacă nu cumva își lăsase ceva acolo în timpul nopții – ceasul sau pantofii, eventual. Constatând că nu se întorcea imediat, o învinse curiozitatea și se ridică în capul oaselor ca să vadă ce făcea.

Draperiile erau trase. Din pat se vedeau clar piscina și gardul de fier forjat de dincolo de ea. Jake deschisese poarta și stătea la marginea terasei, privind spre peisajul întins al deșertului. Nemișcarea calmă, dar alertă a poziției lui o înștiința că se uita foarte atent la un anumit lucru.

Se ridică din pat și luă pe ea halatul lui. Legându-i cordonul, traversă camera și ieși pe terasă.

Atmosfera înviorătoare dinaintea zorilor o izbi în plin. Aromele delicate, temperatura perfectă, cu promisiunea arșiței care urma, lumina exotică, toate se combinau spre a-i da un sentiment ciudat, însuflețitor, de luciditate înfiorată.

Când se afla pe la jumătatea terasei, văzu primul coiot. Se afla la câțiva metri distanță de locul unde stătea Jake, privind-o fix, nemișcat. După câteva secunde, îl văzu pe al doilea, apoi și pe al treilea. Cei trei o mai priviră lung câteva momente, după care, înțelegând desigur că nu le puneau probleme, reîncepură să caute prin desișurile din jur.

Clare se opri lângă Jake. Acesta o cuprinse cu brațul pe după umeri și o trase mai aproape de el.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea în șoaptă.

— Aștia trei își caută micul dejun.

Cu o strâmbătură, Clare replică:

— Sper că nu și-l vor găsi cât timp stau eu aici și mă uit. Ceva îmi spune că nu mănâncă prea mulți burgeri cu soia.

— La ora asta, probabil, aleargă după iepuri.

— Și tu? Îți marchezi teritoriul? Trasezi hotarele?

— Într-un fel.

— Sper ca pentru asta să nu faci pipi pe gard. Nu mă deranjează o mică întoarcere la natură, dar am și eu limitele mele.

— Așa, bine că trebuie să-mi strici tu tot cheful.

Râzând, Clare întoarce capul, ascunzându-și fața în îndoitura brațului său. Jake o sărută – acolo unde se aflau, în lumina zorilor din deșert, iscând un val de energie care-i inundă toate simțurile.

Când ridică în sfârșit capul, Clare văzu în ochii lui o fierbințeală surescitată.

— Nu te-am dus la restaurant aseară, spuse ea, așa c-am să-ți fac în schimb micul dejun.

— Ar merge de minune.

Nu peste mult, după ce făcuse un duș și se bărbierise, Jake intră în bucătărie, plin de o nerăbdare pofticioasă care n-avea nimic de-a face cu mâncarea. Clare stătea la masa de lucru din mijloc, spărgând ouă într-un bol. Se vedea clar că și ea tocmai ieșise de sub duș. Avea părul legat la spate într-o coadă de cal, și-și luase pe ea o pereche de pantaloni negri și un tricou ruginiu. Ambele îi stăteau foarte bine. Și ambele arătau extrem de familiare.

Jake se opri în ușă, acordându-și o șansă de a savura imaginea ei în bucătăria lui.

Cu un mic zâmbet sfios, Clare ridică privirea spre el.

— Ți-e foame?

— Îmi vine să te mănânc toată!

— La micul dejun mă refeream.

— Și pe ăla.

Ocolind tezgheaua de bucătărie, Jake luă ceainicul și turnă Dragon Well verde într-o cană masivă de ceramică albă. Apoi se rezemă de tezghea și o privi pe Clare cum pregătea micul dejun. Părea să se simtă ca la ea acasă, observă el. Și-i plăcea mult ce vedea.

Mare păcat că trebuia să distrugă atmosfera aceea caldă și romantică.

— Aș dori să profit de oferta ta de a-ți folosi mașina de spălat și uscătorul, după micul dejun, dacă nu te superi, îl rugă ea.

— Nici o problemă.

Pe aragaz era pusă la încălzit o tigaie. Clare adăugă în compoziția de ouă o linguriță de muștar de Dijon, apoi mai puse niște mărar tocat mărunt, proaspăt, și un cocoloș mare de ricotta.

— Am să te întreb ceva, îi spuse el.

Luând un tel de sârmă, Clare începu să bată amestecul.

— Hmm?

— Cine crezi că l-a omorât pe Brad McAllister?

Brusc, Clare se opri din bătut.

— Ți-am mai spus. N-am idee.

— Dar nu accepți nici teoria cu spărgătorul surprins asupra faptului, așa-i?

— Într-adevăr. N-am înghițit-o acum șase luni și, efectiv, nici acum nu pot s-o cred. Mai ales după ceea ce i s-a întâmplat lui Valerie Shipley.

— Și ai vreo teorie proprie?

Clare se concentrează din răspuțeri asupra tigăii în care tocmai punea puțin unt. Apoi adăugă și ouăle. Se vedea clar cu câtă grijă își alegea cuvintele, hotărându-se ce anume și cât de mult să-i spună.

— Adevărul, Clare, îi ceru el.

Încet, Clare expiră.

— Nu știu cine l-a omorât pe Brad, dar am să-ți spun un lucru.

— Ce anume?

— Până ieri, i-am fost foarte recunoscătoare acelei persoane.

— Fiindcă ucigașul a venit cu o soluție permanentă pentru problema lui Elizabeth?

— Și de-asta, recunosc eu ea. Dar mai aveam și un alt motiv.

— Care?

Clare ridică privirea dinspre jumările de ouă pe care le amesteca în tigaie.

— Cred că s-ar putea să-mi fi salvat viața.

Pe Jake îl străbătu un for.

— Ce spui...?!

— Sunt sigură că Brad avea de gând să mă omoare în noaptea aia. Înainte de a apuca s-o facă, l-a omorât altcineva pe el.

Știa că ar fi trebuit să aibă unele rezerve serioase înainte de a se confesa unui om care încă mai era pentru ea, din mult prea multe puncte de vedere, aproape un străin. Nu vorbise cu nimeni, nici chiar cu Elizabeth, despre cele mai negre temeri ale ei legate de noaptea morții lui Brad.

Avea senzația incomodă că intimitatea intensă a toridelor raporturi sexuale din noaptea trecută îi spulberase până și ultima dintre baricadele construite cu atâta grijă. Păstrase secretul prea mult timp, își spuse ea. Abia acum își dădea seama pe deplin cu câtă disperare dorise să discute cu cineva despre teoria ei de coșmar.

Dacă cineva era în stare să-i abordeze anxietățile cu o atitudine de rațiune rece și detașată, numai Jake putea fi acela.

— Uneori, mă trezesc în toiul nopții, punându-mi tot felul de întrebări... începu ea. Dar n-am spus-o niciodată nimănui.

— De ce-ar fi vrut Brad McAllister să te omoare?

— Fiindcă eu eram cea care o smulsese pe Elizabeth din ghearele lui. Când a murit, divorțul încă nu se finalizase. Cred că și-a imaginat că, dacă se debarasează de mine, ar putea să redobândească autoritatea și controlul asupra ei.

— Opinia generală e că Brad McAllister era un tip extraordinar, din toate punctele de vedere.

Jumărilor erau gata. Clare le puse pe două farfurii și adăugă feliile de pâine prăjită.

— Brad era un sociopat manipulator, spuse ea. Sau, mai bine zis, un para-sociopat manipulator. Și mai era și atât de arătos și de fermecător, și dat dracului de deștept, încât îi mergea de minune. Elizabeth e convinsă că avea o amantă în timp ce era căsătorit cu ea, însă n-a putut-o dovedi niciodată.

— Era membru al Societății. Archer a verificat.

— Da. Dar sunt sigură că Brad mințea, nu numai în legătură cu nivelul percepțiilor lui paranormale, ci și cu genul acestora. Cred că era mult mai puternic decât le dădea tuturor de înțeles. Poate că a găsit vreun mod de a falsifica procesele de testare ale Societății.

— Ce fel de talent crezi că avea? se interesă Jake.

— Presupun că era hipnotizator sau cam așa ceva. Cu siguranță, astfel s-ar explica felul cum reușea să păcălească pe toată lumea – inclusiv pe Archer.

Jake se așază la masa de bucătărie.

— Dar nu și pe tine.

Ridicând din umeri, Clare răspunse:

— Eu sunt ceea ce sunt. Și nici pe Elizabeth n-a putut-o duce de nas la nesfârșit. Nici chiar cel mai bun hipnotizator din lume nu poate ține pe cineva în transă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, fără întreruperi.

— Și-atunci, cum a reușit s-o țină sub control atât de multă vreme?

— Cu ajutorul drogurilor, răspuse Clare, așezându-se și ea la masă. A vorbit cu un psihiatru și l-a convins că Elizabeth era pe cale să înnebunească. Nu m-aș mira dacă ar reieși că și-a folosit talentele hipnotice asupra medicului, pentru a-l încuraja să-i recomande medicamentele respective. Dar, în fond, poate că nici n-a fost nevoie să se străduiască prea mult. Cum spuneam, nemernicul era incredibil de charismatic.

Jake începu să mănânce din jumările de ouă, cu gândul la cele auzite.

— De ce-ar fi vrut McAllister să se creadă că Elizabeth era nebună? Ce scop urmărea?

— Teoria noastră susține că o făcea ca să obțină controlul asupra moștenirii ei. În cele din urmă, Liz va primi jumătate din Glazebrook, Inc.

— Dar nu înainte de moartea lui Archer. Iar el pare să fie sănătos tun.

Clare turnă ceai în cești și se rezemă de spătar. O asculta cu atenție, își spuse ea. Chiar dacă încă nu era complet convins, lua în seamă teoriile ei.

— În regulă, spuse ea, iată și restul teoriei conspirației pe care am gândit-o Elizabeth și cu mine. Niciuna dintre noi nu crede că Archer ar mai fi avut mult de trăit, dacă Brad rămânea în viață.

— Credeți că intenționa să-l asasineze pe Archer?

— Da. Într-un târziu. Înscenând vreun accident de un fel sau altul, fără îndoială.

— Dar ar mai fi avut de-a face și cu fiul lui Archer, îi aminti Jake. Matt e următorul la rând care să preia controlul asupra companiei, dacă i se întâmplă ceva lui Archer.

— Cred că nici Matt n-ar mai fi supraviețuit mult. Dacă avem dreptate, în cele din urmă, controlul asupra companiei ar fi ajuns în mâinile Myrei și ale lui Elizabeth. Iar lui Brad nu i-ar fi fost deloc greu s-o convingă pe Myra să lase totul în seama lui. Ea avea o părere extraordinară despre el. Ce mai, toți îl credeau un tip nemaipomenit.

— Îmi dau seama de ce nu te-ai dus la poliție cu teoria asta a ta, spuse Jake pe un ton neutru.

Clare oftă.

— Știu. E destul de bizară, nu-i așa? Polițiștii mi-ar fi răs în nas. Iar cât despre ceilalți membri ai Societății, ei bine, ei tind deja foarte mult să creadă că oamenii ca mine sunt instabili mintal, și n-am vrut să vin cu nimic în sprijinul acestei păreri. Trebuie să țin seamă și de viitorul meu ca detectiv metapsihic.

Jake dădu din cap, fără să spună nimic, în timp ce-și termina micul dejun.

— Excelente ouăle, o lăudă el la sfârșit, punând furculița pe farfurie.

— Mulțumesc. Ricotta a făcut totul.

— O să țin minte, spuse Jake, luându-și ceașca de ceai. În regulă, hai, de-amorul discuției, să privim lucrurile și altfel. Toată lumea spune că Brad era și-așa un om foarte bogat. De ce să-și dea atâta osteneală și să-și asume toate acele riscuri, făcându-și soția să înnebunească și mai omorând și niște oameni pe parcurs, doar ca să pună mâna pe Glazebrook, Inc.?

Clare sorbi din ceai. Într-adevăr, acela era unul dintre punctele slabe din teoria ei.

— Unii oameni nu se satură niciodată, oricât de mult ar avea, spuse ea.

— Adevărat. Totuși, trebuie să recunoști că scenariul pe care l-ai descris tu e destul de improbabil.

— Este.

— Cum ați intrat pentru prima oară în contact, Elizabeth și cu tine?

— Ți-am spus, n-am intenționat niciodată să apar la ușa din față a reședinței Glazebrook, ca să le distrug perfecțiunea vieții de familie. Dar i-am urmărit pe toți de la distanță, și în special pe Elizabeth. N-am avut încotro. Era sora pe care n-o avusesem niciodată. Literalmente.

— Continuă.

— Nunta ei cu Brad McAllister a fost fotografiată pentru una dintre cele mai elegante reviste despre case și grădini din zona Phoenix-ului. Elizabeth era atât de frumoasă... Avea o rochie superbă, desigur. Toți arătau atât de fericiți și încântați... Dar când m-am uitat la fotografia lui Brad închinând în sănătatea miresei, m-au trecut fiori reci.

Jake înălță din sprâncene.

— Poți să detectezi o minciună chiar și dintr-o fotografie?

— E riscant, în cel mai bun caz. Dar era ceva, în felul cum se uita la ea, care m-a speriat. Nunta avusese loc cu câteva luni înainte ca fotografiile să apară în revistă, desigur. Când le-am văzut eu și am contactat-o pe Elizabeth prin e-mail, îi începuse de mult așa-zisa cădere nervoasă. Dar a reușit să-mi răspundă, scriindu-mi un singur cuvânt.

— Și ce cuvânt era ăla?

— Ajutor”.

— Atâta tot?

— Da. I-am trimis imediat un nou e-mail, spunându-i că voi sosi la Phoenix în aceeași zi, cu avionul de trei și patruzeci de minute după-amiaza, de la San Francisco. Ea a răspuns c-o să ne întâlnim la o librărie, într-un mall. A reieșit că era una dintre după-amiezile în care Brad își vizita amanta. N-a știut ce se întâmplase până n-a ajuns acasă. Între timp, Elizabeth și cu mine ne urcaserăm într-un avion care zbura înapoi spre San Francisco.

— Și cum ai ajuns la Stone Canyon în noaptea asasinării lui Brad? vru să știe Jake.

— Între timp, Elizabeth își revenise de pe urma medicamentelor și se simțea din nou normal. Locuia la Archer și Myra și luase hotărârea de a nu rămâne nici un moment singură cu Brad, pe tot parcursul procedurilor de divorț. Eu urmăream totul de la San Francisco. În linii mari, părea să meargă bine.

— Brad nu s-a opus divorțului?

— A făcut câteva încercări de a convinge pe toată lumea că o iubea pe Elizabeth și nu voia să divorțeze, dar trebuie să-și fi dat seama că nu mai avea nici o șansă de a salva căsnicia.

Făcu o scurtă pauză.

— Cel puțin, nu atâta vreme cât am fost și eu prezentă în combinație. Știa, desigur, că, dacă situația se schimba, m-aș fi întors în Arizona cât ai clipi.

— L-ai întâlnit vreodată personal pe McAllister?

— Da, o dată. Am însoțit-o pe Elizabeth, cu singura ocazie când ea și Brad s-au întâlnit împreună cu avocații. Voia să vin și eu, în caz că Brad încerca vreo manevră necurată. Dar toată lumea s-a purtat frumos, politicos și civilizată. Totuși, jur că simțeam din partea lui McAllister ceva mai rece ca gheața.

— Tot atunci l-ai întâlnit pentru prima oară și pe Archer?

— Nu, Archer a venit cu avionul la San Francisco imediat ce a aflat că o luasem cu mine pe Elizabeth.

— Și a încercat să te convingă să nu mai încurajezi divorțul lor?

Clare își înclină capul într-o parte, pe gânduri.

— Nu, n-a încercat, dacă stau să mă gândesc... Elizabeth era foarte ferm hotărâtă să meargă înainte. Iar Archer și cu mine, în perioada aia, încă ne mai tatonam foarte prudent unul pe celălalt.

— Zi mai departe.

— La două săptămâni după asta, Elizabeth m-a invitat într-un weekend prelungit. Urma să sosesc vineri seara. Dar, în aceeași după-amiază, Elizabeth a primit un e-mail în care i se spunea, ca din partea mea, că survenise ceva și n-aveam să pot ajunge la Stone Canyon decât a doua zi dimineața. Așa că, în schimb, s-a dus cu părinții ei la o recepție a Academiei de Arte din Stone Canyon.

— Înțeleg că e-mailul despre schimbarea orei de sosire nu fusese de la tine, nu?

— Nu, confirmă Clare. Am ajuns vineri seara, așa cum anunțasem, am luat o mașină, m-am dus până la ei acasă și l-am găsit pe Brad mort.

— Și despre e-mailul pe care s-ar fi presupus că-l trimiseseseși tu, ce știi?

— Părea perfect legitim. Adresa de la care fusese trimis era a mea.

Jake o privi lung peste masă.

— Crezi că Brad a trimis acel e-mail fals, nu?

— Nu e chiar atât de dificil să folosești o adresă de e-mail falsă. Spammerii o fac tot timpul.

— Crezi că a vrut să-ți întindă o cursă pentru seara aia, atrăgându-te în casa lor ca să te asasineze, fiindcă-i dădeai planurile peste cap, comentă Jake, pe un ton tulburător de rece și foarte, foarte neutru.

Clare strânse și mai tare în mâini cana de ceai. Poate că, la urma urmei, tot n-avea s-o creadă. Mă rog, nici nu i-ar fi putut-o reproșa.

— Da, spuse ea.

— Dar altcineva a ajuns la el mai întâi?

— Da.

— O coincidență cam forțată, nu ți se pare?

— Nu și dacă mergi pe ideea că asasinarea lui Brad a fost aranjată anume în așa fel, încât să aibă loc în timp ce eram eu în oraș.

— Crezi că cineva a vrut să arunce suspiciunile asupra ta?

— Poate. Sau poate că ucigașul a înscenat lucrurile astfel pentru cazul că poliția nu înghițea scenariul cu spărgătorul surprins în flagrant delict. Poate că eu nu eram decât țapul... sau, mă rog, „capra ispășitoare”...

— Dacă e așa, înseamnă că atât Brad McAllister, cât și ucigașul lui îți cunoșteau programul pentru acea după-amiază și seară de vineri, spuse el.

— Sunt sigură că nu era nici un secret, la Elizabeth la birou, că urma să vin în oraș pentru a mă întâlni cu ea.

— Mai înseamnă și că cineva știa că Brad plănuia să te asasineze.

— Cineva în care el avea încredere, îi dădu dreptate Clare. Un complice, eventual, care în noaptea aceea l-a trădat.

— Chiar ai lucrat la teoria asta, nu-i așa? remarcă Jake.

— Am avut la dispoziție șase luni în care să mă tot gândesc la ea, dar până acum nu găsisem nimic concret.

— Te referi la moartea lui Valerie?

Clare dădu din cap.

— Nu mă interesează ce-o să scoată la iveală autopsia, mie îmi va fi greu să cred că a fost un accident sau o sinucidere.

— E de notorietate că omorurile prin înec sunt dificil de dovedit. Întreabă la orice companie de asigurări.

— Știu, spuse ea.

— Bun, și cu mobilul cum rămâne? Te-ai gândit la vreunul?

— Pentru moartea lui Valerie nu, recunosc Clare.

— În regulă, să mergem mai departe. Sunt de acord că e posibil, în teorie, ca Brad și complicele lui să-ți fi aflat programul, acum șase luni. Dar cum ar fi putut ști cineva că plănuiai să te duci la Valerie acasă, în după-amiaza aia?

Agitată, Clare se ridică în picioare și se duse la fereastră, unde rămase cu privirea spre piscină.

— Cred că s-ar putea ca, de data asta, să fi fost cu adevărat o coincidență că tocmai eu am găsit cadavrul. Ucigașul nu avea de ce să-și facă griji pentru unele suspiciuni care ar fi fost îndreptate în alte direcții. Toată lumea știa că Valerie bea enorm și lua medicamente.

— Cu alte cuvinte, faptul că tocmai tu ai găsit cadavrul n-a fost decât un ghinion.

— Într-adevăr.

— Bine, pot să urmăresc raționamentul ăsta. Totuși, dacă Valerie a fost omorâtă, e al naibii de interesant că ucigașul s-a hotărât s-o facă în timp ce erai și tu aici, în oraș.

— Știu. M-am gândit mult la asta. De ce s-o fi omorât tocmai acum?

— De ce s-o fi omorât, indiferent când?

Brusc, Clare se întoarce cu fața spre el.

— Jake, ai avut dreptate în seara când ai spus că ar fi trebuit să caute cineva răspunsurile acum șase luni. E puțin cam târziu, dar eu am s-o fac!

Ochii lui se îngustară ușor.

— Mă temeam c-o să spui asta.

— Problema e că nu-s sigură cum să procedez. Nu am bani ca să angajez un detectiv particular, și chiar dacă aș avea, mă îndoiesc că ar ajunge foarte departe în Stone Canyon.

— Asta, cu siguranță, îi dădu dreptate Jake. Nu-i prea văd pe fandoniții de la Stone Canyon Country Club vorbindu-i unui detectiv particular, și, mai ales, dacă se gândesc că asta i-ar putea implica în anchetarea unei crime.

— În orașul ăsta sunt mulți bani, ceea ce înseamnă că mai există și o mulțime de rufe murdare. Nimeni n-o să vrea să fie spălate în public.

Jake o privi îngândurat.

— Poate n-ar strica să vorbești cu Archer, înainte de a face vreun lucru necugetat.

Clare clătină din cap.

— A spus foarte clar, acum șase luni, că vrea ca toată povestea asta să se termine mai repede. Și nu pot să-l condamn.

— Chiar ai gânduri serioase în legătură cu aflarea acelor răspunsuri, nu-i așa?

— Da.

— În cazul ăsta, am să te ajut.

— De ce?

— Fiindcă acum ești cu mine și nu te pot convinge să renunți la proiectul ăsta, așa că nu prea mai am de ales.

— Nu e nevoie s-o faci.

— Ba e nevoie, murmură el.

— Nu știu ce să zic, răspunse Clare, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Îți mulțumesc.

— Încă nu-mi mulțumi. Presimt că urmează să deschidem o oală cu scorpioni. Și s-ar putea ca amândoi s-o regretăm.

Clare așteaptă, dar Jake nu mai spuse nimic. În schimb, întinse mâna spre ziarul de dimineață, care era pus pe masă, și-l deschise pentru a citi titlurile principalelor știri.

După câteva clipe, Clare își drese vocea.

— Aă... ai cumva idee de unde-ar trebui să începem?

— Sigur, replică el, în timp ce trecea la rubrica de afaceri. Mai întâi, vom afla cu cine se culca Brad, anul trecut când a fost ucis.

Soneria se auzi tocmai când Clare își scotea din uscător tricoul și chiloții, urmată de pașii lui Jake, răsunând pe culoar. Clare se apropie de ușa spălătoriei și ascultă.

— Unde-i Clare? răsună pe coridor mârâitul gros și sonor al lui Archer.

— Își spală rufe, răspunse Jake. Vino la bucatărie, am să fac niște cafea.

Clare le acordă un minut, două, apoi îi urmă și ea la bucatărie. Archer se așezase la masă, iar Jake punea cafeaua în filtru, cu lingurița.

— Bună dimineața, Archer, îl salută ea.

Văzând-o în halat, Archer se încruntă și mai tare.

— Ești bine? o întrebă el pe un ton agresiv.

— Mi-e bine, răspunse ea. Ai venit să vorbești cu Jake sau ești aici ca să discutăm despre planurile tale pentru fundație?

— Cu tine vreau să vorbesc. Ce naiba ai pățit, de umbli doar cu halatul pe tine la ora asta?

— Îmi spăl hainele, răspunse ea, arătându-i tricoul. Nu mi-am adus bagaje pentru o ședere prelungită aici, în Stone Canyon, iar ieri mi s-au terminat toate schimburile curate. Dacă mă scuzi, acum mă duc să mă îmbrac.

Și, răsucindu-se pe călcâie, porni spre ușă, adăugând peste umăr:

— Poate-ai să fii mai bine dispus, când mă întorc.

— Nu conta pe asta! spuse încet Jake, în timp ce Clare trecea prin dreptul lui.

Îl privi încruntată:

— Cum adică?

Jake se comportă ca și cum nici nu ar fi auzit-o.

Clare se întoarse cu totul spre Archer.

— E ceva ce-mi scapă?

Tatăl ei o privi încruntat:

— Vom vorbi când ai să fii decentă.

Drept răspuns, Clare își privi cu subînțeles halatul alb care o acoperea de la gât până la glezne.

— Sunt foarte decentă.

— Cred c-ar fi mai bine să te îmbraci, Clare, spuse Jake.

Lui Clare nu-i plăceau deloc curenții subtili care circulau între Jake și Archer, dar era clar că niciunul dintre ei n-avea să-i dea vreo explicație, deocamdată. Probabil era o chestie de-a bărbaților, își spuse ea.

Înăbușindu-și un oftat de exasperare, străbătu holul spre dormitorul ei.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să-și ia pe ea sutienul și chiloții curați, un tricou și una dintre cele două perechi de pantaloni negri. Uluitor cât de simplu îi era să se îmbrace, când avea o garderobă atât de limitată, își spuse ea. Acum, că

se hotărâse să mai rămână un timp în Stone Canyon, trebuia neapărat să se ducă la cumpărături.

Prelungirea șederii în Stone Canyon ridica și alte probleme, își reaminti ea. Nu era pregătită să discute despre teoriile sale cu privire la conspirație cu nimeni altcineva decât cu Elizabeth și Jake. Și urma să aibă nevoie de o scuză cât se putea de serioasă ca să se mai învârtă pe-acolo, una care să-l satisfacă și pe Archer, și pe oricine s-ar mai fi întreat ce mai făcea prin oraș.

Noroc că Archer îi oferise un motiv pentru a mai sta o vreme în Stone Canyon.

Reveni în bucătărie. Atmosfera tensionată nu se schimbase. Ce se întâmpla acolo?

— Ceva noutăți în legătură cu moartea lui Valerie Shipley? se interesă ea, negăsind altă introducere mai potrivită ca să spargă gheața.

Chipul lui Archer se întunecă și mai mult.

— Owen zice că se așteaptă rezultatele autopsiei pe marți. Dar e convins că a fost accident sau sinucidere.

— A tulburat-o faptul că m-a văzut, alaltăieri-seara, spuse încet Clare.

— Nu ești tu de vină pentru ceea ce s-a întâmplat, declară Archer cu convingere. Valerie era răvășită complet. Cu atât mai rău că Owen n-a trimis-o mai devreme la dezalcoolizare. Mi-a spus că refuza să se ducă și nici el nu voia să forțeze prea mult.

Clare dădu din cap.

— Jake zice c-ai să mai stai o vreme pe-aici, continuă Archer.

Așezându-se la masă, față-n față cu el, Clare răspunse:

— Așa e.

— De ce? se îmbinară sprâncenele stufoase ale lui Archer, formând un desiş țepos deasupra nasului său proeminent. Ultima oară când am vorbit, ai spus clar că abia așteptai să te întorci la San Francisco.

— Un detectiv de la Departamentul de Poliție din Stone Canyon mi-a sugerat să mai rămân.

— Cu polițaii rezolv eu.

— Am mai hotărât și că ar trebui să mă gândesc mai serios la planurile tale cu fundația, continuă ea, netulburată. Și e mai bine s-o fac aici. Doar n-am nici o slujbă care să mă aștepte la San Francisco.

— Hm.

Ar fi fost firesc ca Archer să se arate triumfător, dar nici vorbă de asta. Îi aruncă în schimb lui Jake o privire dezaprobată, apoi se întoarce iar spre ea.

— Unde plănuiești să stai în timp ce te gândești la oferta mea?

Întrebarea o luă complet pe nepregătite. „Ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta”, își spuse ea. Adevărul era că nu se gândise deloc. Fu nevoită să-și folosească toate resursele de voință ca să nu se uite la Jake.

— Am să găsesc un hotel... începu ea.

Jake îl privi pe Archer.

— Va sta aici, cu mine.

Era o afirmație, nicidecum o sugestie sau o invitație.

Archer și Clare se uitară amândoi la el. Lui Clare nu-i veni în minte nici un răspuns. Se vedea clar că nici Archer nu-și găsea cuvintele.

Jake apăsă pe butonul filtrului de cafea.

Nu peste mult timp, Archer ieși din casă, cu pași mari și hotărâți. Jake îl însoți până la ușă, apoi reveni în bucătărie.

— Era foarte prost-dispus, nu încapă vorbă, observă Clare. Îl apucă des?

— Archer are un temperament foarte instabil, replică Jake pe un ton neutru.

Clare se lăsă moale în scaun, înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Mă așteptam să se bucure că rămân pe-aici, ca să reflectez la slujba pe care mi-a oferit-o. Poate că s-a răzgândit după ce am fost interogată iar de poliție, în legătură cu un al doilea deces misterios. Așa ceva nu face bine la imaginea familiei Glazebrook.

— Nu de-asta are draci.

— Din ce alt motiv ar putea să-i aibă?

— Nu-i convine că ești aici.

— Aici...?

— La mine.

— Ce??!

Pentru câteva clipe, Clare amuți. Într-un târziu, reuși să întrebe:

— Ce-i pasă lui dacă stau cu tine sau nu?

— Ești fiica lui, îi reaminti Jake, cu o răbdare exagerată. Tații au întotdeauna probleme cu bărbații cu care se culcă fiicele lor, atunci când respectivele fiice nu sunt măritate cu bărbații în chestiune.

— Glumești.

Jake clătină din cap.

— Nu-l condamn. E un fel de instinct primitiv. În adâncul sufletului, se teme că profit de tine. La naiba, și eu aș simți la fel, dacă aș avea o fiică.

— Am treizeci și doi de ani! țipă ea ascuțit.

— Și încă mai încerci să-i explici niște lucruri mamei tale, ieri, din câte-mi amintesc.

— Da, dar ea mi-e mamă.

— Ei și? Archer ți-e tată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știa de existența mea până în urmă cu câteva luni.

— Asta nu face să-i fie mai ușor să suporte situația.

Certitudinea rece a lui Jake o făcu să cadă pe gânduri.

— Pari să te fi pregătit pentru toate astea, îi spuse ea.

— Știam că urma să avem probleme.

Se simți asaltată de vinovăție.

— Poate n-ar trebui să mai stau aici. Nu vreau să te pun într-o situație delicată. În fond, lucrezi pentru Archer.

— Ba ai să stai.

Așezându-se la masa de bucătărie, Jake scoase un carnet.

— N-are nici un rost să ne certăm pentru asta. Archer va face ceea ce consideră el că trebuie să facă. Eu am să mă ocup de problemă când va sosi momentul.

Clare aruncă o privire spre carnetel.

— Ala pentru ce e? Ai de gând să iei notițe după teoriile mele conspiraționiste?

Jake își privi și el carnetul.

— Mă gândeam mai degrabă la o listă de cumpărături de la băcănie. Acum, că mi-a venit o musafiră în casă, voi avea nevoie de mai multă mâncare.

— Vrei să știi cu cine se culca Brad?

Elizabeth se rezemă de spătarul fotoliului de birou din piele roșie, cu contururi ergonomice, vizibil surprinsă de întrebare.

— De ce?

Se înțeleseseră să se întâlnească la biroul lui Elizabeth, deși era sâmbătă după-amiază, iar Glazebrook Interiors era în teorie închis pe timpul weekendului. Luaseră această hotărâre din două motive. Clare știa că Elizabeth nu s-ar fi simțit comod să discute în fața lui Jake despre relația ei cu Brad, ceea ce elimina locuința lui Jake ca loc de întâlnire. Al doilea motiv era acela că nici Clare nu dorea să se întoarcă pe proprietatea Glazebrook.

Eleganta firmă a lui Elizabeth era amplasată într-o arcadă comercială modernă și elitistă, plină cu magazine de suveniruri scumpe, galerii de mobilă exclusiviste și o diversitate de butikuri care ofereau accesorii unicat pentru casă.

— Fiindcă am tras concluzia că am nevoie să știu mai multe despre ceea ce s-a întâmplat în realitate când a fost omorât Brad.

Pe fața lui Elizabeth străfulgeră o expresie alarmată.

— Parcă ne înțeleserăm că ar fi mai bine să păstrăm amândouă tăcerea în legătură cu toate teoriile astea despre conspirație. Nimeni nu-i curios să le audă, Clare. Nici mama și tata, nici poliția – nimeni!

— Într-adevăr, răspuse Clare, dar lucrurile s-au schimbat de-atunci. Toată prefăcătoria asta, cum că Brad ar fi fost de fapt omorât de un spărgător mă scoate din minți de luni de zile. Iar acum, date fiind cele întâmplate cu Valene Shipley, nu mai suport. Am nevoie să știu ce anume s-a petrecut cu adevărat în noaptea morții lui Brad.

— Încep să cred că mama avea dreptate. Probabil e mai bine să nu stârnim cuibul ăla de viespi.

— Vom fi discreți, o asigură Clare.

Urmă o scurtă pauză.

— Discreți? repetă Clare, prudentă.

Clare își rezemă picioarele pe micul taburet de piele roșie din fața fotoliului negru, cu armături cromate, în care ședea.

— Jake și cu mine vom fi discreți, preciză ea.

Ochii lui Elizabeth se măriră.

— Jake consideră că asta ar fi o idee bună?

— Nu. O găsește tâmpită. Dar își dă seama că nu mi-o poate scoate din cap, așa că face singurul lucru pe care e de părere că-l poate face în situația asta: mă ajută.

— De ce?

— Susține că în interes propriu. Și, din câte-mi pot da seama, spune adevărul.

Elizabeth bătu cu degetele în suprafața lăcuită a biroului.

— Se teme c-ai să creezi probleme. Așa, cel puțin, menține întru câtva situația sub control. Întrebarea, desigur, este de ce

consideră că e de datoria lui să se ocupe de tine.

Clare aproape că izbucni în râs.

— Natura fiarei, cred.

Sora ei o privi clipind din ochi.

— Poftim?

— Să zicem doar că Jake e genul de om căruia-i place să fie mereu stăpân pe situație. Dar, în cazul de față, mi-e partener, indiferent dacă știe sau nu. Și-n nici un caz nu se poate spune că e stăpân pe situație!

— Și, de fapt, acum unde e?

— La cumpărături.

— Hmm... Ciudat, un tip autoritar ca el să-și piardă vremea cu așa ceva, nu ți se pare?

— Jake nu e un tip stas. Din nici un punct de vedere.

Elizabeth oftă.

— Clare, dacă tu și Jake începeți să puneți întrebări, toată lumea o să se supere din nou.

— O să am grijă.

— Date fiind împrejurările, asta o să fie puțin cam dificil, nu crezi?

— Auzi, ai uitat că de câțiva ani lucrez în domeniul de activitate al fundațiilor de binefacere? Crezi că nu mă pricep să fiu discretă? Jumătate din munca mea presupune finețe și diplomație.

Elizabeth înălță din sprâncene.

— Și cealaltă jumătate ce presupune?

— Detectarea escrocilor și a prefăcuților.

— Știu că ești foarte bună când e vorba de demascat pungași, dar aici e vorba de o crimă în toată regula.

— Poate chiar două crime, dacă am dreptate și în legătură cu Valerie Shipley.

— Asta nu face decât ca totul să devină de două ori mai periculos. Poliția din Stone Canyon n-a putut da la iveală nimic nou, în cazul morții lui Brad. Ce te face să crezi că mai poți descoperi ceva după atâta timp?

— Trebuie să încerc, Liz. Nu mai suport să stau așa, cu mâinile-ncrucișate, fără să știu nimic. Vreau să se afle adevărul.

Cu o mișcare bruscă, Elizabeth se aplecă înainte.

— Tata știe ce planuri ai?

— Jake o să i le dezvăluie treptat și diplomatic, mâine-dimineată, în timp ce vor juca golf.

— Nu există nici un mod diplomatic de a da o asemenea veste. Tata o să se înfurie îngrozitor. Ți-am spus, nu vrea ca cineva din familie să mai menționeze măcar subiectul morții lui Brad.

— Știu, răspunse Clare.

— Și-atunci, de ce ești atât de hotărâtă să descoperi ce s-a întâmplat acum șase luni? Gata, s-a terminat! Brad e mort și, vorbind din punct de vedere personal, fii sigură că eu nu vărs nici o lacrimă după el.

— Nici eu. Dar ți-am spus, presimt că moartea lui Valerie are legătură cu a lui.

— Ei și? Lasă autoritățile să se ocupe de asta.

— Vor trage concluzia că s-a înecat accidental, cum știi foarte bine c-au să facă.

— Sunt dezolată că trebuie să par atât de cinică apropo de toate astea, dar îi pasă cu adevărat cuiva dintre noi? replică Elizabeth. Femeia aia a încercat să te omoare. De două ori. Dacă avem dreptate în suspiciunile noastre, ea a fost cea care ți-a sabotat logodna și cariera. Sinceră să fii, sunt ușurată că s-a dus și ea.

— Bine, dar nu-ți dai seama? Dacă avem dreptate în suspiciunile noastre, înseamnă că nici Brad n-a fost victima întâmplătoare a unui jaf la domiciliu, și nici Valerie.

— Să nu-mi spui că simți vreo obligație de a-i răzbuna pe Brad și Valerie!

— Nu, răspunse Clare. Ceea ce nu-mi place e că ucigașul a profitat de faptul că întâmplător, eu mă aflam în oraș, ca să omoare doi oameni. Indiferent cine e, criminalul – sau criminala – a știut cu siguranță că, dacă planau unele suspiciuni în legătură cu fiecare deces, acestea s-ar fi îndreptat spre mine. Cred că eu eram țapul ispășitor, de rezervă, în caz că cineva ajungea să pună întrebări.

Elizabeth se strâmbă.

— Dar în ambele cazuri totul a mers strună. Nu te suspectează nimeni.

— Mulțumită numelui Glazebrook, probabil. Ai încredere-n mine, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să descopăr că mă înșel și că nu există nici o conspirație. Am să dorm mult mai bine noaptea, dacă așa stau lucrurile.

— Presimt că asta-i o idee chiar foarte, foarte proastă.

Clare zâmbi amar.

— N-ar fi prima.

Imediat, Elizabeth deveni îngândurată.

— Și cu tine și Jake cum stau lucrurile?

— Poftim?

— Nu mă lua cu mutra asta gen despre-ce-naiba-vorbești. Se întâmplă ceva între voi doi, nu-i așa? Îmi dau seama.

— Încerci să ghicești, doar.

— Nu-i adevărat, o contrazise ferm Elizabeth. Nu ghicesc deloc.

Clare dădu din cap.

— Mă rog, ești o senzitivă de gradul cinci. Asta înseamnă că ai multe puncte pentru intuiție.

— Te culci cu el, așa-i?

— Hai doar să zicem că tocmai mi-am descoperit un nou hobby.

— Ce fel de hobby?

— Scăldatul în pielea goală. Acum ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

— În legătură cu amanta lui Brad?

Elizabeth se învârti de câteva ori înapoi și-ncolo cu scaunul.

— Nu știu cine era. N-am nici un nume pe care să ți-l dau. Ca să-ți spun adevărul, eram atât de îndopată cu medicamente, în cea mai mare parte a timpului, și mi-era atât de teamă că sufeream cu adevărat o cădere nervoasă, încât nici nu-mi mai păsa cine era. Știam doar că se vedea cu o femeie, și atâta tot.

— Îți amintești cumva cum ai aflat prima oară?

Elizabeth își masă tâmplele cu degetele mari.

— Brad și cu mine am încetat să mai facem sex cam după o lună de căsnicie. Ți-am mai spus, înainte de nuntă și pentru scurt timp după aceea, a fost amantul perfect. Își folosea abilitățile sexuale la fel cum făcea cu farmecul și înfățișarea.

— Ca să manipuleze oamenii.

Elizabeth dădu din cap.

— Da, dar îi și plăcea sexul. Mult. Partea asta a vieții noastre s-a oprit, deși Brad se purta de parcă am fi avut o relație normală în continuare. Dimineța, susținea că uitasem ce amor grozav tăcuserăm seara; că, în fond, îmi blocam amintirea pe cale psihologică.

— Chestia aia cu starea de fugă.

— Exact. Atunci a insistat să încep să-l consult pe doctorul Mowbray, spuse ea, cu un fior. Era îngrozitor. Brad mă trezea dimineța cu cafeaua la pat, spunându-mi ce pățimașă fusesem în timpul nopții. Pe urmă, făcea pe lezatul și îngrijoratul, când eu răspundeam că nu-mi puteam aminti de nici o partidă de sex.

— Dar știai că el și-o trăgea, preciză Clare.

— A, da. Cum spuneam, sexul era foarte important pentru Brad. N-ar fi putut să stea multă vreme fără să facă amor. Sau, n-ar fi putut să se abțină de bunăvoie, în orice caz. Dar n-am

găsit nici o probă concludentă, decât după moartea lui – iar atunci, desigur, nu-mi mai păsa.

— Și care erau probele? Nu mi-ai vorbit niciodată despre ele.

— Știi vechea zicală: „Ia-te după bani”?

Clare dădu din cap:

— Sigur.

— După asasinarea lui Brad, a trebuit să umblu prin multe hârtii și dosare de-ale lui. Deși se mutase din casă, iar eu începusem procedurile de divorț, la vremea când a murit încă mai eram căsătoriți, cel puțin din punct de vedere tehnic.

— Țin minte că ai avut mult de lucru ca să clarifici situația proprietăților lui.

— Am lăsat în seama avocatului tot ce-am putut. Valerie a primit cea mai mare parte din banii lui Brad. Dumnezeu mi-e martor că nu-i voiam. Oricum, luni de zile după aceea, au continuat să-mi vină prin poștă note de plată și declarații de credit card.

— Cred că încep să-mi fac o imagine, interveni Clare, devenind dintr-odată conștientă de bătăile propriei inimi. E greu să ții o amantă fără să cheltuiești bani.

— Ei, și a reieșit că Brad avea un credit card despre care eu n-am știut nimic, până după moartea lui, când au început să sosească notele de plată. Pe declarațiile bancare exista o taxă recurentă care mi-a atras atenția.

— Care anume?

— O dată pe săptămână, uneori și de câte două ori, pe aproape toată perioada cât am fost căsătoriți, îmi petrecea câte o după-amiază la un salon de spa din Phoenix. Intuiția îmi spune că acolo se ducea, cel mai probabil, ca să-și reguleze ibovnica.

— Ce naiba se întâmplă între tine și Clare? întrebă autoritar Archer.

Jake lăsă crosa de golf să cadă la loc în sac și trecu la volanul mașinii de golf.

Se așteptase la această întrebare încă de la prima lovitură, când începuseră partida. Singura reală surpriză era că Archer așteptase până la a treia gaură ca să i-o pună. Glazebrook putea fi uluitor de nuanțat și alunecos în tratativele sale de afaceri, dar când se punea problema relațiilor interpersonale devenea, de obicei, cam la fel de subtil ca o cărămidă.

Era duminică dimineața, aproape ora șase. Temperatura era încă plăcută, dar soarele se înălța rapid pe cer, iar lumina devenea tot mai puternică. Jake și Archer își puseseră deja ochelarii de soare.

De la sosirea sa în Stone Canyon, Jake începuse să aștepte cu mare nerăbdare acele partide de golf cu Archer. Nu numai fiindcă pe teren puteau discuta în siguranță, dar și pentru că golful în sine era o provocare interesantă. Se înțeleseseră încă de la bun început ca, atunci când erau numai ei doi, să joace cu toate simțurile larg deschise. Pe măsură ce se încălzeau, ajungeau la o întrecere incitantă între talentele de vânător ale lui Jake și aptitudinile strategice unice ale lui Archer.

Rezultatele erau imprevizibile. Amândoi aveau calitățile lor specifice, reflecta Jake. Cu siguranță, talentele lui de vânător îl avantajau în privința coordonării și a sincronizării. Dar abilitatea aproape supranaturală a lui Archer de a calcula strategiile își arăta și ea aproape la fel de des roadele. Uite, acum, de exemplu. Amândoi erau pe traseu, la gaura doi. Din acel moment, totul ținea pe jumătate de strategie și pe jumătate de sincronizare și coordonare. Lucrurile puteau evolua în ambele sensuri.

— Doar nu aștepți cu adevărat un răspuns amănunțit la întrebarea asta, nu-i așa? întrebă Jake, conducând mașina de golf pe cărarea îngustă, spre un punct din apropierea gazonului.

— Ba fii sigur că aștept! De când ai ajuns aici, n-ai manifestat nici un interes pentru femei. Începeam să mă întreb dacă nu cumva erai genul căruia nu-i plac.

— Și dacă eram, ai fi avut ceva de comentat?

— Hai să clarificăm un lucru. Puțin îmi pasă cu cine te culci, atâta vreme cât asta nu-mi creează probleme, mie sau altcuiva

din familia mea.

— Ești îngrijorat că o relație între Clare și mine ar putea să creeze probleme?

— Mda, recunosc Archer. Exact asta mă îngrijorează. Legătura asta a voastră a izbucnit ca o furtună din senin. Acum câteva zile, nici măcar nu te cunoștea. Iar acum, locuiește la tine acasă.

— Uneori, se mai întâmplă și așa.

— Și ce, crezi că nu știi? Clare e rezultatul direct al propriei mele experiențe personale cu o furtună neașteptată. Nu vreau să fie pusă în același gen de situație în care s-a pomenit mama ei, cu atâția ani în urmă. E clar, Salter?

— Ți-am reținut îngrijorările.

— Nu face pe deșteptul cu mine, fir-ai tu al dracului să fii! Aici e vorba de propria mea fiică!

— Archer, îți înțeleg punctul de vedere. Dar viața mea personală e exact așa: personală. N-o discut în profunzime cu nimeni.

— N-o discuți pe dracu'! Ei, află c-ai s-o discuți naibii cu mine, atâta vreme cât în viața ta personală e implicată și Clare.

Jake puse frâna, oprind brusc mașina de golf. Rămase un moment tăcut, studiind situația de pe teren.

— Am să-ți spun un lucru, Archer. N-o să-ți placă, dar poate vei înțelege de ce am adus-o pe Clare să locuiască la mine în casă.

— Ascult.

— Clare e convinsă că Brad McAllister n-a fost victima unui spărgător pe care l-a surprins întâmplător asupra faptului, în timp ce-i prăda casa. Crede că l-a omorât cineva care a planificat crima foarte amănunțit, într-un mod care să arunce suspiciunile în seama ei.

Archer deveni rigid.

— Asta-i o nebunie.

— Mai mult decât atât, presupune că și Valerie a fost asasinată de aceeași persoană care l-a omorât pe McAllister. Cineva care știa că, dacă autoritățile aveau ceva întrebări de pus în legătură cu crima, ar fi suspectat-o pe Clare, care întâmplător tocmai se întorsese în oraș.

— Pe dracu'...

— Motivul pentru care s-a hotărât să mai rămână în Stone Canyon încă vreo câteva zile nu e acela de a se gândi la slujba pe care i-ai oferit-o. Stă aici fiindcă plănuiește să scormonească faptele privitoare la moartea lui McAllister. Simte nevoia să-și dovedească sieși, într-un fel sau altul, valabilitatea teoriei conspirației pe care a elaborat-o.

Archer arăta de parcă ar fi primit o lovitură fizică.

— Așa a spus Clare? Vrea să-l descopere pe ucigaș?

— Da. Iar eu i-am promis c-am s-o ajut.

— Și de-asta ai primit-o la tine în casă?

— Exact.

„Și pentru că voiam să mă culc cu ea”, adăugă Jake în sinea lui, dar pe asta preferă să n-o spună.

— Sfinte Sisoe... șopti Archer, pe un ton de parcă tocmai i-ar fi luat cineva vederea. Și să mai vorbești de rasoluri în stil mare...

— E hotărâtă. N-am cum s-o opresc, Archer. Și nici tu nu poți. Dar așa, cel puțin, pot s-o țin sub ochi.

— La posibilitatea asta nu m-am gândit niciodată, spuse Archer, cu un glas atât de scăzut, încât parcă ar fi vorbit de unul singur. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să fie vorba de altcineva. Credeam că înțelesesem totul.

— Despre ce vorbești...?

Dintr-odată, Jake înțelese.

— La naiba! Cum de nu mi-am dat seama? De-asta i-ai îndepărtat pe analiștii de la Jones & Jones de situația lui McAllister. Iar ei ți-au înghițit opinia despre crimă, fiindcă știau ce strateg nemaipomenit ești. Dacă tu nu întrezăreai nici

o legătură între McAllister și cealaltă problemă, toată lumea a presupus că probabil nici nu exista vreuna.

— Mda, mă rog, până și un strateg superior poate face greșeli când sunt implicate probleme personale. Numai că totul se potrivea, înțelegi tu...? Toate se legau perfect. Iar când se întâmplă asta...

Archer se întrerupse, ridicând din umeri.

— Știi și tu cum e.

— Când toate se leagă, încetezi să mai cauți și alte răspunsuri.

— Că bine zici. Când Elizabeth s-a întors aici, după șederea la San Francisco, și a introdus acțiunea de divorț, era cu totul altă femeie. Redevenise normală. Or, după o cădere nervoasă nu-ți revii chiar atât de repede. Atunci mi-am dat seama că McAllister îi făcuse ceva îngrozitor.

— Clare e de părere că s-ar putea să fi fost un hipnotizator foarte puternic. În plus, mai avea și un medic pe care-l pusese s-o îndoape pe Elizabeth cu medicamente.

Archer dădu din cap, posomorât.

— Nu m-am gândit la posibilitatea ca McAllister să se priceapă la hipnoză, dar asta ar explica multe.

— Inclusiv de ce nimeni nu se prinsese de jocurile lui.

— Decât Clare, preciză Archer.

— Decât Clare.

Jake se întoarse ușor în scaun, să-l privească.

— Înțeleg unde vrei să ajungi. Ai ajuns la concluzia că Elizabeth n-avea să fie în siguranță atâta vreme cât Brad McAllister mai era în viață.

— Nemernicul era deștept foc – și, din cine știe ce motiv nebunesc, îmi luase familia în colimator. Imediat ce mi s-a luat ceața de pe ochi, mi-am dat seama că trebuia să mă descotorosesc de el.

— Dar când a fost găsit mort, ai crezut că ți-o luase Clare înainte, nu? întrebă Jake.

— Știam că avea sentimente foarte protectoare față de Elizabeth. Și mai știam și că n-avea deloc încredere în McAllister.

Jake fluieră încet.

— Și-n toate lunile care au trecut de-atunci, ți-ai folosit influența ca să înăbuși investigațiile poliției din Stone Canyon și ai blocat și cercetările celor de la Jones & Jones.

Archer studia gazonul cu privirea.

— Drept să-ți spun, n-am găsit nici o altă cale.

— Credeai că într-adevăr Clare îl omorâse pe McAllister. Și încercai s-o protejezi.

— Probabil m-am repezit să trag concluzia că ea îl ucisese pe McAllister, fiindcă și eu mă blocasem deja în aceeași strategie. Odată ce-mi dădusem seama de ce anume era capabil, mi-am spus că era singura cale de a mă asigura că nu crea probleme și mai mari pentru familia mea. Dar mă așteptam mai degrabă la ceva în genul unui accident foarte convenabil...

Jake zâmbi aprobator.

— Mda, și eu m-aș aștepta la un plan de soiul ăsta din partea ta. Niciodată nu ți-a plăcut ideea de a-l găuri.

Sprâncenele lui Archer se înălțară.

— Te-ai gândit că s-ar fi putut ca eu să fiu ucigașul?

— Mi-a trecut de câteva ori prin minte.

Archer expiră greu.

— După câte se pare, s-ar putea să-ți fi cauzat câteva probleme fără rost, Jake. N-am vrut să-ți încurc proiectul.

— Ai avut motivele tale. Dar asta ne lasă într-o situație foarte interesantă.

— Ce înțelegi prin „interesantă”? întrebă Archer, pe un ton mai prudent.

— Intuiția îmi spune că asasinarea lui McAllister are legătură cu cazul pentru care mă aflu în Stone Canyon.

— Și de unde naiba ți-a venit ideea asta?

— De la început mă tot sâcâie, pentru că e singurul lucru care iese în evidență ca o anomalie, din toată situația. Dar cei de la Jones & Jones erau atât de-al dracului de siguri că nu exista nici o legătură, încât am început și eu să mă ocup de alte posibilități.

Clătină din cap, dezgustat.

— O pierdere de timp.

Archer se încruntă.

— N-ai avut noroc cu niciuna dintre cercetările alea pe care le făceai noaptea târziu, hmm?

— Nimic. Dar, din momentul când a sosit Clare, acum trei nopți, au început să mi se cam înfierbânte simțurile. Tot timpul sunt pe jumătate în priză... Înțelegi ce vreau să spun?

— Sigur, pufni Archer. Totuși, pe vremea mea, foloseam alte cuvinte pentru treaba asta.

— Mă crezi sau nu, nu e vorba doar de faptul că mă simt atras de fiica ta, Glazebrook. Ceea ce nu-mi place e legătura ei cu asasinarea lui McAllister.

— Nici mie nu-mi place. Ce legătură are una cu alta?

— Toate se reduc la un singur lucru. Dată fiind rata scăzută a criminalității în orașelul ăsta, care sunt șansele ca ea să fi fost cea care a găsit cadavrul nemernicului, dacă nu tot ea l-ar fi omorât?

— Nu prea mari, recunosc Archer. De-asta am și încercat să te îndrept în altă direcție. Dar nu văd cu nici un chip cum ar putea exista o legătură între ceea ce-a pus la cale noua cabală aici, în Stone Canyon, și familia mea.

— Încă nu am toate răspunsurile, dar McAllister a fost implicat într-un fel sau altul în toată mizeria asta. O simt.

Archer tăcu câteva momente, cu o expresie gânditoare.

— Instinctul? întrebă el în cele din urmă.

Printre membrii Societății, instinctul avea o pondere foarte mare.

— Instinctul vânătorului, răspuse Jake.

Clare era în bucătărie, când auzi sunetul unei mașini pe alee. Sperând că era Jake, care se întorcea mai devreme de la partida de golf din zorii zilei de duminică, ieși pe culoar, ducându-se la ușa din față ca să se uite prin vizor.

Myra tocmai cobora de la volanul unui Mercedes elegant și pornea cu pas hotărât spre ușa de la intrare.

Clare se întrebă dacă se putea preface că nu era acasă. Însă chiar când se gândea la acest plan, o văzu pe Myra aruncând o privire spre mașina de închiriat parcată pe alee.

Resemnată, deschise ușa, exact când Myra ridica degetul spre butonul soneriei.

— Bună dimineța, o salută Clare, afișând un zâmbet politicoș. Dacă îl cauți pe Jake, nu e acasă. S-a dus pe terenul de golf, cu Archer.

— Știu asta, răspuse Myra pe un ton neutru. La tine am venit. Vreau să-ți vorbesc.

— Nu sunt sigură că e o idee prea bună, obiectă Clare. Noi două nu ne înțelegem tocmai bine nu-i așa?

— Trebuie neapărat să discut ceva cu tine, insistă Myra, printre dinți.

Clare se lăsă păgubașă.

— E-n regulă.

Myra trecu pe lângă ea, până în hol, privind înjur cu o curiozitate absentă.

— E prima oară când vii aici? o întrebă Clare, închizând ușa.

— Da, dacă tot mă-ntrebi, e prima. Jake și Archer s-au mai întâlnit aici cu câteva ocazii, ca să discute afaceri, dar eu n-am mai intrat niciodată în casa asta. Jake mi-a făcut impresia unei persoane care ține la viața lui personală.

— Așa și este. Hai să mergem în camera din față. Putem vorbi acolo.

Clare o conduse pe culoar și-i făcu semn să ia loc într-unul dintre fotoliile de piele închisă la culoare.

Myra se așeză, țeapănă, păstrându-și poșeta în poală. „I-o fi frică să nu i-o fur”, își spuse Clare. Se așeză și ea, în fața Myrei.

— E vorba de planul lui Archer de a înființa o fundație caritabilă?

— Tu ai fost cu ideea? o întrebă Myra, pe un ton crispat, acuzator.

— Nu. Și pentru mine a venit ca o surpriză totală. Și am presimțit că n-ai să te bucuri.

— Vrea s-o conduci tu.

— Știu, răspunse Clare.

— Ai să primești slujba?

— I-am spus că n-o doresc. Dar mă gândesc să-mi ofer serviciile de consultant pe probleme de securitate.

Îi zâmbi larg, strălucitor, sperând că puțin umor putea ajuta la destinderea tensiunii.

— Contra unui onorariu gras, desigur. Cred că familia Glazebrook își poate permite să mă plătească.

— Înțeleg... răspunse Myra, fără să pară deloc amuzată.

Atâta despre umor.

— O să ai o problemă cu asta, nu-i așa?

— În ceea ce mă privește, ne-ai cauzat numai necazuri, din prima zi când ai apărut aici, în Stone Canyon.

— Da, sigur, înainte să intru eu în scenă totul mergea extraordinar de bine, remarcă încet Clare. Mai ales pentru Elizabeth.

Myra se înroși puternic în obraji.

— Elizabeth a suferit o depresie gravă, pentru un timp. I-a afectat căsnicia, iar tu ai profitat de asta ca să te insinuezi în viețile noastre.

— Te înșeli, Myra. Brad o otrăvea pe Elizabeth. Individul era totalmente sociopat. S-a căsătorit cu ea numai ca să obțină controlul asupra Glazebrook, Inc.

— Îl cunoșteam pe Brad de luni de zile, când s-a însurat cu Elizabeth. Am fi știut dacă era rău.

— Nimeni, poate doar cu excepția lui Valerie, nu știa de ce lucruri era capabil – iar ea, dat fiind că-i era mamă, n-aș fi deloc surprinsă să aflu că refuza să recunoască adevărul.

Degetele Myrei se încleștară pe poșetă.

— Pentru informarea ta, nu numai că Archer a cerut ca departamentul de securitate al Glazebrook, Inc. Să verifice trecutul lui Brad înainte de căsătorie, dar a mai pus și să se cerceteze scriptele genealogice de la Arcane House. Nu exista nici cea mai mică indicație că Brad McAllister ar fi fost altceva decât ceea ce părea să fie.

— Înseamnă că cineva a lăsat să-i scape câteva lucruri.

— Te crezi nemaipomenit de deșteaptă, nu? Ai convins-o pe Elizabeth că-i ești cea mai bună prietenă. Archer plănuiește să te facă directoarea noii lui fundații. Iar acum ai mai început și o legătură intimă cu Jake Salter, unul dintre puținii oameni în care Archer are încredere.

— Myra, te rog...

— Nu știu ce urmărești, șopti Myra. Nu e vorba numai de bani, nu-i așa? Știi că Archer va avea grijă să-i primești. Se consideră responsabil față de tine. Și-atunci, ce mai cauți aici? Fir-ar să fie, ce mai vrei de la familia mea?

Pe obrajii Myrei șiroiau lacrimi. Căută pe dibuite în poșetă, găsi un șervețel și se șterse la ochi.

Pe Clare o străbătu un val de vinovăție. Se ridică în picioare.

— Vin imediat.

Se duse la bucătărie, deschise frigiderul și scoase o sticlă cu apa de izvor favorită a lui Jake. O destupă, turnă într-un pahar plin cu cuburi de gheață și reveni cu el în living.

— Iartă-mă, se scuză ea, n-am vrut să te necăjesc.

Myra încetă să se mai smiorcăie. Luă apa fără o vorbă, sorbi câteva înghițituri, apoi coborî paharul.

— Am jurat că n-o să plâng, șopti ea.

— E-n regulă, îi răspunse Clare, așezându-se la loc. Suntem femei. Se îngăduie. Îmi dau seama că de fiecare dată când te uiți la mine trecutul te plesnește în față.

— Sunt conștientă că n-am nici un drept să te condamn pentru ceea ce-au făcut mama ta și Archer, cu atâția ani în urmă, recunosc Myra.

Surprinsă, Clare îi zâmbi nesigur.

— Îți mulțumesc măcar pentru asta. Mi-am dat cuvântul că niciodată n-am să mă amestec în viața ta. Dacă n-aș fi fost atât de sigură că Elizabeth avea nevoie de ajutor, n-aș fi acum aici.

— N-am să înțeleg niciodată de ce a considerat că nu putea avea încredere în propria ei familie, în propria ei mamă. Probabil că teama de a ni se confesa era tot un simptom al anxietății și depresiei ei.

— În cea mai mare parte, era cauzată de faptul că nimeni dintre voi n-a crezut-o, când a încercat să vă spună că Brad era un individ de-a dreptul înspăimântător.

— Nu-i adevărat, fir-ai să fii! Personal am vorbit cu medicul ei. Doctorul Mowbray a confirmat că Elizabeth suferea de o depresie gravă, complicată de o nevroză neobișnuită care pornea de la firea ei foarte sensibilă.

— Doctorul Mowbray e medium?

— Da. S-a antrenat la Arcane House. Mi-a explicat totul. Mi-a mai spus și că Brad făcea tot posibilul ca s-o ajute. Dar, de fapt, Elizabeth avea halucinații. Mi-era groază să nu se sinucidă.

Din ochii Myrei se prelinseră noi lacrimi.

N-avea nici un rost s-o mai contrazică, își spuse Clare. Elizabeth avusese dreptate – Myra se refugia în negare. Nu voia să creadă că își îndemnase fiica să încheie un mariaj cu adevărat înfiorător. Și să mai vorbești despre complexul suprem de vinovăție pentru o mamă.

— Doamnă Glazebrook, dacă te consolează cu ceva, sunt pe deplin conștientă că, apărând aici, în Stone Canyon, nu aduc bucurie și raze de soare în viața dumitale, spuse Clare. Dar îți jur că nu intenționez să fac rău nimănui.

— Atunci, de ce nu pleci? o întrebă direct Myra.

— Asta și am de gând, îi promise Clare.

— Când?

— Cât de curând.

Gura Myrei se boți a frustrare. Se uită înjur, la camera spațioasă, cu mobile scumpe.

— De ce te-ai încurcat cu Jake?

— Din întâmplare.

— Asemenea lucruri nu apar niciodată „din întâmplare”. Bărbații pot prefera să creadă așa ceva, când le convine mai mult, dar femeile știu întotdeauna adevărul.

Clare stătu un moment pe gânduri. Myra avea și ea dreptate, în felul ei.

— Bun, cu asta sunt de acord.

Cealaltă femeie mototoli șervețelul într-o mână.

— Încerci să-l seduci pe Jake la fel cum l-ai sedus și pe Brad?

Pe Clare o străbătu un val de furie.

— Încă o dată, și să fie clar: nu m-am culcat niciodată și nicicând cu Brad McAllister. Era un mincinos pervers și periculos, și, probabil, și un parahipnotizator foarte puternic, pe deasupra.

Myra făcu ochii mari, indignată.

— Nu era hipnotizator. Ți-am mai spus, Archer îi verificase meticolos tot trecutul. Brad McAllister era un strateg de nivelul patru. Dacă ar fi fost fals indiferent în ce sens, Archer și-ar fi dat seama imediat – doar are gradul opt, pentru numele lui Dumnezeu!

— Iar eu sunt un detector de minciuni de nivelul zece. Ai încredere-n mine, știu să recunosc imediat un mincinos, când îmi iese-n cale.

Cu o mișcare bruscă, Myra se ridică în picioare.

— În Societate există o vorbă veche: nimeni nu poate minți mai convingător decât un detector de minciuni uman.

Clare se ridică și ea.

— N-am venit aici ca să fac vreun rău familiei voastre.

— Vrei să te răzbuni, nu-i așa? Pentru toate lucrurile care ți-au lipsit fiindcă n-ai crescut ca fiică a lui Archer Glazebrook.

— Nu-i adevărat.

Myra îi ignoră cuvintele.

— Și altceva, ce mai urmărești, Clare? De ce l-ai luat la ochi pe Jake Salter? Crezi că te poți folosi cumva de el ca să-ți pui în aplicare planurile?

Pumnii lui Clare se strânseseră pe lângă trup.

— De-ajuns, Myra.

— Te avertizez cinstit, Clare. Voi face tot ce trebuie ca să-mi salvez familia.

Și, răsucindu-se pe călcâie, Myra porni foarte repede prin camera spațioasă, îndreptându-se spre holul de la intrare.

Clare o urmă grăbită.

— Ascultă-mă. Te rog.

Myra deschise smucit ușa din față. Apoi se opri și întoarse capul spre Clare, privind-o peste umăr cu ferocitatea unei leoaice care-și apără puii.

— Vreau ca un lucru să fie foarte clar, spuse Myra. Îți dau cuvântul meu că n-am să stau cu mâinile-n sân, lăsându-te să

te răzbuni și de-acum încolo pe familia asta.

Și ieși, trântind ușa în urma ei.

Jake intră cu BMW-ul pe alee, coborî și porni spre ușa de la intrare.

Aceasta se deschise tocmai când își scotea cheia. În prag apăru Clare. Ținea într-o mână un pahar de ceai verde cu gheață. Pantalonii negri pe care-i avea pe ea i se păreau familiari, dar bluza era sigur că n-o mai văzuse.

Jake se opri la câțiva pași distanță de ușă, privind-o cum îl aștepta. Își dădu seama că anticipase acest moment încă de când plecase de la club.

— Ți-am auzit mașina venind pe alee, spuse ea, ridicând ceaiul cu gheață, și m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de asta, după ce-ai avut de-a face cu Archer toată dimineața.

— Cred că ai puteri paranormale, replică Jake, în timp ce intra în hol, luându-i ceaiul din mână.

Clare închise ușa și se întoarse să-l privească.

— Ei, cum a mers? Te-a luat la rost?

— Sigur. Mă și așteptam.

O sărută pe gură, apoi înghiți puțin din ceaiul rece.

— Așa, și...? insistă ea. Tu ce i-ai spus?

— I-am confirmat cele mai negre temeri. Am recunoscut că ești cu mine.

Sprâncenele ei închise la culoare se îmbinară.

— Atâta tot?

— Nu. După aia, i-am făcut ziua praf.

— L-ai bătut la golf?

Jake dădu din cap, o dată.

— Și asta.

Ochii ei se strânsură, într-o expresie prudentă.

— Și altceva, ce-ai mai făcut?

— I-am spus că vrei să afli ce i s-a întâmplat lui Brad McAllister și că ai de gând să rămâi în Stone Canyon până găsești niște răspunsuri.

— Nu sunt sigură că ideea asta a fost prea bună.

— Mă rog, n-a fost în culmea fericirii, atâta lucru pot să-ți spun. Dar avea și el motivele lui. Știi că era convins că tu l-ai ucis pe McAllister?

— Ce??!

— Și-a dat toată silința să descurajeze investigațiile, de șase luni încoace.

— Dumnezeu mare... murmură ea, năucită de uimire. Încerca să mă protejeze?

— E tatăl tău. S-o fi prezentat el cu întârziere la apel, dar asta nu-i schimbă simțul datoriei. Și-n plus, a ajuns la concluzia că Brad și-o făcuse cu mâna lui.

— Dar acum trebuie să-și dea seama că n-am avut nici un amestec în asasinarea lui Brad. În nici un caz n-aș fi cercetat situația, dacă eu eram ucigașa.

— Acest mic detaliu i-a influențat într-adevăr opinia, confirmă Jake. Rezultatul e că acum are o atitudine mai filosofică față de actualele noastre aranjamente locative, totuși.

Clare gemu.

— Cu alte cuvinte, a decis că, dacă am să deschid o cutie cu viermi, ar fi mai bine ca tu să mă ții sub ochi.

Mai trase o dușcă prelungă de ceai și coborî paharul.

— Și cu asta, am cam rezumat părerea lui despre toată situația.

— La naiba. Oamenii spun mereu chestii din astea.

— De care?

— Mă rog, cel puțin Jake va putea să te țină sub ochi.” Aceeași replică mi-a servit-o și Elizabeth.

Trecu pe lângă el, de-a lungul holului larg, îndreptându-se spre bucătărie.

— E foarte enervant. Singura care nu vede lucrurile în felul ăsta e Myra.

Jake o urmă în bucătărie, unde se așeză la masă ca să-și bea ceaiul.

— Ai văzut-o azi pe Myra?

— Cam acum o oră.

Clare deschise frigiderul, scoase carafa cu ceai și-și turnă un pahar.

— Dă-mi voie să-ți spun, dacă-ți închipui că teoriile mele despre conspirație sar calul, așteaptă numai până le-auzi pe ale ei. Crede că te-am sedus cu ajutorul farmecelor mele diabolice și te țin sub puterea mea.

Jake zâmbi.

— Sună interesant.

Clare se așeză în fața lui.

— Din câte reiese, e convinsă că aș fi hotărâtă să mă răzbun pe familia Glazebrook, mai întâi, distrugând căsnicia lui Elizabeth, iar acum seducându-te pe tine ca să mă ajuți la planurile mele malefice.

După câteva clipe de gândire, Jake o întrebă:

— A indicat prin ceva în ce crede că ar consta natura acestor planuri malefice?

— Nu. La partea asta a teoriei încă mai are de lucru.

Se rezemă de spătar, bând puțin ceai, apoi puse paharul pe masă.

— Dar știe că, indiferent despre ce e vorba, va fi ceva de rău pentru familia Glazebrook.

— Nu-ți face griji în legătură cu Myra. O să-și revină, când îi va veni vremea.

— Poate că da... și poate că nu. Dar, pe de altă parte, azi am reușit un lucru. Mi-am programat o vizită pentru după-amiaza asta la salonul de spa din Phoenix unde crede Elizabeth că se ducea Brad să-și întâlnească amanta.

Un fior de gheață străpuse măruntaiele lui Jake – iar temperatura nu avea nici o legătură cu ceaiul de la frigider.

— Ce-ai făcut? replică el.

Jake nu ridicase efectiv tonul, dar Clare tresări oricum.

— M-am gândit că ar fi un mod discret de a vedea cum merg lucrurile pe-acolo, spuse ea, nedumerită de reacția lui.

— Și ce ești tu, Clare, vreun agent sub acoperire? Îți închipui că poți să intri și să-ncepi să pui întrebări, de-a dreptul, despre o crimă senzațională?

Clare începea să se enerveze. O irita faptul că Jake n-o lăuda imediat pentru dibăcia planului ei.

— Acordă-mi și mie puțin credit, îi ceru ea. Până nu demult, eram un detector viu de minciuni, escrocherii și fraude destul de bun. Nu-s complet amatoare în domeniul ăsta.

— Oi fi fiind tu bună cu pungașii și înșelătorii, dar când e vorba de investigarea unei omucideri ești complet amatoare. Nu vreau să te duci singură la salonul ăla.

— Nu-ți face griji, am să fiu atentă, îi promise ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai liniștitor. Ce crezi c-ar putea să mi se-ntâmples?

— Lasă-mă să mă gândesc puțin... Da, mi-am amintit. Ultima oară când te-ai dus la salon, era să-ți sfârâme cineva țeasta cu-o halteră de opt livre.

Clare se cutremură.

— Că bine zici. Dar persoana care mânua haltera nu mai e, așa că halterele n-ar trebui să mai pună probleme. În plus, nimeni de la salonul din Phoenix nu mă cunoaște. N-am mai fost acolo niciodată în viața mea.

— Nu poți fi sigură că n-ai să fii recunoscută.

— Mi-am făcut rezervarea sub un nume fals, spuse ea, mândră de această mică inițiativă. Voi plăti cu banii pe masă. Nimeni n-o să vadă nici un credit card.

— Tot nu-mi place... insistă el.

— Îți mulțumesc pentru îngrijorare.

— Nu e nici o îngrijorare – e panică-n toată regula.

— Sunt sigură că un consultant de afaceri atât de scump ca tine nu intră prea ușor în panică. Ascultă, nu voiam decât să-ți spun unde voi fi azi după-amiază, în caz că mă întorc cu o mică întârziere. Programarea e făcută pentru ora patru. Mi-am rezervat un masaj de cincizeci de minute, așa că, punând la socoteală și îmbrăcatul și plătitul, ar trebui să ies pe ușă pe la cinci și ceva. Dar drumul e destul de lung, așa că s-ar putea să nu mă întorc până aproape de șase.

— Fă-mi și mie o programare, îi ceru scurt Jake. Vin cu tine.

— Nu e nevoie.

— Fă-mi și mie o programare, repetă el. Altfel, mi-o fac singur.

— Bine, bine... Ce fel de tratament vrei? Masaj? Saună?

— Puțin îmi pasă, atâta vreme cât nu mă înscrii pentru nimic care să implice sexul.

Jake încă mai era la fel de prost dispus, când intră cu BMW-ul în parcare de la Secret Springs Day Spa.

— Știi, spuse Clare, dac-ai să-mi faci mutre de-astea ori de câte ori iau câte o decizie care ție nu-ți convine, s-ar putea să avem o problemă cu parteneriatul dintre noi.

— Relație, o corectă el, descheindu-și centura de siguranță, după care coborî și închise portiera cu mișcări puțin cam prea deliberate.

Clare se grăbi și ea să coboare, privindu-l apoi peste capota mașinii.

— Și... asta cam ce-ar vrea să însemne? întrebă ea.

— Ai spus că între noi ar exista un parteneriat, răspunse el, cu razele de soare oglindindu-i-se parcă amenințător în lentilele negre ale ochelarilor. Iar eu zic că e mai degrabă o relație.

— Aha... murmură Clare, neștiind sigur cum să-i interpreteze cuvintele. Mă rog, ai înțeles ce-am vrut să spun.

— Ba nu, replică răspicat Jake, nu înțeleg întotdeauna ce vrei să spui, și mai ales când folosești un cuvânt ca „parteneriat”. În lumea mea, parteneriatele au conotații de afaceri serioase. Încearcă un alt termen.

Tăcu o clipă.

— Doar dacă nu cumva, desigur, vrei să semnezi un contract scris de colaborare cu mine.

Clare clipi din ochi, simțindu-se derutată de-a binelea. Apoi, ca din senin, izbucni în râs.

— Ceva îmi spune că ar fi cea mai mare negliobie să semnez un contract cu tine, Jake. Ești consultant de afaceri. Sunt sigură că, atunci când e vorba să pertractezi și să negociezi, mă depășești de departe.

Fălcile lui se încleștară. Fața i se transformase într-o mască de piatră. Atâta despre încercarea ei de a-l binedispune cu o undă de umor, își spuse Clare. Nici cu Myra nu avusese prea mult noroc. Se vedea clar că nu era în cea mai bună zi a ei pentru stand-up comedy.

Apoi, spre uimirea ei, colțul gurii lui Jake se arcui încet în sus, într-un zâmbet fără chef.

— Poți să fii sigură c-aș pune naibii-n aplicare fiecare afurisită de clauză, spuse el.

Rostise acest avertisment pe un ton mătăsos, ca un amestec de gheață și lavă, care-i zbârlea firele de păr de la ceafa. Clare nu putu găsi nici un răspuns adecvat, așa că se hotărî să-și țină gura.

Jake deschise una dintre ușile de sticlă groasă, ținându-i-o și ei ca să intre, apoi o urmă în salonul recepției, cu aer condiționat și luminat artistic.

Clare își scoase ochelarii de soare, privind pardoselile de piatră lustruită, pupitrul de la recepție de granit, prelung, lucios, și pe cei doi recepționeri de o frumusețe standard – un bărbat și o femeie.

Bărbatul îi zâmbi, arătându-și dinții albi și perfecți:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Ne numim Smith, răspuse Clare pe cel mai natural ton, pornind spre pupitrul de granit. Avem o programare.

— Smith? bombăni Jake, cu un glas suficient de scăzut ca să nu ajungă dincolo de urechea lui Clare. Alt nume mai interesant n-ai găsit?

Ignorându-l, Clare se opri în fața pupitrului. Ceva nedefinit din zâmbetul extraordinar de calm și primitiv cu care recepționera îl învrednicea pe Jake o irita. Pe plăcuța de bronz cu litere negre, prinsă pe pieptul vizibil siliconat al femeii, era înscris numele Tiffany.

— V-am găsit, doamnă Smith, spuse recepționerul, pe al cărui ecuson scria Harris. Sunteți înscrisă pentru tratamentul de Ritual al Reînnoirii, iar domnul Smith se va bucura de masajul Ritualul Relaxării.

Făcu o scurtă pază, uitându-se pe displayul computerului.

— Aici scrie că ați solicitat o terapeută de sex feminin, doamnă Smith.

— Exact, răspuse Clare.

Zâmbetul lui Tiffany deveni și mai strălucitor, în timp ce se uita la Jake.

— Dumneavoastră aveți vreo preferință, domnule Smith?

— Păi... începu Jake.

— Domnul Smith dorește un maseur, se grăbi Clare să dea replica în locul lui, încruntându-se la Tiffany. Am solicitat explicit asta, azi când am făcut programarea, și mi s-a spus că va fi disponibil un bărbat.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Jake zâbind blajin. Îi plăcea situația creată, își dădu ea seama.

Jake o privi pe Tiffany.

— Cum spune doamna Smith.

Tiffany își dădu puțin ochii peste cap, exprimându-și astfel compasiunea pentru calvarul lui de soț sub papuc. Clare chibzui temeinic dacă să se cațare sau nu peste pupitrul de granit, ca s-o strângă nițel de gât.

— Voi pune pe cineva să vă conducă la vestiare, spuse Harris. Veți începe ritualurile schimbându-vă în halate și papuci.

Apăsă pe un buton din spatele recepției. Peste câteva secunde, apăru un asistent.

— Vă rog să mă urmați, domnule și doamnă Smith, îi invită acesta.

Terapeuta se numea Anya și era clădită ca o zeiță vikingă. Engleza ei era condimentată cu urme ale accentului unei limbi dintr-o țară care până nu demult primise instrucțiuni de la Moscova. Era foarte puternică.

— Ușurel... gâfâi Clare, trăgând aer în piept, în timp ce femeia se apleca peste ea, masând-o din răputeri. Nu așa de tare, te rog.

— Poate că doamna nu e obișnuită cu tratamentele de exfoliere, comentă Anya, frecându-i apăsător piciorul drept. Este necesar să folosim forța, dacă dorim să obținem cele mai mari beneficii.

— Cred că s-ar putea să-mi înlături un strat întreg de piele.

— Tocmai așa și trebuie, doamnă.

— Am senzația că mă freci cu glaspapir.

— Când termin, vă veți simți ca o femeie cu totul nouă, îi promise Anya. Pielea dumneavoastră va străluci.

— Chiar și pe întuneric?

— Ha, ha. Doamna are simțul umorului.

Și trecu la celălalt picior al lui Clare, aplicându-i mixtura salină de masaj, înainte de a începe să i-o impregneze apăsător în piele. Clare scrâșni din dinți și încercă să se concentreze asupra motivelor pentru care se supunea acelei torturi.

— Lucrezi de mult, ăă, aici, Anya?

— De cinci ani, doamnă.

Vocea Anyei răsuna de mândrie. Răzui compoziția cu sare de pe pulpa lui Clare.

— Am fost printre primele terapeute angajate.

— Serios? Impresionant... Tot aud că în profesiunea dumentale e mare căutare.

— Așa e, dar eu mă simt foarte bine aici. Salonul ăsta are o reputație excelentă.

— Știu multe despre reputația lui. De fapt, de luni de zile așteptam cu nerăbdare experiența asta, încă de când mă hotărâsem să vin la Phoenix.

— Doamna nu e de pe-aici?

— Nu, am venit doar într-o vizită. Sunt din San Francisco.

— N-ați ales cel mai potrivit moment al anului. Acum este foarte cald.

— Am observat.

O simți pe Anya apucându-i în mâini laba piciorului drept și se crispă.

— Ar trebui să mai veniți la iarnă sau la începutul primăverii, îi recomandă Anya, începând să-i frământa talpa cu nodurile degetelor. Atunci, climatul e mult mai bun. Perfect, chiar.

Clare tresări, întrebându-se dacă nu cumva Anya îi rupsese ceva. Când durerea îi mai trecu, încercă să revină la subiect.

— Dar, în timpul sezonului, probabil, ar fi foarte dificil să se intre aici, necum să se mai și programeze serviciile unei experte ca dumneata, spuse ea, făcând mari eforturi să converseze în pofida durerii.

— Așa e, răspunse Anya, trăgând-o din răputeri de un deget de la picior. Picioarele doamnei au nevoie de mult tratament. Vă recomand să cumpărați excelenta noastră cremă de reîntinerire, înainte de a pleca.

— Mulțumesc.

Clare se agăță de marginile patului, ținându-se strâns, ca și cum de asta ar fi depins viața ei, în timp ce Anya se apuca să-i lucreze și celălalt picior.

— Am auzit numele acestui salon de spa de la un bărbat pe care l-am întâlnit la o conferință de afaceri, acum câteva luni. A spus că venea aici frecvent. O dată pe săptămână, chiar.

— Da, avem mulți clienți regulați aici, în zona Phoenix. V-am spus, suntem un stabiliment foarte respectat.

— Poate-l cunoști pe omul despre care vorbesc. Se numea McAllister.

Mâinile Anyei încremeniră pe piciorul lui Clare.

— Domnul McAllister? Nu-mi sună familiar.

— Am și o fotografie.

Clare își lăsase în apropiere halatul primit la vestiar. Scoase dintr-un buzunar poza lui Brad.

— Țasta e.

Anyă privi atentă fotografia.

— A, ăsta-i domnul Stowe.

Din tonul ei se simțea clar dezaprobarea.

— Ți-a fost client? se interesă Clare.

— Nu. Cerea întotdeauna altă maseuză, spuse Anyă, revenind la piciorul lui Clare. Nu-mi plăcea omul ăsta. Era îngrozitor de afemeiat.

— S-a dat și la dumneata?

— În nici un caz! se indignă Anyă. Nu le permit clienților mei bărbați să dea în mine.

— Nu, vreau să zic, își permitea anumite libertăți față de persoana dumatăle? Te jignea cu avansuri sexuale?

— A, da, acum înțeleg, răspuse maseuza. Cum v-am spus, nu l-am avut niciodată de client, așa că n-a avut ocazia să „dea la” mine. Dar vă dau cuvântul meu că dacă ar fi încercat una ca asta, drept la administrator mă duceam. Sunt profesionistă. Nu tolerez insultele profesionale.

Clare nu se îndoia nici o clipă de acest lucru.

— Dacă era genul care să insulte terapeutele profesioniste, mă mir că i se permitea să vină aici cu regularitate. Sau, poate, administrația avea mereu grijă să se asigure că-l servea un terapeut bărbat?

— V-am spus, domnul Stowe cerea întotdeauna o anumită terapeută. Numai ea îi făcea tratamentele, nimeni altcineva. Și dacă vrei să știți părerea mea, ceea ce se întâmpla în timpul acelor sesiuni nu era deloc profesional.

— Da' ce sunteți matale? întrebă Rodney, studiind fotografia pe care i-o întinsese Jake. Vreun soi de detectiv particular?

Rodney era profesionist, conchisese Jake. Avea aproape patruzeci de ani, părul rar și tuns aproape zero, iar pe brațele care ieșeau din mânecile scurte ale tricoului marinăresc se unduiau niște mușchi care se obțin numai printr-un body-building continuu. Când Jake îi dăduse clar de înțeles că era rost de-un bacșiș gras, se dovedise pregătit, dispus și chiar dornic să vorbească.

— Nu tocmai, îi răspunse Jake, în timp ce se ridica de pe masa de masaj, luând pe el halatul. Sunt un căutător de moștenitori.

— Ce-i ăla?!

— Firmele de drept care reprezintă mari averi mă angajează ca să dau de urma moștenitorilor pierduți. Dacă tipul ăsta e cel pe care-l caut, urmează să-i parvină niște bani de la o rudă recent decedată, pe care probabil n-a cunoscut-o niciodată, ba chiar nici măcar nu știa c-a existat.

Rodney pufni.

— Dacă mă-ntrebați pe mine, numa' de bani nu duce lipsă Stowe. Să-l fi văzut ce țoale avea pe el. Vestoanele alea numai din Italia puteau să vie. Și cămășile, și pantofii, cre' că. Și mergea c-un Porsche.

— Mda, așa e viața. Bogații se îmbogățesc și mai mult, de obicei din moșteniri. Ai spus că se numea Stowe?

— Mda, răspunse Rodney, privindu-l cu o expresie cam stranie. Da' de ce?

— Pare să se fi produs o oarecare confuzie, spuse Jake. Numele din hârtiile pe care le-am primit eu este McAllister.

— E, tot ce vă pot zice eu e că tipu' din poza aia-i Stowe. N-am cum să-i încurc vestonu' – mi se pusese pata pe el.

— Poate și-a schimbat numele, din cine știe ce motiv, comentă Jake cu nepăsare. Uneori, oamenii mai fac și din astea. Vine cu regularitate aici?

— Venea. Da' de vreo șase luni înapoi, n-a mai apărut.

Chicoti.

— N-a fost nici o coincidență.

— De ce spui asta?

— Păi, Stowe o cerea mereu pe Kimberley Todd. Amândoi și-o trăgeau ca iepurii, acolo-n spate, în Camera Grădinii Oceanice. Toți angajații știau care era treaba. După ce ea s-a dus, nici el n-a mai venit p-aicea vreodată.

— Celor din domeniul dumitale de activitate li se fac multe avansuri?

— Riscurile meseriei, răspuse Rodney, cu un aer filosofic. Da' aicea, la Secret Springs, nu-i chiar așa de rău. Mult mai rău era la salonul din Vegas unde-am lucrat. Ce chestii făceau unii clienți acolo, să nu vă vie să credeți!

— Vegas e Vegas. Unii oameni își închipuie că acolo totul e permis.

— Mie-mi ziceți? îl privi complice Rodney. Aicea, în Arizona, oamenii parcă-parcă-s mai bine crescuți. De cele mai multe ori, adică.

— Și spui că Stowe n-a mai dat pe-aici de vreo șase luni?

Rodney dădu din cap.

— Nu l-am mai văzut, după ce Kimberley și-a dat demisia. Cred că s-a dus după ea, unde s-o fi dus când a plecat de-aicea.

— Todd s-a transferat la alt salon?

— Toți ne-am zis că de-aia s-o fi dus. De obicei, așa merge. Terapeuții de masaj umblă mult de colo-colo. Aicea, în Vale,

tot mereu se deschide câte-o unitate nouă, d-aia cu ștaif, adesea în legătură cu câte-o stațiune nouă. Și primu' lucru ce-l face orice firmă nouă e să cheme cu șoșele, cu momenele pe cei mai buni terapeuți de la alte saloane.

— Plătindu-i mai bine?

— Cu cât e mai cu ștaif firma, cu-atâta-s și bacșișurile mai grase. În afacerile astea, altceva nici nu mai contează.

Rodney îi privi pe soții Smith cum plecau din parcare. După câteva minute, se întoarse în camera goală de terapie, își scoase telefonul mobil personal și sună la numărul pe care-l primise.

— Oferta mai șade-n picioare? întrebă el.

— A-ntrebat cineva de Kimberley Todd?

— Uite-abia acu' dooj de minute. Doi oameni. Un tip și-o tipă.

— Le-ai reținut semnalmentele?

În întrebarea rostită repezit se simțea tensiunea.

— Normal, făcu Rodney. Și numărul la mașină.

— Banii te vor aștepta într-un plic care va fi lăsat la recepție, mâine-dimineață.

— Cinci foi?

— Cum ți-am promis.

Rodney îi dădu descrierile și numărul de înmatriculare, și încheie convorbirea.

În meseria lui, bacșișurile erau totul. Și ponturile.

Clare luă carnetul și pixul, afundându-se și mai adânc în șezlongul de pe marginea piscinei. Cuptorul dogoritor pe care localnicii îl numeau cu drag „soare” se stinsese în sfârșit pe ziua aceea. Coborâse seducătoarea noapte în deșert. Se putea obișnui să poarte sandale și tricou după căderea întunericului, își spuse ea.

— În regulă, să vedem ce-avem aici, murmură ea, bătând în carnetul cu capătul pixului. Pentru început, avem un nume al

femeii cu care se întâlnea regulat Brad, în perioada cât a fost căsătorit cu Elizabeth: Kimberley Todd.

— Care, întâmplător, a demisionat din funcția de la Secret Springs Day Spa cam în aceeași perioadă când a fost și Brad asasinat, adăugă Jake.

— Ce comod.

Îl privi cum pune o tavă pe masa de pe terasă. Pe tavă erau aranjate o sticlă de Chardonnay rece, două pahare și câteva farfurioare pline de diverse mărunțișuri interesante. Selecția includea trei soiuri de măslina, crochete, niște andive și un sos de parmezan pe care-l făcuse Jake în ajun, o bucată de brânză cedar englezească, sfărâmicioasă, ridichi, boabe de mază crude și niște pâine neagră cu coaja crocantă.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun toate aceste aperitive era că niciunul dintre ele nu avusese nevoie să fie gătit. Nici Clare și nici Jake nu avuseseră chef să-și dea osteneala preparând de mâncare, după întoarcerea de la salonul de spa, așa că scormoniseră împreună prin frigider și cămară.

— Nu știu ce să zic... remarcă Jake, turnând vinul în pahare. Unii ar putea considera demisia lui Kimberley ca o reacție rezonabilă, în situația care se crease.

— Amanta cu inima frântă cade pradă deznădejdii când află despre moartea iubitului ei, își dă demisia și se întoarce de unde-a venit? Poate. Dar mie instinctul îmi spune că nu e numai atât.

— Și mie, răspunse Jake, dându-i unul dintre paharele cu vin.

— Trebuie neapărat s-o găsim pe Kimberley Todd.

— N-ar avea de ce să ne fie prea greu.

— Doar dacă nu cumva încearcă să se ascundă fiindcă s-ar putea să fie martoră sau poate chiar suspectă, într-o crimă încă nerezolvată.

— Asta ar putea să complice lucrurile, fu Jake de acord. Dar cunosc eu pe cineva care se pricepe foarte bine să le ia urma oamenilor, online. Am să-i dau un telefon în seara asta.

— Cineva de la tine de la sediu?

— Oarecum.

Văzând că mai mult de-atât n-avea de gând să-i spună, Clare se hotărî să schimbe subiectul.

— Elizabeth și cu mine mergem mâine la doctorul Mowbray. E cel care a tratat-o în timpul așa-zisului ei episod depresiv.

— V-ați programat vizita?

— Nu. M-am gândit că s-ar putea să avem mai mult noroc dacă-l luăm prin surprindere. Altfel, dacă ar vedea numele lui Elizabeth în programul zilei, și-ar putea face griji că se gândește să-l dea în judecată pentru diagnosticul prost pe care i l-a pus, și și-ar chema avocatul.

Jake se rezemă de spătarul șezlongului.

— Îmi place cum gândești.

— Mulțumesc, răspuse Clare, ciudat de încântată de complimentul lui.

După ce mai bău puțin vin, Jake mușcă dintr-o crochetă peste care-și pusese o felie de brânză cedar.

— Trebuie să recunosc că ai într-adevăr fler pentru lucrurile de genul ăsta.

— Ți-am mai spus, am o oarecare experiență cu înșelătorii. Iar Brad McAllister, dacă e s-o spunem pe-a dreptă, nici nu era altceva.

— Așa se pare. Dar ceea ce mă deranjează e întrebarea: de ce era dispus să-și dea atâta osteneală ca să obțină controlul asupra Glazebrook, Inc.? Era o loterie cât toate zilele, în cel mai bun caz, fără nici o certitudine. Și implica niște riscuri al dracului de mari, și cu încercarea de a o face pe Elizabeth să creadă că era nebună, și cu planificarea a două asasinate care ar fi trebuit să fie foarte simandicoase...

— Brad nu era un escroc tipic, atâta lucru e sigur, spuse ea încet. De obicei, ăștia se-nvârtesc prin jur doar atâta cât să pună mâna pe bani, după care dispar.

Lăsă jos carnetul și pixul.

— Poate că-i plăcea doar, pur și simplu, ideea de a fi un jucător important în lumea afacerilor. Dacă se făcea stăpân pe Glazebrook, Inc., ar fi câștigat enorm de multă putere și respect aici, în Arizona.

— Sau poate urmărea cu totul altceva, remarcă Jake încet. Ceva ce încă nu ne-a trecut prin minte.

Îl aștepta într-un fascicul de raze ale lunii. Stingând lumina din baie, porni spre ea, cu un prosop în jurul șoldurilor.

Când ajunse la pat se opri, satisfăcându-și plăcerea simplă și elementară de a-i contempla imaginea. Părul ei se revărsa ca un val închis la culoare pe perna albă. În penumbră, ochii-i păreau și mai adânci, și mai misterioși decât se vedeau la lumina zilei.

Îi zâmbi, cu o expresie de bun venit.

Încercă să nu-și examineze prea îndeaproape pofta nefamiliară și urgența irezistibilă care-l mânau înainte. Accepta senzațiile, la fel cum accepta și previzibilitatea răsăritului de soare.

Își luă prosopul de pe șolduri, dădu la o parte pătura și o privi. Cămașa de noapte îi ajungea abia până în partea de sus a coapselor. Între picioare i se distingeau umbrele întunecoase și apetisante.

Se lăsă încet peste ea, deschizându-și toate simțurile pentru a savura pe deplin momentul. În jurul lui, lumea începu să dobândească o altă dimensiune. Devenea conștient de culori fără nume și sunete care altfel ar fi rămas estompate. Senzațiile se intensificau. Dogoarea trupului ei îl absorbea. Aroma ei avea efectele unui drog excitant, extrem de puternic. Dar conștiința faptului că-l dorea la fel de mult pe cât o dorea și el pe ea era cea care avea efectul cel mai însuflețitor.

Atmosfera din jurul lor pulsa de energie.

— Arzi ca focul, nu-i așa? o întrebă, lăsându-se peste toată lungimea trupului ei.

— Da...

— Atunci, știi că nu te mint când îți spun că te doresc atât de tare, încât cred c-aș înnebuni dacă n-aș putea să te am în noaptea asta.

— Jake.

Brațele ei îl cuprinseseră. Îi simți unghiile înfigându-i-se în spate. Îi plăcea că-i lăsa semne pe trup. Avea de gând să i le lase și el pe ale lui, în acea noapte. Nevoia de a o lega de el, de a se imprima pe ea într-un asemenea mod încât să nu-l mai uite niciodată, era vitală. O dorea, și-l dorea și ea pe el. Numai atât conta.

Își coborî o mână pe lângă trupul ei, până sub poala cămășii de noapte. O sărută, prelung și profund, și o cuprinse ferm în căușul palmei. Avu nevoie doar de câteva mișcări mângâietoare ale degetelor, ca să simtă umezeala ce-i dădea de înțeles că era excitată.

Tot trupul îl durea de nevoia de a o simți strângându-l ca într-o teacă umedă și caldă, dar făcu un efort să aștepte până când începu să se zvârcolească sub el, până când rugămintile ei șoptite deveniră adevărate porunci tăioase.

— Acum... îi ceru ea, încleștându-se de el. Hai. Vino. Acum.

Desfătându-se cu mica victorie, se întoarse pe spate, luând-o după el. Când o avu călare deasupra, îi trase cămașa de noapte cu ambele mâini și o lăsă să cadă pe covorul de lângă pat, pentru a o apuca de talie.

Senzația coapselor ei apăsându-i calde trupul era de ajuns ca să-l împingă până la limită. Avu nevoie de un mare efort de voință ca să-și păstreze controlul.

Tocmai se pregătea s-o ghideze către erecție, când, spre surprinderea sa, Clare își schimbă poziția. Aplecându-se înainte, îl sărută ușor pe gură. Apoi, își mută buzele pe pieptul lui.

Fu fascinat de imaginea părului ei revărsându-se peste el. Gura ei era umedă și fierbinte. Îl făcu să se cutremure.

— Cred că știi unde vrei să ajungi... bâigui el. Dar nu e momentul...

Ridicând capul, Clare îl privi printr-o cascadă de păr mătăsos.

— De ce nu? îl întrebă.

Era aceeași întrebare pe care i-o pusese la rândul lui, când ea încercase să se împotrivescă, își dădu el seama. Îi veni să râdă, dar nu ieși decât un geamăt răgușit.

— Fiindcă sunt deja la limită, recunosc. Voi avea noroc dacă mai rezist până intru-n tine.

— Nu mi se pare un motiv serios. Alte scuze mai ai?

— Credeam că asta e destul de bună.

— Nu. Vorbind ca între doi maniaci ai controlului, pot să-ți propun să te întinzi doar pe spate și să savurez plăcerea?

— O să mă faci să plătesc scump bancul ăla, nu?

— O, da...

Și, coborându-și capul la loc, Clare reluă ceea ce începuse.

Un moment mai târziu, gura ei îl cuprinse. Jake trase aer în piept și descoperi că nivelul de oxigen din cameră scăzuse drastic în ultimele câteva minute. Abia mai putea să respire, necum s-o mai și desprindă de erecția lui.

Îi prinse capul cu ambele mâini, intenționând s-o re poziționeze acolo unde o dorea.

Dar limba ei îl încolăcea, iar cu vârfurile degetelor îi mângâia pielea sensibilă.

Jake se clătina pe marginea prăpastiei, știind că n-avea să mai poată rezista multă vreme. Era sfâșiat între nevoia feroce de a o posedea și dorința nefamiliară, la fel de urgentă, de a se lăsa în voia ei.

Imboldul fierbinte de a o însemna ca aparținându-i învinse. Îi strânse și mai tare capul în mâini, ridicându-i-l în lungul propriului său trup. Clare încercă să scape, dar Jake își dădu seama că lupta aceea erotică nu făcea decât să-i excite pe amândoi și mai mult.

Era una dintre acele situații în care simpla putere musculară dictează deznodământul. Își dădu seama, după expresia de pe

fața ei, că o înțelegea la fel de bine ca el. Dar asta nu-l făcea decât să devină cu atât mai hotărât.

Se săltă în sus și o culcă pe spate cu forța, țintuind-o de pat.

— Ai auzit vreodată de ideea acceptării elegante a înfrângerii? o întrebă el.

— Am auzit... murmură Clare, cu dinții lucindu-i într-un zâmbet răutăcios, seducător. Da' la mine nu ține. Tu cum te lauzi?

— Nici eu n-aș putea spune că mă dau în vânt după ea.

— Totuși, pariez că-ți plac variațiile, nu? îl întrebă, schimbând subiectul pe nesimțite.

— Variații? Ei, da – sună mai interesant...

Clare zâmbi din nou.

— Asta am acum de oferit. O mică schimbare de ritm.

— Bine, și de ce n-ai spus?

Jake se întoarse iar pe spate, iar ea trecu deasupra lui.

Nu dură mult. Ajunseseră amândoi prea aproape.

— Jake.

O simți comprimându-se în jurul lui și înțelese că făcuse saltul. Ar fi vrut să se desfete cu senzația orgasmului ei, dar pulsațiile eliberării îl traseră după ea, în abis.

Căzură împreună, imponderabili, în noapte.

— Vasăzică, Brad se regula cu maseuza? întrebă Elizabeth.

— După toate probabilitățile, da, răspunse Clare.

Stăteau amândouă în Mercedesul lui Elizabeth, care era parcat în fața unui edificiu administrativ modern, de oțel și sticlă. Turnul comercial de nouă etaje care găzduia clinica doctorului Ronald Mowbray lucea ca o armură în soarele arzător.

— Iar ea a dispărut fără urmă tocmai în perioada morții lui Brad, continuă Elizabeth, bătând cu un deget în volan. Ei, ei, ei. Nu ți se pare interesant?

— S-ar putea să nu fie nimic îngrozitor de sinistru la mijloc, o temperă Clare. În momentul de față, pur și simplu, nu știm prea multe despre Kimberley Todd.

— Te înșeli, replică sora ei, cu degetele încleștându-i-se atât de strâns în jurul volanului, încât i se albiseră falangele. Știm sigur un anumit lucru despre ea.

— Care-i ăla?

— Indiferent ce orice altceva o mai fi, trebuie să fie o maseuză terapeutică foarte, foarte bună.

— Brad lua numai ce-i mai bun?

— Numai ce-i mai bun, confirmă Elizabeth, deschizând portiera mașinii, pe partea dinspre volan, pentru a coborî.

Clare deschise și ea portiera, ieșind în lumina puternică a soarelui. Examină prin lentilele protectoare ale ochelarilor negri parcul comercial amenajat decorativ. Era jumătatea dimineții, nici măcar ora unsprezece nu sosise încă, dar din asfalt se înălțau deja statornic valuri palpabile de căldură. Fântânile arteziene și peluzele de un verde imposibil care înfrumusețau spațiul din jurul turnului administrativ arătau ca o oază artificială.

Aruncă o privire spre Elizabeth, peste capota Mercedesului.

— Frumoase aranjamente.

Elizabeth schiță un zâmbet.

— Numai ce-i mai bun în materie de felceri, pentru biata nevastă bolnavă la cap a lui Brad McAllister.

— Ești sigură că poți să faci treaba asta?

— Ca să fiu sinceră, o aștept cu groază încă de când mi-ai propus-o, spuse Elizabeth. Azi-dimineață când m-am trezit, ultimul lucru din lume pe care voiam să-l fac era să vin aici. Dar acum, că am venit, ard de nerăbdare să-i spun doctorului Mowbray ce părere am despre talentele lui medicale de mâna a treia.

Clare o conduse spre ușile de sticlă groasă, fumurie, de la intrarea în hol.

— Cred că nici nu-l pot condamna total că s-a lăsat amăgit de Brad. Pe toți îi ducea de nas.

— Am citit că sociopații pot păcăli chiar și detectoarele de minciuni.

— Și eu am auzit asta.

Elizabeth zâmbi.

— Pe tine însă nu te-a tras pe sfoară.

— Într-adevăr.

Pregătindu-se să întâmpine valul de aer rece despre care știa că o aștepta în holul clădirii, Clare o urmă pe Elizabeth în interior.

În hol domnea atmosfera de o eleganță sterilă, tipică edificiilor administrative modeme. Pereții de sticlă neagră care absorbeau o mare parte din lumina puternică a soarelui, reducând-o la un nivel acceptabil, și pardoselile de dale lucioase, dădeau impresia că acolo nu se desfășurau decât afaceri importante și cât se poate de cinstite.

Elizabeth nu se opri la recepție, mergând drept spre șirul de lifuri, unde apăsă butonul unuia dintre ele.

— Cabinetul doctorului Mowbray e la etajul patru, spuse ea. E improbabil să uit un asemenea detaliu.

Clare o urmă în lift, coborând ochii spre mâna cu degetele albe de încordare pe care Elizabeth și-o încleștase peste poșetă. Nu spuse nimic, mulțumindu-se doar să-și atingă sora pe braț.

Elizabeth îi adresă un zâmbet tremurător.

— N-am nici o problemă. Serios.

— Știu, răspunse Clare.

Ușile se deschiseră la etajul patru. Porniră pe un coridor mochetat, trecând pe lângă două firme de contabilitate și biroul unui avocat.

— Nu văd nici un cabinet medical sau vreo clinică, la etajul ăsta, observă Clare. Membrii breslei medicale nu au obiceiul

să se adune mai mulți la un loc?

— Depinde de specialitățile medicale pe care le practică, îi explică Elizabeth. Se întâmplă destul de frecvent ca psihologii și psihiatrii să-și amenajeze cabinetele în blocuri administrative ca ăsta. Așa, le oferă pacienților mai multă discreție, când vin la consultații.

— Mi se pare logic. O persoană care intră în holul ăla de jos ar putea la fel de bine să fie în drum spre un cabinet de avocatură, contabilitate sau brokeraj. N-are nici un rost să anunțe pe toată lumea că se duce la felcerul de cap.

— Nu că Brad ar fi făcut cine știe ce mari eforturi ca să ascundă faptul că eu eram tratată de un psihiatru, remarcă Elizabeth, cu înverșunare.

Își conduse sora până după colțul culoarului, unde se opri în fața ușii cu numărul 410. Îndreptându-și umerii, întinse mâna spre clanță.

Clare aruncă o privire spre tăblița de pe ușă. Scria: „J. C. Connors, avocat”.

— Stai așa, o opri ea pe Elizabeth. Ai greșit ușa.

Mâna lui Elizabeth încremeni pe clanță. Ridică la rândul ei ochii spre inscripție.

— Ba e ușa care trebuie, șopti ea. Sunt convinsă.

O deschise, iar Clare o urmă într-o cameră de recepție mobilată modest. Femeia între două vârste de la birou tocmai își pilea unghiile. Înălță repede capul.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Căutăm cabinetul doctorului Mowbray, răspuse Clare.

— Nu-i aici, le informă recepționera. Nu v-ați uitat în registrul de jos?

Elizabeth făcu un pas spre birou. Emană o tensiune care pe Clare o îngrijora.

— Sunt sigură că aici trebuie să fie, spuse ea. Îmi amintesc de când obișnuiam să-l vizitez. Știu că aici era.

Recepționera începea să arate stânjenită, întinse mâna spre telefon.

— Am să sun la administrație. Sunt sigură că administratorul vă poate spune unde are biroul domnul doctor Mowbray.

— Aici îl are, insistă Elizabeth.

— Îmi pare rău... se tângui recepționera, privind-o pe Clare cu o expresie rugătoare.

— De cât timp lucrați aici? o întrebă Clare, venind lângă Elizabeth.

Recepționera ezită un moment. Apoi, în ochi îi apăru o lucire de ușurare.

— Domnișoara Connors și-a deschis biroul acum vreo trei luni. Atunci m-a angajat și pe mine. Poate că domnul doctor Mowbray a fost chiriașul dinainte.

— Așa se explică, spuse Clare, zâmbind. Sora mea venea aici, la cabinet, în urmă cu șase luni și mai bine. E clar că doctorul Mowbray s-a mutat.

— Evident, confirmă recepționera, aruncând totuși o privire cam temătoare spre Clare. Așa se explică toată încurcătura.

Elizabeth se relaxă vizibil.

— Într-adevăr, asta trebuie să fie. Mă scuzați că v-am deranjat. Știți cumva unde s-o fi mutat doctorul Mowbray?

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee.

— Vă mulțumim oricum, spuse și Clare, luând-o pe Elizabeth de braț, ca s-o conducă spre ușă. O să vorbim cu administratorul clădirii.

— Are biroul la etajul întâi, le informă recepționera, vizibil nerăbdătoare s-o lase cât mai repede în pace.

— Mulțumim încă o dată, repetă Clare.

Afară, pe culoar, Elizabeth trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău. Era cât pe ce să-mi pierd cumpătul. Când recepționera a spus că n-a auzit în viața ei de doctorul

Mowbray, mi-au trecut iar prin fața ochilor toate lunile alea îngrozitoare cu Brad.

— Am presimțit că asta se întâmpla.

— Preț de câteva secunde, nu m-am mai putut gândi decât la felul cum Brad reușea să-i convingă pe toți că aveam stări de fugă în care mi se rupea filmul și nu-mi mai aminteam nimic din tot ce spuseseam sau făcusem.

— Ei, acum știi că n-ai uitat nimic, spuse Clare. Ți-ai amintit cu precizie locul unde fusese cabinetul doctorului Mowbray. Hai să-l găsim pe administrator.

— A dispărut pur și simplu, spuse Raul Estrada.

Administratorul clădirii era un om de vreo treizeci și cinci de ani, îmbrăcat sobru, cu cămașă albă apretată și pantaloni închiși la culoare. Avea biroul acoperit cu teancuri de hârtii dispuse ordonat, caiete și registre. Mai avea pe birou și un computer, lângă care se afla o fotografie. Îl reprezenta zâmbind mândru, împreună cu o brunetă drăguță cu ochi negri, și doi copii care râdeau.

Clare își stăpâni micul junghi pe care-l simțea ori de câte ori vedea o fotografie cu o familie fericită. Nu perfectă, probabil, își spuse ea – nici o familie nu era perfectă. Dar ceva nedefinit, din fotografia familiei Estrada, îi dădea senzația că indiferent ce neazuri s-ar fi putut ivi, membrii ei aveau să le facă față uniți, ca o adevărată familie.

— Fără să lase nici o adresă? se interesă ea.

Râul clătină din cap.

— Mai datora și o grămadă de bani pe chirie. Am încercat să-i dăm de urmă, da' degeaba.

— Întâmplător, știți data la care a dispărut?

Un moment, Râul o privi gânditor.

— E ceva important, nu-i așa?

— E crucial, răspuse Elizabeth. Am fost una dintre pacientele doctorului Mowbray.

— Singura lui pacientă, mai degrabă, replică Raul.

Clare se încordă. O simți pe Elizabeth, lângă ea, având aceeași reacție.

— Sunteți sigur? întrebă ea, cu băgare de seamă.

Râul dădu din cap.

— După ce a dispărut, am vorbit cu câțiva dintre ceilalți chiriași de pe etaj. Toți au zis că Mowbray era un om foarte retras. Petrecea puțin timp în cabinet. Chiriașii de la patru nu-și mai aminteau să fi văzut decât un cuplu care venea cât de cât regulat. Au presupus că femeia era pacienta, iar tipul care o însoțea, soțul ei.

— Și alți pacienți nu avea, deloc? întrebă Elizabeth, cu voce slabă.

— Nu pot să jur, răspunse Râul, dar cred că pot spune destul de sigur că nu avea prea mulți. Atâta lucru pot să vă spun. Și încă ceva: până azi, când ați venit dumneavoastră două aici, n-a mai apărut nimeni care să întrebe de el.

— Nici corespondență sau colete, prin poștă, nu i-au mai venit? se interesă Clare.

— Nu. De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Elizabeth se rezemă de spătar, uluită.

— A fost o înscenare totală...

Clare îl privi pe Râul.

— Ne-ar fi de mare folos dacă ne-ați putea spune data la care a dispărut.

Un moment, Râul o privi lung pe Elizabeth. Apoi se răsuci cu scaunul și luă un registru de pe un raft. Întorcându-se iar spre ele, îl deschise pe birou și întoarse câteva pagini, înainte de a se opri s-o examineze pe una mai atent.

— Aicea e, spuse el. Șaptesprezece ianuarie. Era într-o sâmbătă. Paznicul de gardă în week-end a notat că Mowbray a venit în dimineața aia cu noaptea-n cap, și-a luat niște dosare și a plecat. Și de-atunci, nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

— Și mobila de birou? vru să știe Clare.

— Toată mobila era închiriată, răspuse Râul, închizând registrul. A lăsat-o acolo. Nici cei de la firma de închirieri nu s-au prea bucurat. Când a plecat, le mai datora vreo două mii de dolari. M-am interesat acu' câteva luni la departamentul lor de contabilitate, ca să văd dacă reușiseră să-l găsească, da' nici ei n-au rezolvat nimic.

Clare nu se putea gândi ce altceva să-l mai întrebe, așa că se ridică în picioare. Elizabeth îi urmă exemplul.

— Vă mulțumim foarte mult, îi spuse Clare lui Raul. Ne-ați fost de mare ajutor.

— Să mă anunțați și pe mine dacă-l găsiți pe Mowbray, le rugă el, ridicându-se la rândul lui, pentru a ieși de după birou. Încă ne mai datorează bani pentru chirie și pentru rezilierea unilaterală a contractului, fără preaviz.

— Dacă aflăm ceva, o să vă căutăm, îl asigură Elizabeth.

Clare se uită la fotografia de familie de pe birou.

— Ce copilași drăguți!

— Mulțumesc, zâmbi larg Raul. Săptămâna viitoare e ziua lui fiu-meu și-o să mergem cu toții la San Diego, să ne facem de cap pe plajă, o săptămână. Așa, mai scăpăm și noi de canicula asta. Mi-am luat și un aparat foto nou pe care abia aștept să-l încerc.

Clare se gândi la fotografiile care aveau să fie făcute în decursul weekendului, pe plajă. Nu încăpea nici o îndoială că urmau să se immortalizeze zeci și zeci de imagini cu doi copii fericiți care se zbenguiau în valuri cu părinții lor.

Nu există familii perfecte, își reaminti ea. Dar familia Estrada arăta destul de reușită.

— Distracție plăcută, îi ură ea.

Când ajunseră înapoi la mașină, interiorul Mercedesului se transformase iar într-o saună. Elizabeth oficiu ritualul de coborâre a geamurilor, desprindere a parasolarului, pornire a motorului și punere în funcțiune a instalației de aer condiționat. Luă două sticle cu apă din micul răcitor de după

fotoliile din față și-i oferi una lui Clare. O destupă pe a ei, privind spre turnul administrativ cu o expresie stranie.

— Bun, începe să devină ciudat de-a binelea, murmură ea.

— Nu sunt chiar atât de sigură, răspunse Clare, întinzând mâna după catarama centurii de siguranță; marginea metalică era atât de fierbinte, încât o fripse în palmă. Au!

Cuprinse între degete sticla de apă rece, ca să și le răcorească.

— Dacă vrei să știi părerea mea, abia acum încep să se clarifice toate. Pe cât pariezi că Mowbray nici măcar nu era un psihiatru adevărat, ci doar un escroc pe care Brad îl cunoștea și l-a angajat să se dea drept medic?

Elizabeth zâmbi abătută.

— Pari încântată de-a binelea de ideea asta.

— Da, fiindcă explică atât de multe, spuse Clare, încheindu-și în sfârșit centura.

Elizabeth expiră încet.

— Ca de pildă, de ce s-a grăbit Mowbray așa de tare să mă declare sărită de pe fix.

Făcu o pauză.

— Cum a reușit să obțină medicamentele?

— Haide, Liz. Și un copil de paispe ani poate să cumpere orice medicamente vrea, de la colțul străzii, dacă-l duce cât de cât mintea. Cât de greu le-ar fi unor escroci de meserie să pună mâna pe câteva flacoane de pastile psihoactive?

— Într-adevăr.

Sora ei își încheie și ea centura, apoi băgă în viteză și scoase Mercedesul, în marșarier, din spațiul de parcare.

— Mă întreb unde-o fi acum doctorul Mowbray.

— Nu știu, dar fii sigură că tare mi-ar mai plăcea să-l găsesc.

— Și mie, replică Elizabeth. Am câteva să-i spun, nemernicului.

Jones & Jones încurcase borcanele, își spunea Jake. Putea s-o simtă la un nivel visceral. Nu era vina analiștilor – nu întru totul. Beneficiaseră de mult ajutor. Informațiile fuseseră proaste de la început, iar eforturile lui Archer Glazebrook de a o proteja pe Clare îi făcuseră pe toți să se uite în direcții greșite.

Dar cea mai mare problemă din toate era aceea că nimeni nu știa care erau adevăratele scopuri ale dușmanului în Stone Canyon. Până nu obținea această informație, Jake nu putea decât să orbecăie prin beznă.

Opri BMW-ul și rămase cu privirea spre casa veche, abandonată, a ranchului. Era ora șase seara. Soarele cobora cu repeziciune spre asfințit, învăluind munții în zeci de nuanțe vineții.

Coborî și porni spre scheletul vechii case. Tălpile pantofilor săi fără tocuri nu lăsau aproape nici o urmă în pământul uscat și bătătorit.

Găsise casa dărăpănată la scurt timp după sosirea în Stone Canyon. Construcția șubredă stătea cocoțată pe coasta unei coline care domina orașul și valea din spatele lui. Îi mai plăceau și senzațiile pe care le percepea acolo. Sălbăticia deșertului era ca un balsam care-i stimula simțurile, dându-i posibilitatea de a gândi mai limpede.

Auzi un foșnet ușor la stânga. O familie de prepelițe își luă zborul de la adăpostul unor tufișuri din apropiere, repezindu-se înnebunită spre siguranța umbrelor de sub verandă.

Jake își deschise simțurile, absorbind energia nevăzută a deșertului. În ambianța aceea, viața era redusă la elementele ei primare. Vietăți mici săgetau, alergau și se târau, căutându-și următorul ospăț sau ferindu-se să nu devină vreun ospăț, ori dornice să se împerecheze. Nimic altceva nu mai conta. Supraviețuirea și reproducerea erau singurele scopuri.

Jake străbătu osatura vechii case, ieșind pe rămășițele verandei din față. Când îi auziră pașii deasupra, prepelițele ieșiră de sub scândurile aproape putrede și se năpustiră în căutarea altei ascunzători.

Se opri, studiind peisajul. În după-amiaza aceea venise acolo fiindcă avea nevoie să gândească fără ca nimeni și nimic să-i distragă atenția. Era timpul să-și revadă strategia vânătorii.

Problema era Clare. Instinctele îl îndemneau s-o elimine complet din combinație, s-o țină undeva la adăpost. Dar acest lucru nu avea să fie posibil. O cunoștea destul de bine deja ca să-și dea seama că nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi abătut-o de la urmărirea propriilor obiective. Iar adevărul era că avea nevoie de ajutorul ei. Dacă n-ar fi fost ea, acum încă ar mai fi mers pe un drum greșit.

Era timpul să-i spună adevărul. Lui Fallon n-avea să-i convină, dar era de la sine înțeles că, odată ce ieșea pe teren, Jake avea dreptul discreționar de a lua decizii de acest gen. Realitatea situației era că datorită lui Clare i se deschisese în întregime un nou culoar de investigații.

Categoric, sosise vremea s-o pună la curent.

O lumină luci din mijlocul unei grămezi de bolovani, pe panta colinei, la stânga. Instinctele lui de vânător, deja complet activate, reacționară mai repede decât o bătaie a inimii.

Iuțeala reflexelor fu aceea care-l salvă. Însă chiar și așa, nu se putu mișca destul de iute ca să evite complet orice vătămare.

În loc de a i se înfige în piept, glonțul tras din pușcă îi atinse razant umărul stâng. Impactul îl făcu să se răsucească parțial într-o parte, pierzându-și echilibrul.

Se auzi un trosnet zgomotos, când glonțul care-i sfâșiase carnea, continuându-și drumul, se înfipse în peretele din spatele lui.

Senzația inițială din umăr, de șoc înghețat, fu înlocuită de arsură. Când coborî privirea, văzu că mâneca îi era deja îmbibată de sânge.

— Unde e? Știu că-i pe-aici, pe undeva. Lăsați-mă să-l văd. Vreau să-mi spuneți în ce stare este!

Vocea lui Clare reverbera prin ușile de sticlă groasă care despărteau zona de recepție a camerei de urgență de cabinetele pentru tratamente. Jake o auzea cât se putea de limpede, și zâmbi.

— Se pare că mi-a venit partenera, îi spuse el tânărului medic de la urgență și reprezentantului în uniformă al Departamentului al Poliției din Stone Canyon care-l însoțea.

— Vă referiți la doamna de-acolo, din sala de așteptare? îl întrebă doctorul Benton, privind spre Clare prin geamurile ușilor.

— Da, la ea, confirmă Jake.

— Mai lăsați-mă cu chestiile astea cu confidențialitatea! protestă Clare, aplecându-se spre biata femeie de la recepție. Sunt ca și ruda lui cea mai apropiată pe care o are în orașul ăsta.

— Soția? se interesă politicos ofițerul Thompson.

— Nu, răspunse Jake.

— Atunci, trebuie să fie o foarte bună prietenă, presupuse Thompson.

— Ba bine că nu!

— Pare să fie extrem de îngrijorată, continuă polițistul.

— Nu-i așa? remarcă și Jake, încântat.

Benton introduse codul de deblocare a ușii, iar Jake și cei doi însoțitori ai săi ieșiră în sala de așteptare, mai mult sau mai puțin aglomerată.

Clare stătea cu spatele spre el și încă mai era angajată într-o discuție intensă cu femeia de la recepție.

— Nu, nu sunt soția lui, spuse ea încordată. Îi sunt prietenă, cea pe care ați sunat-o acum câteva minute, ca să-mi spuneți că e rănit.

— Îmi pare rău, doamnă, se apără recepționera, dar nu pot permite accesul cuiva care nu e membru de familie...

Se întrerupse, la vederea lui Jake, iar pe față i se așternu ușurarea.

— Iată-l și pe domnul Salter!

Clare se răsuci în loc.

— Jake!

— Îmi pare rău c-am întârziat la cină, iubito, spuse Jake. Am fost reținut peste program.

Văzând-o cum se repezea spre el, Jake avu impresia clară că se pregătea să-l cuprindă în brațe – dar, spre marea lui dezamăgire, Clare se opri brusc, îngrozită la vederea bandajului mare și alb care-i înfășură partea de sus a brațului stâng.

Îi trecu prin minte că, probabil, arăta destul de șifonat. Echipa de la urgență îi tăiasse cămașa, și pleca din spital gol până la brâu. Și nici nu se deranjase cineva să-l ajute să se spele. Avea pantalonii și pantofii plini de sânge uscat.

— Cât de grav e? întrebă Clare în șoaptă.

— Probabil n-am să mai joc golf o vreme, răspuse Jake, simțindu-se destul de bine dispus. Arăți fermecător. Tricoul ăsta-i nou?

Îngrijorată, Clare se încruntă, întorcându-se apoi spre doctor.

— Pare să nu fie tocmai lucid...

— S-ar putea să nu prea fie, răspuse Benton, încruntându-se și el puțin. I-am dat ceva contra durerii. Unii oameni reacționează în moduri ciudate la analgezice. Ceea ce-mi amintește...

Scoase un carnetel.

— Vă dau o rețetă de antibiotic și alte câteva analgezice. O să-l doară brațul ăsta, când va trece efectul anesteziei locale.

— Sunteți sigur că e gata să meargă acasă? întrebă Clare.

— Mhm, se grăbi Jake să răspundă, balansându-se puțin pe călcâie. Sunt gata.

— O să fie totul bine, o asigură Benton pe Clare. Dacă aveam vreun motiv adevărat de îngrijorare, l-aș fi internat pentru douăzeci și patru de ore. Dar, atâta vreme cât are pe cineva care să stea cu el, nu văd de ce ar fi vreo problemă. Aveți grijă numai să aibă liniște vreo două zile și urmăriți orice acces de febră sau alte semne de infecție. Vor apărea unele infiltrații de la rană, dar, dacă începe să sângereze abundant, aduceți-l imediat aici.

— Cât de gravă e rana? vru Clare să știe.

— Superficială, o asigură Jake. Știi, ca în filmele alea western vechi, când eroul e împușcat de la spate. Doar că eu am fost împușcat din față. Oarecum... Sau, poate, mai degrabă oblic. Tipul era pe panta colinei, ascuns după niște bolovani.

Se întrebă dacă nu cumva devenise invizibil. Nimeni nu-i mai dădea nici o atenție.

— Există unele vătămări ale țesuturilor moi, evident, îi spunea Benton lui Clare, dar osul e intact. A reușit de minune să-și controleze imediat hemoragia.

— Slavă Domnului! exclamă Clare, cu umerii relaxându-i-se ușor. I-ați pus copci, cred, nu?

— Sigur, o mulțime, răspunse Benton. Va trebui să vină să i le scoatem, peste câteva zile. Până atunci, dumneavoastră veți fi persoana care-i va schimba bandajele?

Dintr-odată, Jake avu o viziune sângeroasă a halului în care-i arăta brațul stâng.

— Pe toți dracii, nu, interveni el cu glas sonor. Arăt de parcă m-ar fi cusut doctorul Frankenstein. O să-mi îngrijesc eu singur brațul.

Nici Clare și nici Benton nu-l învredniciră cu vreo privire.

— Da, am să mă ocup eu de bandaje, spuse Clare.

— În cazul ăsta, iată instrucțiunile pentru îngrijirea rănii, continuă Benton, dându-i o foaie de hârtie și rețetele pe care tocmai le completase.

Clare parcurse cu privirea lista de instrucțiuni.

— Presupun că pe astea le pot lua de la orice farmacie nu?

— N-ar trebui să fie o problemă, spuse Benton. Sau le puteți lua direct de la farmacia spitalului, înainte de a pleca. Tot aici vi se pot elibera și rețetele.

— Așa voi face, se hotărî Clare, împăturind hârtia, pe care o puse în poșetă. Vă mulțumesc, domnule doctor.

— Ce să-i faci, asta mi-e meseria, replică Benton, cu un zâmbet larg. Trebuie să vă spun că domnul Salter a fost,

categoric, unul dintre cele mai interesante cazuri cu care am avut de-a face de o bună bucată de vreme. Aici, în Stone Canyon, nu prea avem parte de plăgi împuşcate. Desigur, la marile spitale din Phoenix și Tucson apar tot timpul, dar oraşelul nostru nu-i tocmai un centru al crimei.

Aruncă o privire spre Thompson.

— N-am dreptate?

— Ne place să credem că avem aici o comunitate mică, dar civilizată și sigură, completă Thompson, contemplând-o pe Clare cu o privire gânditoare. De şase luni n-am mai avut nici o victimă împuşcată.

— Exact, uciderea lui McAllister, adăugă Benton, cu un zâmbet încântat. Eu nu mi-am luat postul în primire aici decât la vreo două luni după ce se întâmplase, dar oamenii încă mai comentau. Moartea lui McAllister a făcut mare senzație, la vremea respectivă. Nu l-au prins niciodată pe ucigaş, nu-i așa?

Jake începea să fie tot mai iritat de felul cum o privea Thompson pe Clare.

— Cazul e încă deschis, spuse Thompson.

Benton dădu din cap, îngândurat.

— Oficial, au pus-o pe seama unei spargerii întrerupte, dar din câte-mi amintesc circulau foarte multe zvonuri. Toți păreau să creadă că McAllister ar fi fost asasinat de amanta lui, care întâmplător mai era și sora după tată a nevastă-sii. O situație din alea încurcate, cu triumfi conjugal.

— Cam așa ceva, fu și Thompson de acord.

— Cred că asta nu face decât să arate că o familie, doar fiindcă e bogată și puternică, nu e scutită de degenerări și disfuncții ca ale oricăror altor familii, continuă Benton, în timp ce introducea iar codul de securitate, ca să deblocheze ușile. Ei, oameni buni, acuma vă rog să mă scuzați. Mă aşteaptă o noapte grea – vieți de salvat și cafele de băut, știți cum e... Sper să nu vă mai văd pe-aici prea curând, domnule Salter.

Ușile se închiseră îndesat în urma lui.

Jake o privi pe Clare. Gura ei era foarte crispată la colțuri.

Thompson scosese din buzunar un carnetel.

— Nu v-am reținut numele, doamnă.

„Ei, fir-aș al dracu’”, își spuse Jake. Aproape că putea să vadă creierii de polițai ai lui Thompson măcinând. Încercă să-și alunge senzația de dezorientare cețoasă care-l învăluia.

— Clare Lancaster, răspunse ea, pe un ton politicos.

— M-am gândit eu, replică Thompson, făcând o însemnare.

— Alo, mârâi Jake. De-ajuns!

Nici Thompson și nici Clare nu-l priviră.

— Aveți idee cine a tras asupra lui Jake? întrebă Clare, agresiv.

— Încă nu, răspunse Thompson.

Clare își îngustă ochii.

— Și n-ar trebui să căutați?

— Știm noi ce facem. Tocmai am terminat de consemnat declarația domnului Salter. Sunteți așa de bună să-mi spuneți unde vă aflați în jurul orelor șase, în seara asta, domnișoară Lancaster?

— Eram acasă la domnul Salter, răspunse Clare. Și pregăteam cina.

Jake o cuprinse pe după umeri cu brațul nevătămat.

— Ce-și poate dori omul mai mult, după o zi de muncă grea, în care-a mai fost și împușcat pe deasupra, decât să vină acasă, unde să-l aștepte o masă bună și caldă. Ce-avem azi la cină, iubito?

— Somon la grătar cu sos pesto.

— Excelent, se bucură el, făcându-i lui Thompson cu ochiul. Am auzit că peștele face foarte bine la sănătate, când ești rănit.

Thompson notă din nou ceva, dar Jake nu credea că avea vreo legătură cu beneficiile consumului de pește.

Apoi, o privi din nou, lung, pe Clare.

— Mai era cineva în casă cu dumneavoastră?

— Nu, răspunse ea.

— Ați dat vreun telefon?

— Nu.

Nu mergea deloc bine, își spuse Jake. Probabil ar fi trebuit să facă ceva. Dar îi era greu să gândească prin buimăceala pâcloasă pe care i-o produsese în creier calmantele.

Thompson mai făcu o însemnare în carnet.

— V-a sunat cineva, domnișoară Lancaster?

— Singurul telefon pe care l-am primit a fost cel de la spital, prin care eram anunțată că Jake fusese rănit, spuse Clare calmă.

Jake încercă să-și activeze simțurile, pentru a-și alunga senzația plăcută de moleșală. Când energia începu să pulseze prin el, reuși să întrezărească limpede câte ceva, prin negura din jur.

— Potolește-te, Thompson, interveni el. S-a tras în mine cu o pușcă cu lunetă? Ai pus să fie scos glonțul din bârna aia. Știi la fel de bine ca mine că e vorba de un individ căruia îi place să vâneze.

Thompson dădu din cap.

— Într-adevăr, domnule.

— Ei bine, acum avem dovada.

Polițistul se încruntă.

— Ce dovadă, domnule?

— Acea că nu poate exista nici o legătură între Clare și focul de armă tras asupra mea, desigur, explică Jake, bătând-o afectuos pe creștet. Mă îndoiesc că micuța mea Clare a vânat măcar o singură zi în viața ei. Nu-i așa, dulceață?

Clare deveni rigidă.

— Vânătoarea nu e în nici un caz una dintre plăcerile mele.

— Vezi, Thompson? remarcă Jake. Ce ți-am spus eu?

Thompson pufni cu dispreț, așa cum fac toți vânătorii atunci când cineva îi informează că nu oricine consideră împușcarea animalelor un mod fabulos de a-ți petrece o după-amiază.

— V-ar părea rău pentru Bambi? o întrebă el pe Clare.

— Știu că vânătoarea are și unele motive legitime, scrâșni ea printre dinți. Revigorarea faunei prin sacrificarea animalelor inapte pare să fie prima pe lista de justificări. Dar de ce i-ar plăcea cuiva să ucidă și să mănânce un animal bolnav sau infirm, mă depășește.

Thompson se încruntă.

— Nu e asta singurul motiv.

— Mă rog, cred că mai survine și factorul sportiv, încercă ea să-i dea dreptate, politicoasă. Dar, după opinia mea, doborârea unor ființe neînarmate cu o pușcă de mare putere nu pare să fie un lucru pe care o persoană civilizată l-ar face doar de-amorul distracției.

— Nu e de pe-aici, îi explică Jake confidențial lui Thompson.

— Mda, și eu aveam impresia asta, răspunse polițistul.

— A venit de la San Francisco, continuă Jake, mângâind-o iar pe Clare pe cap. Teritoriu ULA.

— Și ce ar vrea să însemne, mă rog, ULA? întrebă Clare, pe un ton amenințător.

— Ultra-Liberal Acreditat, o lămuri Jake. Da, domnule, reluă el, întorcându-se iar spre Thompson, cred că putem spune cu deplină certitudine că micuța mea Clare e o reprezentantă veritabilă, cu legitimație, a asociației inimilor sângerânde contra armelor de foc.

— Apropo de sângerări, interveni Clare, privindu-l cu un zâmbet tăios ca oțelul. Trebuie să te duc acasă și să te pun în pat. Ai auzit ce-a spus doctorul. Ai nevoie de odihnă.

— De acord, răspunse Jake, uitându-se prin jur, într-o încercare de a coopera. Încotro e drumul spre casă?

— Pe-aici, răspunse Clare, luându-l de braț, și aruncând o privire spre Thompson. Acum putem pleca? Jake pare gata să

cadă de pe picioare din clipă-n clipă.

— Aiurea, o contrazise el. Sunt solid ca o stâncă. Țsta mi-s eu, din născare.

Încăperea se clătină. Clare îl sprijini.

— Doctorul a avut dreptate, spuse Thompson. Nu știu ce i-a dat contra durerii, dar are efecte puternice.

— Într-adevăr, confirmă și Clare, conducându-l pe Jake spre ușă. Dacă mai aveți întrebări, știți unde să ne găsiți.

— Aveți nevoie de ajutor? se oferi Thompson.

— Nu, mulțumesc. Ne descurcăm noi.

Jake schiță un zâmbet.

— E mai puternică decât pare.

Se lăsă manevrat prin încă o pereche de uși din sticlă, până într-un gol. Fu vag conștient de scaunul pe care-l așeză Clare, înainte de a se duce să cumpere medicamentele necesare de la farmacia spitalului.

Peste câteva minute, îl potrive cu grijă pe locul din dreapta al mașinii ei închiriate.

Închise ochii și-și rezemă capul de spătarul scaunului. Apoi auzi portiera de lângă volan deschizându-se și închizându-se la loc, după care o simți pe Clare cum îi încheia centura de siguranță.

— Știi la ce se gândea acel Thompson, spuse el, fără să deschidă ochii.

— Nu mi-era greu să ghicesc, răspunse Clare, ambalând motorul. O nouă crimă misterioasă aici, în liniștitul orașel Stone Canyon, Arizona – și, ce să vezi? Întâmplător, iar se nimereste Clare Lancaster prin vecinătate.

— Pari într-adevăr să ai o anumită tendință spre mari ghinioane, ori de câte ori te afli în orașul ăsta, comentă Jake.

— Tu ești cel care a avut ghinion azi. Dumnezeu mare, Jake, cineva a încercat să te asasineze!

Jake făcu un mare efort să se concentreze asupra subiectului.

— S-ar fi putut să fie și un foc rătăcit al unui vânător...

— N-am să cred asta nici o secundă, cum nici tu n-o crezi. Are legătură cu faptul că mă ajuți să aflu ce se întâmpla în viața lui Brad McAllister, în perioada când a fost ucis. Altfel nu se poate!

Deschizând ochii, Jake răspunse:

— Recunosc că atentatul de azi la viața mea îmi face impresia unei coincidențe cam trase de păr.

— I-ai spus polițistului ăluia că investigăm circumstanțele morții lui Brad?

— Pe dracu', cum să-i spun?!

— De ce să nu-i spui?

— E cam complicat...

— Încep să am o presimțire rea. Definește „complicat”.

Era timpul să dea cărțile pe față, înțelese Jake.

— E vorba de Jones & Jones, începu el.

— La naiba, șopti Clare. Am știut eu încă de la început că mă mințai...

Jake consideră că, probabil, ar fi trebuit să încerce să răspundă acestei acuzații – numai că, din nefericire, nu părea capabil să mai judece coerent.

Așa că, adormi.

Opri mașina pe alee, stinse motorul și se uită la Jake. Încă mai dormea. Singurul lucru care-l împiedicase să se prăvălească peste bord era centura de siguranță.

— Jake? se aplecă ea prin fața lui, ca să-l scuture cu cât mai multă grijă de umărul drept. Trezește-te. Am ajuns acasă.

Ridicând puțin pleoapele, Jake o privi cu ochi tulburi.

— Acasă...?

— Da, răspunse Clare, desfăcându-i centura de siguranță. Crezi că poți ajunge până în casă?

Jake trase adânc aer în piept.

— Ce frumos miroși...

— Jake, fii atent la ce-ți spun. Va trebui să mă ajuți. Nu pot să te car în brațe.

— Ce păcat... Ar fi fost nostim. Niciodată n-am mai fost trecut în brațe peste pragul unei case.

Clare coborî și ocoli mașina, până lângă portiera din dreapta. Când o deschise, Jake fu cât pe ce să se răstoarne pe alee. Abia reuși să-l prindă la timp.

— Ține-te bine, și hai să încercăm așa...

Își strecură brațul printre spatele lui și spătarul scaunului și-l trase încet afară din mașină.

După ce-l puse pe picioare, Jake se agăță de marginea portierei, ca să se sprijine, privind spre intrarea în casă.

— Mare lucru, constată el. O nimica toată.

— Bine.

Clare îi luă brațul nevătămat, petrecându-și-l peste umăr.

— Hai să mergem...

Când ajunseră în antreu, abia mai respira. Nu peste mult timp, la intrarea în dormitor, Jake ajunsese să se rezeme atât de tare pe ea, încât Clare se temea să nu se prăbușească sub greutatea lui. Dacă păteau una ca asta, își spuse ea, nu-i mai rămânea decât să-l lase să doarmă pe jos o noapte.

Totuși, Jake reuși să ajungă până la pat. Ochii i se închiseră imediat ce puse capul pe pernă.

Clare îl descălță și-i puse pantofii în ordine pe podea, lângă pat. După ce se uită un moment la pantalonii lui mânjiți cu sânge, se hotărî să nu i-i scoată. Dormea adânc, și nu voia să-l mai deranjeze. Probabil că până și un agent de la legendara firmă Jones & Jones avea nevoie de puțină odihnă, după ce-l nimerea un glonț.

Îi mai verifică o ultimă dată bandajul. Nu se vedea nici un semn de agravare a hemoragiei.

Satisfăcută, stinse lampa de lângă pat și se duse la ușă.

— Clare?

Se opri, întorcând iar capul spre el.

— Da?

— Ai să fii aici, mâine-dimineață?

— Am să fiu aici, îi răspunse ea.

— Bine.

Rămase acolo mult timp, privindu-l cum dormea. Încă-și mai simțea măruntaiele strânse în nodul rece ca gheața care se formase la primirea telefonului de la urgență.

Intră în bucătărie și-și pregăti un ceainic mare. Când ceaiul fu gata, umplu până sus o cană și se întoarse pe culoar, până în dormitorul lui Jake.

Dormea adânc. Îi puse o palmă pe frunte, apoi pe pielea umărului, în jurul bandajelor. Convinsă că nu avea febră, se așeză în fotoliul pentru lectură de lângă fereastră, cu picioarele ridicate pe taburet, și luă o sorbitură de ceai.

Meditând la lumina lunii, se pregăti să aștepte coioții din zorii zilei.

Era în bucătărie, bătând ouăle pentru omletă, când auzi sunetul unei mașini pe alee. Dat fiind că încă nu era nici măcar ora opt dimineața, sosirea unui vizitator atât de devreme nu era de bun augur, își spuse ea.

Știrea despre focul tras asupra lui Jake apăruse în numărul de dimineață al ziarului Stone Canyon Herald, care se afla pe masă. Probabil că, între timp, o citiseră majoritatea localnicilor.

Clare puse în frigider bolul cu ouă bătute și ieși pe culoar să deschidă ușa.

Elizabeth stătea pe treapta de la intrare. Din păcate, nu era singură. O însoțeau Archer și Myra.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Archer, în ziar scrie că aseară Jake a fost împușcat.

— Se simte bine? vru să știe Elizabeth, neliniștită. Am sunat la spital, dar mi-au spus că nu e internat.

— E aici, răspuse Clare, în timp ce făcea un pas înapoi, ținând ușa deschisă. Doarme încă. Vă rog să nu vorbiți prea tare.

Myra fu prima care intră în hol. Avea pe față o expresie acuzatoare.

— În ziar scrie că poliția presupune că s-ar putea ca Jake să fi fost victima cuiva care vâna în afara sezonului. E adevărat?

— Probabil că nu, răspuse Clare.

Myra se încruntă.

— Ce vrei să zici cu asta?

— E o poveste lungă.

— Și tu? se interesă Elizabeth. Tu ești bine? Arăți îngrozitor.

— Mulțumesc, răspuse Clare, reușind să afișeze un zâmbet palid. Una dintre marile bucurii de a avea o soră. E sinceritatea întruchipată.

Myra se uită din nou la ea, puțin mai atentă.

— Ești cam palidă, într-adevăr. Ce s-a întâmplat?

— Nimic grav, spuse Clare, închizând ușa. Doar că azi-noapte n-am prea dormit, atâta tot. De ce nu veniți în bucătărie? Am să pun de cafea.

Și, după ce-i așeză pe toți trei la masa din bucătărie, se duse la aragaz.

— Hai, s-auzim! ceru Archer.

— Cred că cineva a încercat ieri să-l omoare pe Jake, începu Clare, concentrându-se asupra cafelei pe care o puneă cu lingurița în filtru. Probabil, aceeași persoană care i-a asasinat pe Valerie Shipley și Brad McAllister.

Archer oftă prelung.

— Mi-era teamă că aveai să spui așa ceva.

— Nu se poate, insistă Myra, pe un ton disperat. Brad a fost omorât de un spărgător. Valerie s-a înecat accidental. Nu au nici o legătură, una cu alta.

Elizabeth nu spuse nimic. Clare puse filtrul în funcțiune.

— Ba eu cred că există o legătură, Myra, interveni Jake, din ușă.

Clare îl măsură scurt cu privirea, din cap până-n picioare. Își dăduse cu pieptenele prin păr și luase pe el o cămașă și o pereche de pantaloni curați. Cămașa-i era descheiată, cu mâneca stângă atârând goală. Jake reușise să și-o pună astfel încât să-i ascundă bandajul de pe braț.

Hainele curate nu reușeau cu nimic să atenueze impresia pe care o făcea. Expresia dură de pe chipul său arăta cu atât mai amenințătoare, din cauza bărbii nerase de dimineață.

Archer fluieră încetișor.

— Măi, să fie al dracului, Salter... Arăți de parcă tocmai te-ai fi întors din schimbul de focuri de la O. K. Corral.

— La fel mă și simt, replică Jake.

Elizabeth îl privea cu ochii mari.

— Te doare tare?

Frecându-și țepii de pe bărbie, Jake răspunse:

— Hai să zicem doar că-mi dau seama că a trecut efectul medicamentelor pe care mi le-a dat doctorul aseară.

— Mă duc să-ți aduc pastilele contra durerii! spuse repede Clare.

— Nu, mulțumesc, clătină el din cap. Am nevoie să gândesc, și cheștiile alea îmi zăpăcesc mințile.

Clare ezită, apoi îi văzu expresia îndărătnică din ochi și preferă să nu-l mai contrazică.

— Ești sigur că te poți da jos din pat, Jake? îl întrebă Myra, stânjenită.

— E totu-n regulă, Myra, răspunse el. Am nevoie doar de puțin ceai și ceva de mâncare.

— Și mai ai nevoie și de odihnă, îi reaminti Clare, în timp ce umplea un ibric cu apă. Medicul a spus că trebuie să te menajezi, vreo două zile.

— Mda, sigur, răspuse Jake, așezându-se la masă.

Modul nepăsător în care acceptase îi dădea de înțeles că nici prin minte nu-i trecea să ardă gazul de pomană în pat, pe parcursul următoarelor patruzeci și opt de ore. Clare tare-ar mai fi vrut să-i țină o predică, dar nu părea nici locul, nici momentul potrivit, așa că nu făcu decât să se încrunte cu severitate. Jake zâmbi ușor, cu ochii puțin mai calzi.

Archer îl privi și el încruntat.

— Bănuiești că toate astea au legătură cu cealaltă afacere, nu-i așa?

— Da, răspuse simplu Jake. Așa cred.

Clare se uită repede la Myra și Elizabeth.

Arătau la fel de nedumerite pe cât se simțea și ea. Și nu era singura care nu știa ce se întâmpla pe-acolo.

— Ei bine, domnule mare agent de la Jones & Jones, spuse ea. Cred că e timpul să ne explici care e „cealaltă afacere” despre care vorbiți.

— Jones & Jones? repetă Elizabeth, arătând sincer șocată.

Myra era de-a dreptul copleșită.

— E imposibil ca aici, în Stone Canyon, să se întâmple ceva care să le atragă atenția celor de la Jones & Jones.

— Ei bine, se pare că s-a întâmplat, replică Jake. Iar eu am fost trimis aici să investighez. Și, în continuare, lucrurile s-au cam încurcat.

— Din vina mea, preciză Archer, frecându-și ceafa cu un gest ciudat de obosit. Te-am pus intenționat pe o pistă falsă, care te îndepărta de asasinarea lui McAllister.

— Nu numai tu ai fost de vină, răspuse Jake, uitându-se la Clare. În aceeași direcție arătau și informațiile pe care le obținuseră cei de la Jones & Jones.

— Credeau că eu îl omorâsem pe Brad? gemu Clare.

— Numele tău apărea în capul listei de posibilități pe care o întocmiseră analiștii probabilistici, explică Jake.

Clare se încruntă.

— Și numărul doi de pe listă care era?

— Scenariul cu spărgătorul surprins asupra faptului.

— Nemaipomenit, mormăi ea. De-a dreptul nemaipomenit. Nici nu mă mir că nu pot primi o slujbă la Jones & Jones.

— Concluzia era că pe cei de la Jones & Jones nu-i interesa moartea lui McAllister, atâta vreme cât părea să nu fie nimic mai mult decât rezultatul unui triumfi conjugal.

Archer înălță sprâncenele.

— Dar, date fiind evenimentele din ultima vreme, crezi că a fost mai mult decât atât.

Jake dădu din cap.

— Cred că există o legătură foarte directă cu propriile mele investigații.

Se terminase cu consultantul cel searbăd, își spuse Clare. Vânătorul ieșise la suprafață – în stil mare. Omul de la Jones & Jones prelua conducerea.

Myra se întoarse spre Archer.

— Despre ce tot vorbiți voi aici?

Archer răsuflă din nou prelung, moleșindu-se în scaun. Mai schimbă o ultimă privire cu Jake, apoi ridică din umeri.

— N-o să-ți placă, spuse el, uitându-se drept la Myra. Speram să nu fie nevoie să aflî niciodată.

— Spune-mi și atât, îl rugă Myra. Pot să suport orice, odată ce știi ce este. Doar știi bine asta. Incertitudinea e ceea ce nu suport.

Soțul ei zâmbi abătut.

— Știu. Dar, în cazul ăsta, mi-am dorit ca totul să se rezolve înainte de a fi nevoit să scot o vorbă.

Elizabeth se încruntă la rândul ei.

— Ce se întâmplă aici, tată?

Clare își încrucișă brațele pe piept, privindu-i cu o expresie dură pe cei doi bărbați.

— Ei bine, domnilor? Întrebă ea rece.

— Nu l-am angajat pe Jake ca să-l consult în legătură cu planuri de pensii și beneficii al trustului Glazebrook, începând cu Archer. Cei de la Jones & Jones mi-au cerut să-i asigur acoperirea aici, în Stone Canyon, ca să poată desfășura o anchetă strict secretă.

Myra îl studiează pe Jake.

— Ești un exotic, nu-i așa? Se zvonește că la Jones & Jones sunt folosiți destul de mulți.

— Da, recunosc Jake.

— Și ce om drăguț păreai, oftă Myra.

— Nu sunt agent cu normă întreagă pentru Jones & Jones, spuse Jake. Firma nu ține permanent un efectiv numeros de agenți. Cei mai mulți dintre noi suntem liber-profesioniști. Și, la fel ca alți agenți, am propria mea companie de investigații. Dar le stau la dispoziție pentru „situațiile extraordinare”, cum le place celor din Consiliu să le numească. De obicei, asta înseamnă „încurcate”.

— Și cu Salter Business Consulting ce e? se interesează Clare. E doar un paravan?

Jake ridică din umeri.

— Compania mea e reală, dar o folosesc în primul rând ca paravan, când am nevoie de o acoperire pentru investigațiile de securitate corporatistă. Ți-am spus că asta-i grosul afacerilor mele.

Myra strânse în mâini marginea mesei, privindu-l pătrunzător pe Archer.

— De ce nu mi-ai spus ce se întâmplă?

— Cei de la Jones & Jones mi-au cerut să țin secret adevăratul rol al lui Jake aici.

— Of, mai dă-i în mă-sa pe-afurisiții ăia de la Jones & Jones! se răsti Myra, sărind în picioare. Sunt nevastă-ta! Trebuia să-mi spui ce se petrece.

Un moment, domni tăcerea. Jake și toți ceilalți o priveau lung pe Myra, surprinși de acea ieșire atât de necaracteristică pentru ea.

Încet, Elizabeth zâmbi.

— Auzi la ea...! De ce nu ne spui ce simți cu adevărat, mamă?

Archer zâmbi spăsit.

— Mama ta nu-și pierde cumpătul prea des, Lizzie, dar când o face, e întotdeauna un spectacol impresionant.

Myra nu le luă în seamă schimbul de replici. Se întoarse spre Jake:

— Nu-mi vine să cred că te-am prezentat tuturor prietenilor și cunoștințelor mele ca pe un consultant de afaceri respectabil!

— Îmi pare rău, Myra, spuse el. Era nevoie să fiu acceptat în cercurile tale sociale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? exclamă Myra, ridicându-și brațele. Ce fel de anchetă era asta, așa de importantă, încât tu și ăia de la Jones & Jones ați considerat că aveți o justificare să vă folosiți de mine și de relațiile mele în societate?

— Ei, iubito, nu așa a fost, interveni Archer, împăciuitor. Nu ne-am folosit de tine.

— Ba da! ripostă Myra. V-ați folosit!

Clare ridică din sprâncene, cu o expresie despre care Jake știa că nu anunța nimic bun, spunând:

— Ba și mie mi se pare că voi doi, și cei de la Jones & Jones, v-ați folosit de ea.

Myra îi aruncă o privire nesigură.

— Cu siguranță, fu și Elizabeth de acord. Nu încape nici o îndoială. V-ați folosit de mama, categoric.

Jake îl privi pe Archer, așteptând instinctiv îndrumarea lui de om mai în vârstă și, spera, mai înțelept, care avea avantajul mai multor ani de experiență în relațiile cu sexul opus.

Archer expiră din nou, adânc și prelung, afundându-se și mai mult în scaun. Îi aruncă lui Jake o privire de scuză.

Din partea lui, nu era rost de nici un ajutor, înțelese Jake. Trebuia să se descurce singur. Clare, Myra și Elizabeth îl priveau toate trei, cu niște expresii care s-ar fi potrivit cu un trio de judecătore gata să condamne un hoț de poșete. Și nici măcar nu auziseră partea cea mai rea. Pe-aia o păstrase pentru la urmă.

— Urmăresc un membru al unei organizații care pare să fie o nouă cabală a Societății Arcane, spuse el.

Clare trase adânc aer în piept și se așeză brusc pe marginea scaunului.

Elizabeth și Myra erau la fel de uluite.

— Dar cabala nu e decât o legendă, îngăimă Myra, cu voce slabă.

— Nu tocmai, o contrazise Jake.

Clare trecea deja de la starea uimită la cea intrigată. Jake nu era surprins deloc. Pe ea o preocupau teoriile conspirației. Pentru membrii Societății Arcane, cabalele echivalau cu teoriile conspiraționiste supreme.

Aruncă o privire spre Elizabeth și Myra, apoi se întoarse iar spre Jake.

— Nu cred că se îndoiește cineva dintre noi că la un moment dat a existat o cabală și că era o asociație foarte periculoasă. Dar asta se întâmpla la sfârșitul secolului al XIX-lea, când maestrul Societății Arcane era Hippolyte Jones.

— Așa e, confirmă Elizabeth. Îmi amintesc povestea, de la unul dintre cursurile de istorie a Societății Arcane. Conducătorul Primei Cabale a fost urmărit și demascat de un membru al familiei Jones.

— Caleb Jones, interveni Archer, făcând eforturi vizibile de a le ajuta.

Myra îl privi încruntată, făcându-l să tacă.

— Jones a primit ajutor de la femeia care mai târziu avea să-i devină nevastă, adăugă Clare, cu ochii luminându-i-se de emoție. Conspirația a fost zădărnicită. Conform documentelor rămase, membrii Primei Cabale au fost cu toții excluși din rândurile Societății.

— Organizarea de bază a Primei Cabale semăna mult cu ceea ce în zilele noastre s-ar numi un cult, explică Jake cu răbdare. Avea cercuri ascendente de confidențialitate și, în vârf, un lider care era un medium de mare forță, obsedat de putere. Majoritatea membrilor de rând nu erau nimic mai mult decât niște indivizi excentrici și slabi de minte, care puteau fi manipulați ușor. Când conspirația inițială a fost dezmembrată, majoritatea celor afiliați ei s-au risipit și au dispărut.

— Tocmai! declară Myra. Acum, Prima Cabală nu mai e decât o legendă oarecare din trecutul Societății Arcane. La fel ca atât de multe altele dintre acele povești fanteziste, a fost asociată cu un bărbat din familia Jones. Personal, cred că acest fapt în sine e de ajuns pentru ca toată povestea să devină extrem de suspectă.

Jake o privi.

— Există un motiv pentru care, în cele din urmă, i s-a spus Prima Cabală, Myra.

Buzele Myrei se subțiară.

— Știu că, de-a lungul anilor, au circulat zvonuri despre anumite tentative de a forma noi cabale. Dar știm cu toții că până la urmă nu s-a ales nimic de ele.

— Numai fiindcă organizația Jones & Jones le-a putut opri la timp, spuse Archer.

— Jones & Jones, replică Myra, cu emfază rece, a fost înființată de Caleb Jones și soția lui. Nu e nici un secret, de atunci încoace, că toate filialele ei au fost conduse de urmași ai familiei Jones. Familia aia a produs o mulțime de exotici.

Elizabeth se strâmbă.

— Mamă, te rog.

Myra avu bunul-simț de a se înroși la față.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit folosind termenul „exotic”, Jake, dar știm cu toții cum stau lucrurile.

— Nu-ți face griji, Myra, răspuse Jake, privind-o pe Clare cum turna apa fiartă în ceainic; avea mare nevoie să bea și el un ceai tare. Pe moment, am probleme mult mai importante.

— Continuă, Jake, îl îndemnă Elizabeth.

— Vrem, nu vrem, spuse el, din când în când câte un membru al Societății cu un profil metapsihic dezechilibrat și, de obicei, cu un nivel de senzitivitate foarte înalt, se inspiră din legenda Primei Cabale și se hotărăște să înființeze o nouă versiune. Jones & Jones au motive să presupună că și acum s-a întâmplat același lucru.

Un moment, Myra continuă să arate uluită, apoi, pe față i se așternu o expresie resemnată.

— Vorbești serios, nu-i așa? întrebă ea.

Jake dădu din cap.

— Nu sunt singurul care se ocupă de problema asta. În momentul de față, reprezintă principala prioritate a filialei de pe Coasta de Vest. Se dă curs mai multor piste și indicii. Dar singurul lucru pe care-l au acum cei de la Jones & Jones este doar conturul neclar al unui grup care pare să fi recrutat în rândurile lui și câțiva membri ai Societății.

— Asta-i tot? întrebă Clare, cu o mutră dezamăgită. Doar ideea vagă a unei conspirații?

— Asta, plus vreo doi cercetători de laborator dispăruți, un tehnician și un informator morți, îi informă Jake. Dacă am dreptate, putem adăuga pe listă și decesele lui Brad și Valerie.

Clare înghiți în sec.

— Înțeleg.

— Toată povestea asta e foarte periculoasă, Clare.

— Mda, acum îmi dau seama. Putem presupune că organizația asta nouă urmărește același lucru pe care-l căutau și celelalte cabale? Formula fondatorului?

— S-ar putea s-o și aibă deja, spuse Jake.

— I-auzi! exclamă Clare. Nu mai spune!

Myra gemu:

— Iar legenda aia veche...? Nu mai suport!

— Mă tem că da. Lăsați-mă să vă dau câteva informații de bază. Nu se știe prea bine printre membri, dar Societatea își desfășoară propriul ei program de cercetări farmaceutice. Principalul obiectiv este acela de a modifica medicamentele psihoactive deja existente, astfel încât să aibă un efect mai puternic asupra oamenilor cu simțuri paranormale. Știm cu toții că o mulțime de medicamente moderne – antidepresive, tranchilizante și chiar și unele analgezice – au efecte imprevizibile asupra pacienților care sunt și medii.

— Așa e, îi dădu dreptate Elizabeth.

— Societatea își menține propria sa unitate de cercetare, dar munca desfășurată acolo se face sub auspiciile unei agenții guvernamentale care, desigur, va rămâne nenominalizată, adăugă Jake.

Clare zâmbi.

— Guvernul nu se poate abține să-și bage și el coada în cercetările paranormale, nu-i așa?

Jake desfăcu mâinile larg.

— După cum știm cu toții, are asemenea antecedente îndelungate, sinistre și în cea mai mare parte clandestine.

— Mă rog, e de la sine înțeles, sublinie Archer, dat fiind că, vorbind strict la nivel statistic, un mic procentaj din persoanele care au primit funcții guvernamentale de-a lungul anilor avea, probabil, și anumite talente paranormale, mai mult sau mai puțin dezvoltate. Cu siguranță, unele dintre ele trebuie să fi încurajat cercetările metapsihice.

— Problema e, răspuse Jake, că încă de la începutul programului de cercetare Consiliul a dat tot timpul ordine stricte de a nu se lucra absolut nimic în legătură cu formula fondatorului sau orice variațiune a ei.

— Lasă-mă să ghicesc, replică sec Clare. Mai devreme sau mai târziu, apare câte un mediu care crede că e un alchimist al zilelor noastre și care nu se poate abține s-o ia pe calea aia.

— Exact asta presupune Fallon că s-a întâmplat acum, confirmă Jake. Și se pare că respectivul a mai recrutat și vreo doi cercetători de-ai Societății, ca să-l ajute.

Clare turnă trei căni de cafea și le aduse la masă.

— De ce cred cei de la Jones & Jones că există o legătură a cabalei aici, în Stone Canyon?

— La scurt timp înainte de a fi găsit mort, un informator i-a trimis unui agent un mesaj prin care-i spunea că noua cabală avea aici o acțiune în curs de desfășurare. Informatorul nu știa cine era implicat, dar a dat de înțeles că individul frecventa cercurile sus-puse ale societății.

— Și de ce a fost târâtă familia mea în toată treaba asta? vru să știe Myra.

— Cred că pot ghici cum s-a întâmplat, răspuse Clare, revenind la bufet, de unde mai scoase încă două căni. Când cei de la Jones & Jones au aflat că aici, în oraș, locuia o familie de membri ai Societății cu relații în lumea bună, au luat legătura cu Archer, ca să vadă dacă era dispus să coopereze – corect?

Elizabeth, Myra și Clare îl priviră toate trei pe Archer.

— Da, cam așa a mers, recunoscu acesta. Am primit asigurări că nimeni din familia mea nu va fi implicat în investigații, nici nu va avea de suferit. Nu trebuia decât să ofer un camuflaj pentru Jake.

Jake se rezemă de spătar.

— Iar după ce Archer și-a dat consimțământul, eu am primit un telefon de la Jones & Jones.

— De ce tocmai tu? se interesă Clare.

— Întrucât unul dintre paravanele mele este o firmă de consultanță în afaceri, eram alegerea logică.

Tăcu o clipă.

— Asta, plus faptul că sunt vânător.

Elizabeth clipi din ochi.

— Serios? N-am mai cunoscut niciodată un vânător.

Myra oftă.

— Și când te gândești că te-am prezentat tuturor celor de la clubul country ca pe un consultant respectabil...

— Ce legătură au investigațiile tale cu Brad? se grăbi Elizabeth să-l întrebe.

— N-aveau nici o legătură, răspunse Jake, cel puțin la început. Cei de la Jones & Jones au acordat atenție crimei, fiindcă victima era un membru al Societății, căsătorit cu un alt membru. Dar, cum spuneam, a ajuns la concluzia că nu exista nici o legătură între McAllister și conspirație, așa că au lăsat moartea lui în seama poliției, ca pe un caz de rutină.

— Trebuie să recunosc că și eu am încurajat opinia asta, mărturisii Archer.

— Fiindcă tu credeai că eu îl omorâsem pe Brad, interveni Clare, simțind un val de căldură și mirare. Încearcă să mă protejezi. Ai blocat o întreagă anchetă a poliției, precum și investigațiile de la Jones & Jones, numai pentru ca suspiciunile de crimă la adresa mea să nu devină serioase.

Archer își desfăcu mâinile:

— De-asta există tații pe lume.

Jake observă că Myra devenise rigidă pe scaunul ei. O expresie ciudată îi apăruse pe față.

— Mai eram convins și că n-avea nici o legătură cu Jones & Jones, adăugă Archer, către Clare. Dacă tu erai cea care-l omorâse pe McAllister, o făcuseși de teama că era un pericol constant pentru Elizabeth, nu din cauza vreunei conspirații cabalistice. Între timp, începusem, în sfârșit, să-mi dau seama

că McAllister nu era ceea ce părea, și că devenea din ce în ce mai periculos.

Clare se luminează la față.

— Îți mulțumesc, tată.

Și, întorcându-se spre masă, luă un șervet și se șterse la ochi.

Archer nu-și mai încăpea în piele de încântare – în schimb, Elizabeth îl privea fără să-i vină a crede.

— Dar, tată, mie nu mi-ai spus niciodată că Brad ar putea fi periculos.

— Încercam doar să fac ca totul să treacă ușor și cât mai repede, îi explică Archer. Polițiștii erau mulțumiți de scenariul cu spargerea întreruptă. Dacă însă ar fi reieșit că existase un motiv serios pentru asasinarea lui McAllister, situația ar fi putut deveni foarte dificilă atât pentru tine, cât și pentru Clare. Nu voiam să fiți anchetate prea amănunțit.

— O, Doamne... murmură Myra, cu voce slabă, ducându-și o mână la piept. Și eram așa de sigură...

Se întrerupse brusc.

Cu toții întoarseră capul spre ea.

— Erai atât de sigură de ce anume, mamă? o îndemnă Elizabeth.

Myra se întoarse spre Archer.

— Eu credeam că tu erai cel care-l împușcase pe Brad. Dumnezeu e martor că o merita, după tot ceea ce-i făcuse lui Elizabeth a noastră. Trebuie să recunosc că și eu mă tot gândeam să-l omor.

Jake privi expresiile care apăreau pe toate fețele, în afară de a lui Archer, care nu făcu decât să zâmbească și mai larg.

— Uite, vezi, de-asta o iubesc eu pe mama ta, îi spuse el lui Elizabeth. La suprafață e o lady, iar pe dinăuntru, o tigroaică.

— Deci din cauza asta mi-ai spus să nu vorbesc cu nimeni din afara familiei despre căsnicia mea, replică Elizabeth, cu

fața luminată de uimire și admirație. Te temeai că tata fusese ucigașul și încercai să-l protejezi.

Myra oftă.

— La fel ca Archer, încercam să atenuez tot ceea ce poliția ar fi putut vedea ca un posibil mobil al crimei. Dar mai exista încă un motiv pentru care nu voiam să vorbești despre ceea ce-ți făcuse Brad.

— Poate fi exprimat în două cuvinte, pun pariu, ghici Clare. Valerie Shipley.

— Exact, confirmă Myra.

— Ce? se holbă Elizabeth la ea, cu gura căscată. Mie nu mi-ai spus niciodată nimic despre Valerie, mamă.

— Era evident că, după ce Brad a fost ucis, obsesiile ei deveniseră periculoase, spuse Myra, privind-o pe Clare. Mă gândeam că, atâta vreme cât stăteai în San Francisco, erai mai în siguranță.

— Departe de ea, vrei să spui, zise Clare.

— Tocmai, întări Myra. Valerie nu dădea nici un semn că ar fi vrut să se ia după tine, ca să-ți faci ceva. Owen mi-a promis că mă anunță imediat dacă avea impresia că se pregătea să facă așa ceva. Dar m-a asigurat că era într-o stare atât de dezorganizată, după cât bea și câte pastile lua, încât n-avea cum să pună la cale un plan cu cap și coadă, care să implice un zbor cu avionul și comiterea unei crime.

Clare se strâmbă.

— E bine că știi.

— Dar Elizabeth era aici, în Stone Canyon, continuă Myra. Și părea mult mai vulnerabilă.

Privindu-și sora, Clare spuse:

— Fiindcă se afla chiar sub nasul lui Valerie. Înțeleg.

Myra clătină din cap.

— Mă temeam că, dacă vorbea prea mult despre cât de proastă devenise situația cu Brad, Valerie avea să audă bârfele

și să se întrebe dacă nu cumva Elizabeth era aceea care-l omorâse.

Încet, Elizabeth zâmbi.

— Încercăi să ne protejezi pe toate trei, nu-i așa, mamă?

— Singurul lucru pe care mă puteam gândi să-l fac era să-l încurajez pe Owen s-o trimită pe Valerie la dezintoxicare, spuse Myra. Și el era de acord că trebuia să se interneze acolo. Tocmai ne ocupam de asta, în seara când a apărut Clare din nou.

Archer se strâmbă.

— La naiba. Deci de-asta păreați atât de apropiați, tu și Owen, în ultima vreme...

— Despre ce Dumnezeu vorbești acolo? se încruntă Myra.

— Las-o baltă, mormăi Archer. Doar o mică neînțelegere din partea mea.

Myra clătină din cap, nedumerită de-a binelea.

— Chiar credeai că Owen și cu mine...? Of, Archer, pentru numele lui Dumnezeu!

— Erai gelos, zâmbi Elizabeth, nu-i așa, tată?

Archer roși.

— Mda, mă rog, mama voastră e o femeie frumoasă. Și a existat o vreme când Owen și cu mine alergam amândoi cu limba scoasă după ea.

O privi pe Myra.

— Văzându-vă pe amândoi împreună atât de des, în ultimele câteva săptămâni, am început să mă întreb dacă nu cumva ați ajuns la concluzia că aleseserăți greșit, cu atâția ani în urmă.

Myra roși. Încercă să se încrunte, dar Jake îi putu vedea strălucirea caldă din ochi, în timp ce-l privea pe Archer.

Luă cana de ceai pe care i-o întindea Clare.

— Mulțumesc, spuse, și sorbi cu grijă; cafeaua era fierbinte și tare. OK, oameni buni, încep eu. Știm că, împreună, domnul și doamna Glazebrook au reușit să devieze fără nici un

ajutor din afară o anchetă top-secret a Jones & Jones. Eu, unul, nu plănuiesc să pomenesc nimănui despre această mică scamatorie, întrucât m-ar face și pe mine să pic de idiot.

— Nu-i adevărat! protestă Archer.

— Ba este, nu se lăsă Jake. Așa că, hai să mergem mai departe și să vedem dacă putem reconstitui tot acest puzzle. În lumina ultimelor evenimente, voi presupune, până la proba contrarie, că Brad McAllister a fost asasinat din cauza legăturilor lui cu noua cabală.

— Și cu moartea lui Valerie cum rămâne? vru să știe Clare.

— În ceea ce mă privește, întrebarea asta rămâne deocamdată fără răspuns, mărturisi Jake. Recunosc că nu-mi place coincidența asta care-a făcut ca și Brad, și mama lui să moară într-un interval de timp atât de scurt. Pe de altă parte, se vedea clar că Valerie devenea din ce în ce mai obsedată, și toată lumea știe că bea și consuma droguri. Dar adevăratul indiciu care mă face să mă îndoiesc de orice legătură între ea și cabală este acela că cele două atentate la viața ta pe care le-a comis nu pot fi descrise decât ca îngrozitor de stângace.

— Auzi, îl întrerupse Clare, nu știu ce-o fi însemnând pentru tine „stângaci”, dar dă-mi voie să-ți spun că eu am o definiție destul de exactă.

Archer o privi.

— Ceea ce vrea Jake să spună e că niciuna dintre tentative nu purta pecetea unei operațiuni sofisticate a cabalei.

Clare se uită la Jake, în așteptarea unei confirmări.

— Are dreptate, spuse el. Știu că incidentele erau înspăimântătoare, dar în ambele cazuri avem de-a face cu fapte la care ne-am putea aștepta din partea unei persoane care și-a pierdut mințile și acționează sub imperiul impulsurilor, nu dintr-a unui asasin calculat.

— Ai și tu dreptate... consimți Clare, privindu-i brațul. Dar cum rămâne cu ceea ce ți s-a întâmplat aseară? Ai s-o pui și pe-aia pe seama unei acțiuni impulsive?

— Încă nu sunt sigur.

— Ce vrei să spui? insistă ea. Cineva a tras în tine cu o pușcă de mare putere, pentru Dumnezeu! Aici nu mai e vorba de garaje și haltere.

— E clar că tipul știa ce făcea, încuviință Jake. Avea țintă și i-a dat prin minte să folosească o pușcă pentru vânătoria de cerbi, nu o armă care i-ar fi putut face pe polițiștii locali să-și dea seama că aveau de-a face cu un ucigaș profesionist care umblă liber. Nu era tocmai o reacție impulsivă, dar cred că s-ar fi putut totuși să fie vorba de cineva care profita de o anumită ocazie.

— Și care-i diferența? se interesă Elizabeth.

— Diferența e că un tip care a pus în mișcare un plan cu rază lungă de acțiune și crede că cineva e pe cale să-i periclitizeze strategia ar putea să caute o ocazie de a rezolva problema în modul cel mai rapid și mai eficient.

— Și nimic nu e mai eficient decât o pușcă, remarcă Archer. Problema e că aici, în Arizona, asta ne lasă cu o mulțime de suspecti.

— Știu, răspuse Jake, care simțea niște furnicături plăcute prin toate simțurile. Dar, în cazul de față, prefer să văd jumătatea plină a paharului. Faptul că s-a tras în mine aseară e un noroc, unul dintre puținele noroace pe care le-am avut de când am sosit în Stone Canyon.

Clare se cutremură.

— Dacă pentru tine faptul de a fi cât pe ce să fii omorât înseamnă a avea noroc, n-aș vrea să văd nici moartă ce anume numești ghinion!

— Și-acum, ce-o să urmeze? îi întrerupse Elizabeth.

— O mulțime de lucruri, răspuse Jake. Mai întâi, voi lua legătura cu cei de la Jones & Jones și le voi cere ca analiștii să se mai uite o dată la asasinarea lui Brad McAllister. Cred că, aproape sigur, prima oară le-a scăpat ceva. De asemenea, sper că e de la sine înțeles, dar am s-o spun oricum: nimeni din camera asta nu va sufla o vorbă despre ceea ce-am vorbit altcuiva care acum nu e de față. Ne-am înțeles?

Toate capetele din jurul lui se înclină cu seriozitate.

Jake auzi semnalul telefonului mobil. Îl scoase din buzunar și aruncă o privire pe display.

— Jones & Jones, le spuse el celorlalți. I-am cerut lui Fallon să vadă dacă-i poate da de urmă lui Kimberley Todd și doctorului Ronald Mowbray. Cine știe, s-ar putea ca din nou să avem noroc...

Și răspunse:

— Ce ai pentru mine, Fallon?

— Nu cine știe ce, despre Kimberley Todd, încă, spuse Fallon. Tot ce-ți pot spune în acest moment e că nu e membră înregistrată a Societății. Lui Mowbray însă nu mi-a fost prea greu să-i dau de urmă. E un medium de nivelul cinci, care-și câștigă existența jumulindu-i pe bătrânii din diverse comunități de pensionari. Se pare că-n ultimul an a lucrat în Tucson. Înainte de asta, a fost în Florida. Rareori stă mai mult de un an în același loc. De atâta are nevoie ca să pună la punct fraudă, să atragă victimele și să le convingă să-i dea economiile lor de-o viață.

Jake luă un pix și întinse mâna spre blocnotesul de pe bufet.

— Ce nume folosește în Tucson?

— Nelson Ingle. Ingle Investments.

În continuare, Fallon îi dictă și adresa.

— Mersi, răspunse Jake. Și caut-o mai departe pe Kimberley Todd. E importantă.

— Am s-o caut, dar pe moment pare să fi dispărut de pe fața planetei. Altceva?

— Nimic, decât că aseară cineva a tras în mine, deci cred că am început să facem progrese.

Urmă o scurtă pauză.

— Ești bine? se interesă Fallon.

— Câteva copci, atâta tot.

— Vrei să-ți trimit întăriri?

— Dacă trimiți, probabil că amicul nostru îl va depista pe cel nou-sosit. Orașul ăsta-i destul de mic. Știi ceva? Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Ingle. Poate că, pe urmă, o să-mi fie mai clar de ce anume am nevoie.

— În regulă. Ținem legătura.

— Am să te caut.

O observă pe Clare cum privea încruntată telefonul.

— Stai așa, spuse Fallon. Încă un lucru. Cum stau lucrurile cu acea Lancaster? Ai vreo problemă cu ea?

— Eu nu, răspunse Jake. Tu însă s-ar putea să ai una, până la urmă.

— Asta ce naiba înseamnă?

Jake îi zâmbi lui Clare.

— Cred că e destul de convinsă că nu mai are nici un rost să trimită și alte cereri de angajare la Jones & Jones. S-a hotărât să-și deschidă propria agenție de investigații metapsihice.

— S-a hotărât să facă ce?

— Spunea ceva în sensul că nu mai vrea să lucreze pentru tine, la urma urmei.

— M-a menționat explicit? Întrebă cu teamă Fallon.

— Hai să zicem doar că numele tău și cuvântul „dobitoc” apar cu o oarecare frecvență în aceeași frază.

— M-a făcut dobitoc?

Fallon era în mod clar consternat.

— Nici măcar nu m-a cunoscut vreodată.

— Nici tu n-ai cunoscut-o, replică Jake. Dar asta nu te-a împiedicat să-i respingi toate cererile de angajare pe care ți le-a trimis. Acum te las, Fallon. Revin eu mai încolo, ca să te anunț cum mai merg lucrurile.

— Stai naibii o clipă! Apropo de Lancaster aia...

— Tre' să fug!

— Să nu-mi închizi! Ce naiba, Jake...

Jake puse capăt convorbirii și se uită la ceilalți.

— L-au găsit pe doctorul Robert Mowbray. E în Tucson, unde săvârșește o serie de fraude sub numele de Ingle. În după-amiaza asta mă duc să-l caut.

— Vin și eu, anunță Elizabeth.

Archer se ridică în picioare.

— Eu o să stau pe locul din dreapta.

— Și eu vin, anunță Myra, încruntată. Am câteva lucruri să-i spun.

Jake se uită la cercul fețelor hotărâte din jurul lui.

— De obicei, lucrez singur...

— Ia ghici, i-o întoarse Clare. De data asta, ai o echipă.

Zadarnic s-ar mai fi împotrivit, își dădu el seama. Nimeni nu era-n stare să facă față unui front unit al familiei Glazebrook. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să păstreze inițiativa.

— În regulă, se înduplecă el. Dar vom proceda cum spun eu.

Clare zâmbi.

— De fapt, s-ar putea să iasă mai bine dacă o facem cum zic eu. În materie de pungași și escroci, eu sunt experta, mai ții minte?

Sediul firmei Ingle Investments se afla într-un mall prelung din estul orașului Tucson. Cu arhitectura sa de lut fals, streșinile cu țigle roșii, trotuarele umbrite și pogoanele întregi de spații de parcare, șirul de magazine și buticuri arăta ca orice alt mall comercial pe care Clare îl văzuse în Arizona.

— Nu e tocmai cel mai select spațiu de birou pentru o firmă de investiții, comentă ea, studiind magazinele prin parbrizul mașinii. Se vedeau vreo două prăvălii de îmbrăcăminte ieftină, o brutărie, un magazin de înghețată și câteva ospătării mici.

— Dar nici chiar de mizerie nu e, remarcă Jake, privind ușa firmei Ingle Investments. După cum arată, preferă să mențină o anumită discreție...

Drumul de la Phoenix durase două ore încheiate. Jake nu se îndoia că ar fi putut ajunge mai repede, dar condusese Clare, din cauza răniilor lui de la braț. Fusesse foarte conștientă de anticiparea controlată care mocnea în el, pe tot drumul. Ceva asemănător îi activase și ei toate simțurile.

Amândoi erau îmbrăcați lejer. Clare purta ținuta care devenise uniforma ei din Arizona: pantaloni negri și tricou. Jake avea o cămașă de doc care-i acoperea bandajul și o pereche de pantaloni kaki. Lăsând la o parte faptul că-și ținea brațul stâng lipit de trup, nimic altceva n-ar fi dat de înțeles că era rănit.

— Încearcă să proiecteze o imagine abordabilă și liniștitoare, spuse Clare. Clientela lui constă din bătrâni care trăiesc din venituri fixe și-și păstrează economiile pentru copiii lor. Principala lui țintă va fi o bătrânică văduvă sau divorțată. Are asigurare socială, poate și o mică pensie, de pe vremea când preda la școală, un mic beneficiu din investițiile pe care le-au făcut ea și soțul ei de-a lungul anilor și banii încasați când a vândut casa de familie. Asta-i suma pe care o caută.

— Banii obținuți pe proprietate?

Clare dădu din cap.

— Stau depuși undeva într-o bancă, probabil, sub forma unor certificate de depozit sigure. Bătrâna nu vrea să-i pună în pericol, fiindcă e hotărâtă să le lase o moștenire copiilor. Principalul obiectiv al lui Nelson Ingle va fi acela de a o convinge că banii ei se vor afla în tot atâta siguranță într-unul dintre planurile lui de investiții. Îi va garanta triplarea sau cvadruplarea ratei dobânzilor.

Jake întoarse capul, privind-o prin lentilele negre ale ochelarilor de soare.

— Văd că te pricepi la indivizii de soiul ăsta.

Clare ridică din umeri.

— Tu citești fiarele de pradă, eu citesc mincinoșii. Indiferent ce altceva o mai fi, știm cu certitudine că Nelson Ingle e un mincinos.

Jake privi din nou spre ușă.

— Și eu te-am mințit.

— Știu, zâmbi ea vag. Și, ai făcut-o cu dibăcie. E nevoie de mult talent ca să mă ții în suspensie.

— Deci, mă urăști de moarte, acum că știi adevărul? întrebă el, continuând să se uite spre ușă.

Surprinsă, Clare se răsuci puțin în scaun. Profilul lui Jake parcă ar fi fost sculptat în granit.

— Te referi la faptul că n-ai menționat că, întâmplător, lucrezi pentru Jones & Jones, nu-i așa? îl întrebă ea.

— Da.

— Doamne ferește! De ce să te urăsc pentru asta? Ai o misiune de îndeplinit.

Întorcând capul, Jake o privi cu o expresie dură.

— Nici o clipă nu fusese vorba să faci și tu parte din misiunea asta.

— Și totuși, am devenit o parte din ea. N-ai fost tu de vină. E-n regulă, Jake. Înțeleg.

— Zău că ai o filosofie puțin cam excentrică apropo de subiectul minciunilor, nu-i așa?

— Cum spuneam, în ceea ce mă privește, capacitatea de a minți este o simplă unealtă. Ceea ce contează cu adevărat e contextul.

Jake începu să zâmbească.

— Asta nu înseamnă însă că m-am răzgândit în legătură cu Fallon Jones, adăugă ea, răspicat.

Dinții lui luciră într-un zâmbet ca de lup.

— Puțin îmi pasă ce părere ai despre Fallon, atâta vreme cât încă te mai culci cu mine.

— Mă bucur că ți-ai păstrat ordinea priorităților. Iar acum, cred că ar trebui să amânăm restul acestei conversații până într-un moment mai prielnic. Am venit aici ca să-l încolțim pe unul dintre ăia răii și să-i smulgem toate secretele mârșave, mai ții minte?

— Mda, răspunse Jake. Asta-i partea cea mai distractivă.

— Știi, îmi amintești de coioții ăia care ies la vânatoare dimineța.

— Îmi atârnă limba din gură? Nu suport să-mi atârne limba afară. E neelegant.

— N-am văzut nici o limbă.

— Asta-i bine.

Își descheie centura de siguranță, deschise portiera și coborî.

— Hai s-o facem.

Pregătindu-se să înfrunte valul de căldură, Clare deschise și ea portiera.

Pe trotuar, Jake i se alătură. Porniră împreună spre ușa de intrare în Ingle Investments, pe care Jake o deschise cu mâna nevătămată.

Un val de aer polar o învălui pe Clare. Își scoase ochelarii de soare și studie rapid locurile.

Sediul firmei lui Ingle era lipsit de orice personalitate. Avea o mochetă bej, iar pe pereți erau agățate două tablouri standard, cu apusuri de soare în Arizona. Pe o masă joasă, între două fotolii, stăteau stivuite câteva ziare și o revistă. Nicăieri nu se vedea vreo recepționeră.

Ușa spre cabinetul interior era închisă. Clare auzea prin ea două voci care vorbeau nu prea tare.

Într-unul dintre cele două fotolii pentru clienți ședea o femeie în vârstă, cu părul ca o caschetă de bucle cărunte strânse în jurul capului. Se uită cu suspiciune spre Clare și Jake, prin ochelarii de citit.

— Domnul Ingle e cu o clientă, anunță ea cu voce puternică. Și pe urmă intru eu.

— Mulțumim că ne-ați spus, replică politicoasă Clare.

Convinsă de-acum că nou-sosiții nu dădeau nici un semn de a încerca să i-o ia înainte, femeia se mai liniști.

— Nu-i așa că-i foarte cald afară? comentă ea.

— Ba bine că nu, răspunse Clare.

— Mâine o să ardă de-a binelea, o asigură femeia. Am auzit la știri, azi-dimineață. Noroc că nu suntem în Phoenix – acolo-i mereu cu zece grade mai cald decât aici.

— Am auzit, spuse Jake.

Ușa cabinetului se deschise. Un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, distins la înfățișare, i-o ținea unei doamne cu părul alb care se sprijinea într-un cadru cu rotile. Omul trebuia să fie Ingle, își spuse Clare. Arăta întocmai așa cum i-l descrisese Elizabeth – cu un aer de patrician, îmbrăcat conservator, cu cămașă albă și cravată, amintea de un avocat de familie, de modă veche. Genul de om în care cei mai mulți ar avea încredere de la prima vedere.

Dar nu și ea.

— La revedere, doamnă Donnelly, salută Ingle, pe un ton cald. A fost o mare plăcere să vă cunosc. Sper că v-am putut răspunde mulțumitor la întrebările pe care le-ați avut de pus despre investiție.

— Într-adevăr, domnule Ingle, zâmbi radios femeia, vizibil încântată de ceea ce i se spusese în legătură cu investiția. Pare să fie tocmai ceea ce căutam.

— Vă rog, dacă mai aveți întrebări, nu ezitați să-mi dați un telefon, o invită Ingle. Altfel, ne vedem vineri. Voi avea actele pregătite de semnat.

— Nu vreau decât o garanție că banii mei vor fi în siguranță, răspunse doamna Donnelly. Înțelegeți că, la vârsta mea, nu-mi mai pot permite să-mi risc economiile de-o viață.

— Vor fi în cea mai deplină siguranță, blindați ca într-o bancă, zâmbi Ingle. În plus, veți, mai avea și avantajul de a câștiga un beneficiu de cel puțin douăzeci și cinci la sută din investiție.

Minciuna căzu în gama ultravioletă.

Peste simțurile lui Clare se rostogoliră niște mici frisoane neplăcute de energie, declanșându-i reacția familiară și iritantă de fugă-sau-luptă. Lui Ingle îi plăcea ceea ce făcea. Pofta

imorală care corupea energia emanată de el făcea s-o străbată adevărate tremurături de silă.

Automat, se împotrivi semnalelor sonore de alarmă din minte care amenințau să-i bruieze simțurile. Nu fugi – luptă!

Indignarea i se activă ca la comandă, înăbușindu-i starea de panică.

Aruncă o privire spre Jake. Energia pulsa din el valuri-valuri. Desigur, nu era nevoie de nici o sensibilitate specială pentru a depista înșelătoria flagrantă a lui Ingle. Nici un consultant legitim de investiții n-ar fi putut garanta un beneficiu de douăzeci și cinci la sută dintr-o investiție certă, asigurată, în condițiile unei asemenea piețe. Acel gen de profit nu se putea obține decât cu prețul asumării unui risc financiar enorm – exact genul de risc pe care o persoană care trăia dintr-un venit fix, modest, nu și-l putea permite.

Cu toată sinceritatea, își spuse Clare, în ceea ce-l privea pe Ingle, banii femeii n-aveau să fie puși în joc. Economii de-o viață ale bătrânei erau destinate, fără îndoială, contului privat din străinătate al lui Ingle.

Claire o privi pe doamna Donnelly.

— Niciodată să nu credeți pe nimeni care vă spune că puteți obține un asemenea beneficiu dintr-o investiție presupus asigurată, o sfătui ea. Ingle vă minte cu nerușinare.

Din direcția femeii așezate în camera de recepție se auzi o exclamație șocată.

Doamna Donnelly se holbă la Clare.

— Ce Dumnezeu...?

— Lăsați-mă pe mine, doamnă Donnelly, interveni Ingle, făcând pe revoltatul, cu un pas amenințător spre Clare. Nu știu cine sunteți, dar știu sigur că n-aveți ce căuta aici. Am să chem poliția.

— N-ai decât, răspuse Clare. Dar, mai întâi, vei sta de vorbă cu mine și cu asociatul meu.

Ingle se încruntă la Jake. Jake îi zâmbi.

Involuntar, Ingle făcu un pas înapoi. Aruncă iar o privire spre Clare.

— Cine naiba vă credeți?

Ducând mâna în poșetă, Clare scoase portofelul și-l deschise o clipă, arătându-și fulgerător permisul de conducere.

— Clare Lancaster, de la Biroul Anti-Fraude al Statului Arizona, spuse ea răspicat, închizând portofelul înainte ca Ingle să se fi putut uita mai bine. Am venit aici să discutăm despre un caz de fraudă în investiții Ingle.

— Fraudă? repetă doamna Donnelly, alarmată.

— Ce-i asta? exclamă și femeia de pe scaun, chinându-se să se ridice, rezemată în baston. Ați zis cumva „fraudă”?

Îngrijorarea inițială a lui Ingle era înlocuită rapid de furie.

— Nu există nici un Birou Anti-Fraude al Statului Arizona!

— Bun, spuse ea cu nepăsare, atunci să zicem că e Biroul de Licențe Anti-Fraude al Statului Arizona, domnule doctor Ronald Mowbray.

— Ei, ia stați, interveni doamna Donnelly. Domnul Ingle nu e doctor.

— Sigur că nu e, îi dădu dreptate Clare. Totuși, recent, s-a dat drept medic psihiatru, la Phoenix.

Pe trăsăturile aristocratice ale lui Ingle se citi șocul și încă o stare, care ar fi putut să fie teamă.

Începea să devină interesant, își spuse ea. Ingle știa că legitimația ei era falsă, dar menționarea farsei cu cabinetul de psihiatrie îl tulburase mult mai mult decât referirea la escrocheriile cu investiții.

— Voi cine mai sunteți? întrebă el, cu ochii săgetându-i temător spre Clare și Jake. Ce vreți de la mine?

— Probabil că ar fi mai bine să purtăm discuția asta între patru ochi, spuse Jake, aruncând o privire spre cele două bătrâne. Doamnelor, dacă binevoiți să ne scuzați...?

— Stați puțin, se opuse repede Ingle. Nu e nevoie ca dumnealor să plece...

Îi era cu adevărat teamă, își dădu seama Clare. Atât de teamă, încât efectiv voia ca bătrânele să rămână cu el. Poate se gândea că prezența lor îi asigura o oarecare protecție...

Jake o luă din loc, lunecând spre Ingle cu grația letală a vânătorului care și-a încolțit prada. Clare simți curentul familiar de energie invizibilă ridicându-i firele de păr de la ceafa.

Probabil că Ingle simți și el același lucru – în fond, era senzitiv. Mai făcu doi pași înapoi. Jake se ținu după el, până în cabinet.

Clare se grăbi să-i urmeze, închizând ușa în fața celor două bătrâne uimite.

— Nu puteți face asta...! protestă Ingle, cu glasul răgușit de spaimă.

— Stai jos, îi ordonă Clare.

— Voi sunteți escrocii, nu eu! replică el, disperat. Cum îndrăzniți să dați așa buzna aici?

— Ai auzit ce-a zis domnișoara, spuse și Jake. Șezi.

Ingle înghiți un nod. Se întoarse foarte repede, pentru a se duce până după birou, unde se așeză brusc.

Jake porni din nou, la fel de rapid, dacă nu chiar și mai repede, ca prima oară. Clare avu impresia că, într-o clipită, ocolise biroul și-l apucase pe Ingle de încheietura mâinii drepte.

— Fără arme, spuse Jake.

Deschise sertarul spre care întindea Ingle mâna și scoase de acolo un pistol. Apoi căută repede și prin celelalte sertare, pipăind și suprafața inferioară a tăbliei biroului. Când se convinge că nu mai exista nici o altă armă, făcu un pas înapoi, ținând pistolul lângă trup, cu țeava în jos.

— Pune mâinile pe birou, îi ordonă el lui Ingle. Și ține-le așa încât să le pot vedea.

Clare îl privi pe Jake, ridicând sprâncenele întrebător.

Jake clătină din cap.

— Sunt destul de sigur că nu pistolul ăsta a fost folosit la asasinarea lui McAllister, nici a altcuiva, de fapt. N-are nici o urmă. E curat.

— Ce tot vorbiți acolo? schelălăi Ingle. Nu eu l-am omorât pe McAllister.

Clare se întoarse spre el.

— Cineva tot l-a omorât.

— Nu eu...

Ingle părea să se dezumfle ca un manechin gonflabil, găurit. Măinile i se turtiră pe birou.

— În regulă, înțeleg ce se întâmplă aici. Hai, s-o zicem pe față. Cât o să mă coste?

Clare se așază într-unul dintre cele două fotolii pentru clienți, picior peste picior.

— O să scapi ieftin. Nu vrem decât niște explicații.

— Aiurea! încercă Ingle să se cam burzuluiască. Am și eu atâta minte ca să recunosc doi șantajști, când îi văd. Vreți bani.

— Nu, zâmbi rece Clare. Doar răspunsuri.

— Despre ce? se interesă el, prudent.

— Să începem cu rolul doctorului Ronald Mowbray, pe care l-ai jucat în Phoenix, spuse Clare.

Ingle o privi un moment, apoi se întoarse spre Jake.

— Mai întâi, spuneți-mi cu cine am de-a face.

— Eu sunt de la Jones & Jones, îl informă Jake.

Surprins, Ingle răspunse:

— Dar eu n-am făcut nimic care să le atragă atenția celor de la Jones & Jones.

— Ba da, îl contrazise Jake, ai făcut. Altfel, n-aș fi acum aici, nu-i așa?

Ingle îl privi cu băgare de seamă.

— Și cine ești, mă rog? Careva dintre hahalerele despre care se spune că lucrează pentru Jones & Jones?

Fără să se gândească la ceea ce făcea, Clare se ridică în picioare, trecu pe lângă Jake și se opri în fața biroului. Proptindu-și mâinile pe suprafața lucioasă a acestuia, nu departe de ale lui Ingle, se aplecă înainte, coborând vocea.

— Domnul Salter nu e o hahaleră, spuse ea. E consultant de investigații. Îi vei arăta respectul cuvenit. Ne-am înțeles?

— La naiba, toată lumea știe ce exotici folosesc ăia de la Jones & Jones, i-o întoarse Ingle.

— S-o luăm așa, îl întrerupse Clare. Dacă nu te porți cu domnul Salter cu respectul profesional pe care-l merită, voi avea grijă să fii dat pe mâna poliției din Tucson, în după-amiaza asta, împreună cu toate dovezile de care vor avea nevoie ca să te bage-n pușcărie pentru fraudă. Numele și mutra dumitale vor apărea diseară la știri și-n ziarele de mâine-dimineață. Ai înțeles tot ce ți-am spus, Ingle?

Fălcile lui Ingle se flexară de două ori.

— Firește, domnișoară Lancaster. Cum spuneți dumneavoastră. Mă bucur, desigur, să cooperez cu Jones & Jones.

Sarcasmul era abia disimulat, dar Clare preferă să treacă peste asta. În fond, trebuia să țină seama și de factorul timp.

Își luă mâinile de pe birou și, întorcându-se în loc, reveni la fotoliu. Cu coada ochiului, văzu că Jake era amuzat. Roși. De parc-ar fi avut nevoie de ea, ca să-l apere!

Pentru a doua oară, se așeză și puse picior peste picior.

— Și acum, să vorbim despre cariera dumitale ca doctor Ronald Mowbray, propuse ea.

Ingle păru să se mai relaxeze puțin. Era vizibil mai puțin îngrijorat, acum când știa că Clare și Jake aveau legătură cu

Jones & Jones. „Oare de cine se teme mai mult decât de anchetatorii Societății Arcane?”, se întrebă Clare.

— Brad McAllister a luat legătura cu mine, începu el. Mi-a spus că voia să joc rolul unui felcer de cap, pentru vreo două luni. A zis că nu era nevoie decât de două zile pe săptămână și că nu mi-ar fi deranjat cu nimic afacerile de-aici, din Tucson.

— Vă cunoșteți încă dinainte de a te fi contactat? se interesă Clare.

— Nu, zâmbi Ingle fără chef. Nu eram tocmai în aceeași ligă. McAllister juca în stil mare. Trebuie să fi adunat milioane, de-a lungul anilor. În caz că n-ați observat, clienții mei nu provin din zona impozitelor ridicate.

— De unde știa McAllister că ai fi fost un candidat bun pentru escrocheria de la Phoenix? vru să știe Jake.

Ingle ridică din umeri.

— A zis că auzise despre mine. Că-mi admira rezultatele. Mi-a făcut o ofertă pe care nu puteam s-o refuz. Când mi-a spus că era vorba de o operațiune care implica familia Glazebrook, am cam căzut pe gânduri. Cum spuneam, nu-s obișnuit să joc la nivelul ăla. Dar totul a mers ca după ceas, cel puțin la început.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Clare.

Ingle zâmbi rece.

— Pe urmă, ați apărut dumneavoastră, domnișoară Lancaster. Ați înhățat-o pe Elizabeth de-acolo atât de repede, încât McAllister a rămas cu buzele umflute. A avut nevoie de ceva timp ca să priceapă ce i se întâmplase. Felicitări. Mă îndoiesc că există multe persoane care ar fi fost în stare să-l ia prin surprindere.

Clare încremeni.

— Ți-a vorbit despre mine?

— Da. Mi-a spus că erați o problemă pe care n-o prevăzuse, dar până la urmă a dat de înțeles că avea un plan ca să vă rezolve și pe dumneavoastră. Cinstit vă zic, mă așteptam să vi se întâmple vreun accident tragic și foarte convenabil. Când

McAllister a fost găsit mort, mi-am spus că, probabil, vă mișcaserăți puțin mai repede decât el, și atâta tot.

— Ai crezut că eu îl omorâsem pe McAllister?

Ingle înălță o sprânceană.

— Dumneavoastră erați cea care a găsit cadavrul. Știam că aveți și un mobil. Voiți s-o salvați pe Elizabeth din ghearele lui McAllister. Adevărat, nu ăsta era mobilul pe care vi-l atribuiam zvonurile, dar mie mi se părea destul de rezonabil.

— Știai că n-aveam relații intime cu Brad McAllister, spuse ea.

— Nici n-ar fi părut prea credibil, în împrejurările existente.

Jake se uită la el cu o expresie feroce.

— Știai că domnișoara Lancaster era în pericol de moarte din pricina lui McAllister și n-ai făcut nici o încercare de a o avertiza?

— Vă asigur că nu făceam decât să ghicesc, și nimic mai mult, replică Ingle, cu o expresie politicos-inocentă; apoi se strâmbă. Nu c-aș fi știut ce avea tipul cu adevărat în cap. Măndoiesc că avea cineva habar ce se petrecea în mintea lui McAllister. Cu cât lucram mai mult timp pentru el, cu atât îmi dădeam seama mai clar că era cam sărit de pe fix.

Clare se aplecă ușor înainte.

— De ce spui asta?

— Mi-e greu să explic...

Câteva clipe, Ingle stătu pe gânduri.

— La început, mi-a făcut impresia unui profesionist ca oricare altul. Tot comenta cum că ne ocupam de aceleași treburi. Zicea că eram prea bun pentru nivelul de jos la care lucram. Mă făcea să mă simt ca un egal al lui. Știam că nu era adevărat, dar din cine știe ce motiv chiar m-a convins că aș fi putut ajunge ca el – un jucător serios.

— Cu alte cuvinte, interveni Jake, te-a dus cu preșul, la fel cum îi ducea pe toți.

Gura lui Ingle se strâmbă.

— E o vorbă veche care zice că omul căruia-i vinzi cel mai ușor e alt vânzător.

— Sau, în cazul ăsta, preciză rece Clare, omul cel mai ușor de escrocat e un alt escroc.

— Eu, firește, prefer termenul „comerciant”, obiectă Ingle.

— Bănuiesc că McAllister era un hipnotizator de un fel sau altul, continuă Clare. Unul puternic. Dumneata ce părere ai?

— Mi-a trecut și mie prin minte posibilitatea asta, după ce-am văzut cum le luase ochii tuturor celor din Stone Canyon, inclusiv lui Archer Glazebrook, recunosc Ingle. L-am întrebat o dată despre talentul lui particular.

— Și ce ți-a răspuns? se interesă Jake.

— A susținut că era senzitiv, dar nu puternic. Gradul patru pe Scara Jones. Priceput la numere și strategie.

— Probabil că tot ce ți-a spus erau numai minciuni, zise Clare. Dar cum rămâne cu lucrurile pe care le-ai observat?

Sprâncenele lui Ingle se încrețiră.

— Poftim?

— Ani de zile ai fost un pungaș de mare succes. E clar că ai un anume talent pentru așa ceva.

Expresia lui deveni mai dură.

— Ce insinuați?

— Numai că trebuie să fii un foarte bun observator al naturii umane, răspunse Clare, injectându-și o notă de admirație în ton – ca o profesionistă aflată de cealaltă parte a baricadei, dându-i de înțeles unui alt profesionist că-i respecta aptitudinile. Nu-mi spune ce ți-a spus el însuși, spune-mi ce-ai văzut. Dacă-l evaluezi ca pe un client de perspectivă pentru micul dumitale plan de investiții, cum l-ai fi abordat?

— Glumiți? pufni scurt Ingle într-un râs aspru. Nici nu m-aș fi atins de el.

— De ce?

Un moment, Ingle stătu pe gânduri. Apoi expiră încet.

— Domnișoară Lancaster, aptitudinile mele constau tocmai în capacitatea de a discerne ce anume își dorește mai mult decât orice un client de perspectivă, pentru ca apoi să-l conving că eu sunt cel care-i poate oferi acel lucru. Dar niciodată n-am fost în stare să înțeleg ce voia Brad McAllister. Și tocmai de-asta nu l-aș fi luat în colimator pentru niciuna dintre posibilitățile mele de investiții. Motivul pentru care am supraviețuit atât de mult e tocmai acela că am avut mare grijă când era vorba să-mi selecționez, ăă... clienții.

Clare își dădu seama că Jake îl privea pe Ingle cu atenția lacomă a unei fiare ce se pregătește să sară la beregată.

— M-aș fi așteptat să fie evident ce voia McAllister, spuse Clare. Alerga după moștenirea nevastă-sii – jumătate din Glazebrook, Inc.

— Nu mă îndoiesc că ăsta era scopul lui imediat, fu Ingle de acord. Dar ceea ce n-am putut înțelege niciodată era de ce anume o dorea.

— Pentru bani? întrebă Jake, pe un ton neutru.

— McAllister avea destui bani – mai mult decât destui. Dacă voia și mai mulți, ar fi putut să pună la cale altul dintre planurile lui de investiții uluitoare de reușite. Aveți încredere-n mine când vă spun că, în domeniul nostru de activitate, era considerat un adevărat artist. Și mai avea și reputația de a merge întotdeauna pe cont propriu. De ce să se angajeze într-un proiect riscant, ca acela de a încerca să pună mâna pe Glazebrook, Inc.? Vreau să zic, gândiți-vă și dumneavoastră: s-o drogheze pe fiica unor oameni atât de proeminenți și să-ncerce să convingă pe toată lumea că era nebună? Și să mai vorbești de planuri trase de păr...

— Și totuși, ți-a cerut ajutorul, sublinie Clare.

Ingle se strâmbă.

— Acum, dacă stau să mă gândesc, tot nu-mi vine să cred că l-am lăsat să mă târască în proiectul ăla. Chiar că trebuie să fi fost un hipnotizator – și încă unul al naibii de puternic, cum spuneți!

— Există doar câteva obiective care l-ar face pe un tip ca McAllister să-și dea atâta osteneală, spuse Jake. Banii, puterea și dragostea sunt primele trei.

Ingle fu cât pe ce să se înece.

— Dragostea, ca motivație, puteți s-o dați uitării. Credeți-mă, McAllister nu avea față de nimeni atitudini care măcar să semene cu afecțiunea.

— Nici măcar pentru mama lui, Valerie Shipley? întrebă Clare.

După ce clipi din ochi, Ingle redeveni gânditor.

— Probabil că Valerie Shipley era singura persoană de pe pământ în care McAllister avea cu adevărat încredere. Dar n-aș merge până acolo încât să spun c-o iubea. Ea însă îl adora. Recunosc că nu sunt un psihiatru adevărat, însă până și eu mi-am putut da seama că era obsedată de el într-un mod care nu putea fi descris altfel decât nesănătos. Ar fi făcut orice pentru el, iar McAllister o știa. Și se folosea de slăbiciunea asta ca s-o manipuleze.

— Știm că McAllister avea o amantă, spuse Clare. O maseuză, angajată la Secret Springs Day Spa, în Phoenix.

— Nu mă mir să aud că se regula cu vreuna, replică Ingle, începând să schițeze un gest de dispreț cu mâna, dar observă privirea atentă a lui Jake și se grăbi să-și lase iar palma pe tăblia biroului. Dar pot să vă garantez că nu era îndrăgostit de ea.

— În regulă, asta ne aduce înapoi la bani și putere, ca motivații, spuse Clare.

Ingle o privi în ochi.

— Nu vreau să spun că McAllister nu-și dorea aceste lucruri. Le voia, cu siguranță. Dar mi-a făcut impresia că Glazebrook, Inc. Nu-l interesa numai fiindcă era o întreprindere lucrativă. Trebuie să fi fost la mijloc ceva mai mult decât atât. Cred că avea nevoie de companie.

— De ce? întrebă Clare.

Ingle clătină din cap.

— Dracu' să mă ia dacă știi. Tot ce vă pot spune e că, în materie de Brad McAllister, existau o mulțime de lucruri care se petreceau sub suprafață. Personal vorbind, nu simțeam nevoia să mă uit prea adânc.

— Și când ai început să te neliniștești? întrebă Clare.

— Când ați apărut dumneavoastră și a devenit clar că totul se ducea de râpă. M-am simțit foarte stânjenit când mi-am dat seama că McAllister n-avea de gând să facă ceea ce-ar fi făcut majoritatea oamenilor din profesiunea noastră, în asemenea împrejurări.

Clare înțelese.

— N-a stopat operațiunea și n-a dispărut.

— Exact, confirmă Ingle. Când l-a părăsit nevasta și a introdus acțiunea de divorț, eram convins că McAllister urma să oprească totul. Eu, în locul lui, așa aș fi făcut. Și când colo...

— Când colo, ce? insistă Clare.

Ingle făcu un gest mărunț, fâlfâitor, cu o mână manichiurată elegant.

— Mă rog, n-am să spun c-a intrat în panică. Era un profesionist prea versat pentru așa ceva. Dar, categoric, a devenit extrem de agitat. Părea absolut obsedat să salveze o operațiune în care se vedea clar că nu mai era nimic de salvat. Știu c-o să vi se pară ciudat, dar se comporta aproape ca și cum...

Ochii lui Jake se strânseseră ușor.

— Ca și cum...?

Ingle își desfăcu mâinile.

— Ca și cum nici nu s-ar fi putut pune problema unui eșec. Dar n-ar fi trebuit să privească așa lucrurile, mai ales că era expert. Trebuie să fii oricând pregătit să abandonezi un proiect, dacă se compromite. E prima lege a supraviețuirii în meseria noastră.

— Crezi că s-ar fi putut să lucreze pentru altcineva? întrebă Clare. Cineva care n-ar fi tolerat eșecul?

Ingle se încruntă.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe McAllister primind ordine, ca să fiu sincer. Totuși, am să vă spun un lucru...

— Ce lucru? întrebă Clare.

— Dacă lucra pentru cineva, n-ar fi făcut-o decât dacă persoana aia putea să-i dea un lucru pe care și-l dorea foarte, foarte mult. Ceva ce singur nu putea să obțină. Iar dacă nu dumneavoastră sunteți cea care l-a omorât, domnișoară Lancaster...?

— Nu sunt eu.

— Atunci, nu mai rămâne decât o singură posibilitate – cea la care ați făcut aluzie: s-ar putea ca McAllister să fi fost ucis tocmai fiindcă dăduse greș.

Jake îl privi lung.

— Asta înseamnă că nici dumneata nu înghiți povestea cu spargerea întreruptă?

— Da, răspuse Ingle. N-am s-o cred nici mort. Poate ați observat c-am închis cabinetul doctorului Ronald Mowbray în dimineața de după ce știrea despre asasinat a apărut în ziare. Singurul motiv pentru care m-am mai întors acolo a fost ca să mă asigur că nu lăsasem în urmă nimic care să dea de înțeles unde aș putea fi găsit.

Se strâmbă.

— E clar că mi-a scăpat ceva. N-ați vrea să-mi spuneți și mie cum m-ați găsit?

— Te-au localizat analiștii de la Jones & Jones, răspuse Jake.

Ingle oftă.

— Firește.

Clare mai stătu un moment pe gânduri, apoi se ridică în picioare.

— În regulă, cred că asta a fost tot.

Ingle o privi stingherit.

— Avem o înțelegere, da? Ați zis că nu vă duceți la poliție, dacă vă spun tot ce știu.

— Stai liniștit, replică ea, în timp ce-și agăța poșeta pe umăr, dând din cap spre Jake, semn că era momentul să plece. N-o să te reclamăm la poliția locală.

— Și nici la Jones & Jones? se interesă Ingle, aruncând o privire temătoare spre Jake.

Acesta afișă zâmbetul său larg și rece, de animal de pradă.

— Acum nu de Jones & Jones mai trebuie să-ți faci griji, Ingle. Ai o problemă mult mai presantă.

— Ce naiba vreți să ziceți? se agită Ingle.

Clare deschise ușa, lăsându-i să se vadă clar pe cei trei oameni care așteptau în anticameră.

— Fă cunoștință cu familia, spuse el, arătând spre Archer, Myra și Elizabeth, cu un mic gest teatral. Desigur, familia Glazebrook e puțin cam disfuncțională – dar, în fond, ce familie e perfectă pe lumea asta?

Archer intră hotărât în birou, urmat îndeaproape de Myra și Elizabeth.

— Vasăzică, dumneata ești netrebnicul care a-ncercat să ne facă să credem că fiica noastră înnebunise... spuse Archer încet.

— Bună ziua, doctore Mowbray, îl salută Elizabeth cu un zâmbet perfid. Vei avea plăcerea, nu mă îndoiesc, să afli că m-am vindecat ca prin minune.

Myra îl măsură cu o privire care ar fi făcut să înghețe tot oceanul planetar.

— Stai liniștit, că de azi încolo n-ai să mai faci nici un fel de afaceri aici, în Arizona.

— Nu, stați... sări Ingle în picioare, îngrozit. N-ați înțeles... Am cooperat cu Jones & Jones.

— Vestea proastă, i-o reteză Archer, e că noi nu suntem de la Jones & Jones. Noi avem o problemă personală...

— Sper că Archer nu va fi prea violent cu Ingle, spuse Clare, aruncând o privire îngrijorată înapoi spre ușa închisă a firmei Ingle Investments, înainte de a scoate mașina, în marșarier, din spațiul de parcare. Știu că nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să-l stâlcească-n bătaie pe nenorocit, și nu-l condamn. Dar ultimul lucru de care avem nevoie acum e să atragem atenția poliției și a presei.

— Nici o grijă, o liniști Jake. Archer e un strateg, ai uitat?

— Și?

— Și n-o să se răzbune fizic – sau, cel puțin, nu într-o măsură care să-l poată aduce pe Ingle la urgență. Nu i-ar prea folosi nici ca Ingle să-l dea pe mâna poliției.

Clare făcu o grimasă.

— Escrocii reușesc întotdeauna să cadă în picioare. La urma urmei, e un delict de birou – în cel mai rău caz, ieși pe cauțiune și pleci din țară. Chiar dacă ajungi la tribunal, multe dintre victime ar refuza să depună mărturie, ca să nu se facă de râs – lucru valabil, mai ales, în cazul bătrânilor.

— Fiindcă se tem să nu se umilească în fața copiilor lor adulți?

— Da. Sunt îngroziți că aceștia ar trage concluzia că se ramolesc.

Îi aruncă o privire.

— Și-atunci, ce crezi c-o să-i facă Archer?

Jake savură un mic val de satisfacție.

— Îl va distruge pe Ingle în modul care-o să-l doară cel mai rău.

— Profesional?

— Exact. Mai întâi, îl va sili să-i predea codurile conturilor din străinătate și o listă a persoanelor pe care le-a escrocat aici, în Tucson, și în alte localități, mai demult, astfel încât să se poată rambursa cât mai mult din banii furați.

— Ceea ce înseamnă, probabil, incomparabil mai mult decât ar fi în stare poliția să rezolve, spuse Clare.

— Iar după ce termină, îl va băga în toți sperieții.

— Cum?

— Informându-l că Jones & Jones are să-i adauge numele pe Lista de Supraveghere. Dacă Ingle se mai apucă iar de prostii, analiștii vor observa destul de repede și vor avea grijă ca agențiile locale de aplicare a legii să afle. Așa, măcar, Ingle va fi nevoit să circule tot timpul, dacă nu și altceva. E o formă de hărțuire, și dă rezultate destul de bune. Cei de la Jones & Jones o folosesc pentru a-i descuraja pe indivizii ca el, care încearcă să-și folosească talentele pentru a jumuli oamenii și a comite alte infracțiuni de nivel scăzut.

— Nu știam că la Jones & Jones există o Listă de Supraveghere.

— Probabil, fiindcă n-ai ajuns niciodată să lucrezi pentru ei.

— Grație dobitocului de Fallon Jones.

Clare opri mașina la un semafor, aruncându-i lui Jake o privire scurtă, cercetătoare.

— Ești bine?

— Mda, sigur... răspunse el, bătând cu degetele un tam-tam rapid, sacadat, în fotoliu; își dădu seama ce făcea și-și impuse să se stăpânească. Sunt încă destul de înfierbântat, atâta tot.

Spre surprinderea lui, Clare râse ușor.

— Chemarea sălbăticiiei, hmm?

Jake nu fu prea sigur cum să-i ia remarca.

— Ți se pare că-i de râs?

— Nu, în nici un caz. Scuză-mă...

Culoarea semaforului se schimbă. Clare accelerează lin, prin intersecție.

— Dar nici nu cred că are prea mare importanță.

Jake studie împrejurimile. N-avea cum să nu le examineze. Simțurile-i erau încă în alertă maximă, ceea ce însemna că

înregistra automat detaliile ambiantei imediate, uitându-se după orice pericol, în căutarea prăzii. Expresia „chemarea sălbăticiilor” era incomod de adecvată.

Hahaleră.

Apoi își aminti cum sărise Clare să-i ia apărarea, când Ingle îl numise așa. O parte din tensiunea care-i vibra prin trup începu să slăbească.

— Pentru tine cum e? se interesă, încet.

Clare nu-l întrebă la ce se referea.

— Prima dată când mi-am conștientizat percepțiile paranormale și m-am pomenit într-o lume plină de minciuni, am început să am valuri-valuri de atacuri de panică necontrolabile, unul după altul, răspunse ea.

— Asta a fost înainte de a învăța să filtrezi minciunile?

— Da. Experții de la Arcane House au foarte puțină experiență în a trata cu tipul meu de senzitivitate, fiindcă e atât de rar. Dar, în cele din urmă, un parapsiholog și-a dat seama că simțurile mele particulare sunt conectate la vechea reacție de fugă-sau-luptă.

— Sigur, răspunse el, reflectând la cele auzite. În general, minciunile, chiar și cele inofensive, reprezintă întotdeauna o potențială amenințare, în fond. Ai reacționat normal.

— Terapeutul meu m-a ajutat să-mi creez un filtru metapsihic. Nu mi-a fost ușor. Dar singura variantă alternativă era să devin o eremită absolută, ca să pot evita toate minciunile.

— Nici nu știi cât mă bucur că n-ai ales calea asta.

Clare zâmbi.

— Și eu.

— Te-ai descurcat excelent adineaori, cu Ingle, continuă el. L-ai lucrat de minune.

— N-a fost pentru prima oară în viața mea că aveam de-a face cu escroci.

— Se vedea clar. Cu siguranță, Fallon a făcut o mare prostie că nu te-a angajat.

— Sunt într-un totu de aceeași părere.

Jake se mai relaxă puțin, închizându-și simțurile printr-un act de voință. Avea nevoie să gândească și nu reușea s-o facă întotdeauna cu cele mai bune rezultate, când era încins. Unul dintre dezavantajele de a fi vânător.

— Știi, spuse el, partea aia cu agitația care l-a cuprins pe McAllister când operațiunea Glazebrook a luat-o razna, și totuși a refuzat s-o contramandeze, a fost foarte interesantă.

— A fost, într-adevăr, foarte interesantă. Ingle a avut dreptate, majoritatea escrocilor ajunși într-o asemenea situație ar fi dispărut. Trebuie să fi existat motive foarte serioase pentru ca un escroc profesionist să meargă mai departe cu un proiect prost, chiar și după ce devenise clar că foarte probabil avea să eșueze.

— Mă tot întorc la ipoteza că eșecul era exclus. În plan istoric, cabalele Societății Arcane au fost niște organizații foarte darwiniste. Dacă vrei să accezi la nivelurile superioare, trebuie să-ți dovedești calitățile la tot pasul, îndeplinind anumite sarcini care le sunt atribuite celor de sus.

— Dacă Brad McAllister lucra pentru această nouă cabală, înseamnă că organizația trebuie să-l fi trimis să obțină controlul asupra familiei Glazebrook, spuse Clare. S-ar putea să fi fost executat când a devenit clar că dăduse greș – în care caz, cel mai probabil, ucigașul nu mai e de mult pe-aici.

— S-ar putea, fu Jake de acord. Dar n-am de gând să mai închid și alte uși; am făcut greșeala asta la începutul investigației. O dată a fost de ajuns.

— Eu mă tot întreb care e rolul lui Kimberley Todd în toată povestea asta, medită Clare.

— Amândoi ne întrebăm. Faptul că analiștii de la Jones & Jones n-au putut-o găsi încă s-ar putea să însemne că e moartă și îngropată, undeva în deșert. O parte din operațiunea de ștergere a urmelor, după ce proiectul a eșuat.

Clare se cutremură.

— Crezi că s-or fi debarasat de ea fiindcă știa prea multe?

— E o posibilitate...

— Poate că de-asta a fost omorâtă și Valerie Shipley. Ai auzit ce-a spus Ingle. Era singura persoană în care Brad avea încredere. S-ar putea ca membrii cabalei să se fi temut că el îi vorbise și ei despre planul lor.

Clare se încordă.

— Dumnezeule mare, tocmai mi-a venit o idee!

— Ce idee?

— Mă întreb dacă nu cumva o fi în pericol și Owen Shipley. La urma urmei, a fost căsătorit cu Valerie. Cabala ar putea decide că și el știa prea multe.

Jake se gândi câteva momente la această variantă.

— Elizabeth a fost căsătorită cu Brad, dar până acum nimeni n-a atentat la viața ei. Cred că membrii cabalei ar prefera să evite împușcarea fiecărui locuitor important din Stone Canyon care s-a apropiat de McAllister. Ar atrage prea mult atenția.

— Cineva a încercat să te împuște și pe tine, ieri, îi reaminti Clare.

— Știu. Dar eu nu sunt un stâlp al comunității. Sunt doar un consultant în trecere. Azi aici, mâine-n altă parte.

Îl privi cu o expresie dezaprobatore.

— Aș vrea să nu mai fii chiar atât de vesel când vorbești despre cineva care a încercat să te asasineze cu sânge rece.

— Iartă-mă. Cum spuneam, pentru mine e un semn că încep să mă apropii.

— Mă întreb de ce voia așa de tare cabala să pună mâna pe Glazebrook, Inc.

— În caz că n-ai observat, întâmplător e o companie foarte profitabilă, îi aminti Jake. Și orice organizație are nevoie de bani.

— Da, dar de ce tocmai Glazebrook? Trebuie să mai existe sute, dacă nu mii de firme de mare succes, care generează

sume fabuloase.

— Dar nu toate sunt întreprinderi de familie, ținute strâns în mână, care pot fi acaparate discret, fără a atrage atenția consiliului de administrație, adunării generale a acționarilor și dulăilor de pază de la guvern.

— Înțeleg ce vrei să spui. Totuși, nu poate fi o simplă coincidență că această cabală a ales o companie de foarte mare succes care, întâmplător, e în proprietatea unui membru al Societății.

— Nu e nici un mister. Liderul sau liderii cabalei ar tinde, în mod firesc, spre companiile despre care se pot informa cât mai complet. Analele genealogice de la Arcane House le sunt accesibile tuturor membrilor Societății.

— Membrii tind să se căsătorească între ei, spuse Clare. Formează adesea parteneriate și prietenii strânse cu persoane care au legături cu Societatea. Ai dreptate, cabala i-ar fi putut oferi lui McAllister o cantitate enormă de informații de bază, înainte de a face prima încercare să pună mâna pe Glazebrook.

— În regulă. Până acum, am examinat moartea lui McAllister și pe a mamei lui din punct de vedere al unei conspirații cabalistice. Hai să încercăm și altă cale.

— Cum ar fi...?

— Mă întreb dacă nu cumva exagerăm cu încercările de a-i pune pe amândoi în legătură cu cabala.

Clare se încruntă.

— Parcă ne înțeleseserăm că trebuie să aibă o legătură.

— E o posibilitate, nu o certitudine. Până nu știm sigur, trebuie să ne putem distanța ca să abordăm problema din direcții diferite.

— Țasta-i un lucru pe care-l învățați la Jones & Jones?

— Nu, spuse Jake. L-am învățat pe pielea mea, de-a lungul anilor.

— Bine, hai să încercăm pe calea propusă de tine. Cine altcineva ar mai fi avut motive s-o omoare pe Valerie?

Jake o privi lung.

— Dacă n-ai fi o adeptă devotată a teoriei conspirației, și dacă eu n-aș fi un anchetator barosan sub acoperire, trimis de Jones & Jones ca să dea de urmele unui maniac cabalist, am avea de-a face cu un cu totul alt scenariu pentru a explica moartea lui Valerie Shipley.

— Crezi că s-a sinucis într-adevăr?

— Și asta e o posibilitate. Dar, dacă nu e răspunsul pe care-l căutăm, atunci înseamnă că-l pierdem din vedere pe suspectul cel mai evident, singurul om care e mereu în capul listei tuturor, când e asasinată câte o femeie căsătorită.

— O, Doamne, sigur că da! murmură Clare, cu mâinile încleștându-i-se pe volan. Soțul.

Lumina lunii făcea să lucească acoperișul de țigle al casei. Jake studia reședința familiei Shipley de la adăpostul albiei secate a unui pârâu puțin adânc. Luna plină și atât de strălucitoare îi impunea să ia măsuri suplimentare de precauție în afara casei, dar odată ajuns înăuntru avea să-l avantajeze. Ținând seama și de simțurile lui activate, urma să nu mai aibă nevoie nici măcar de lanterna pe care și-o vârase în buzunar.

Clare își petrecuse toată seara încercând să-l facă să renunțe la planul de a scotoci reședința Shipley, dar Jake știa că, dincolo de toate temerile, și ea înțelegea la fel de clar ca el că aceea era una dintre puținele soluții care le mai rămăseseră.

Noaptea aceea era în mod evident cea mai potrivită, pentru că Owen fusese invitat la cină de Alison Henton, una dintre numeroasele femei divorțate, profund preocupate și pline de compasiune din Stone Canyon care stăteau la coadă să-l consoleze și să-l îmbărbăteze. În ultimele două săptămâni, Jake o văzuse pe Alison în acțiune la clubul country, îndeajuns pentru a ști că Owen avea mare noroc dacă scăpa până la miezul nopții.

Porni prin matca pârâului, spre locul unde aceasta se apropia cel mai mult de casă. Acolo se opri din nou, forțându-și simțurile până la limită. Ca întotdeauna la ora aceea, deșertul

fremăta de activități nocturne, dar din câte-și putea da el seama, în vecinătatea casei nu se afla nici o ființă omenească.

Instinctele lui aproape supranaturale îl avertizau, opunându-se goanei scurte prin câmp deschis până la adăpostul umbrei de lângă zidurile casei. Își suprimă reticența atavică de a se expune în lumina lunii doar pentru atâta timp cât să ajungă la destinație.

Vederea sa nocturnă era excelentă. Putea să meargă prin cele mai profunde umbre din apropierea casei fără teama că s-ar fi putut ciocni de cine știe ce obiecte sau a se împiedica de vreun furtun de grădină.

Contrar zvonurilor care circulau pe seama celor ca el, acel simț nu prea semăna cu folosirea unor ochelari pentru vederea pe timp de noapte. Avea ochi omenești, la urma urmei, nu ca ai unei pisici sau ai unei bufnițe. În condițiile unei minime luminozități, puteau să distingă doar cu puțin mai mult decât cei ai unui om obișnuit, dar nimic altceva. În schimb, facultățile sale metapsihice îi ofereau un alt mod de a percepe obiectele și alte ființe vii, atunci când avea prea puțină lumină la dispoziție.

La ușa laterală, se opri. Cunoștea destul de bine topografia interioară a reședinței, după ce toată seara se informase cu ajutorul Myrei și al lui Archer. Amândoi vizitaseră frecvent locuința familiei Shipley de-a lungul anilor.

Cel mai avantajos fusese faptul că soții Glazebrook aveau o cheie a casei și codul pentru a scoate din funcțiune sistemul de alarmă. Ar fi putut intra și fără ajutorul acestora, grație micii truse de scule din dotarea agenților de la Jones & Jones pe care o purta asupra lui, dar existența lor îi ușura mult sarcinile. Owen le dăduse soților Glazebrook cheia și codul cu ani în urmă, pentru eventualitatea unei urgențe survenite în timp ce el lipsea din oraș.

Își puse mânușile medicale pe care și le adusese cu el și scoase cheia din buzunar. Imediat ce deschise ușa, intră în hol și se întoarse spre dreapta, unde știa de la Archer că se afla panoul de control al sistemului de alarmă.

Închise ușa și introduse codul, dezamorsând sistemul.

Încet, porni prin casă, înregistrând impresiile pe ambele planuri: normal și paranormal.

Căuta emanațiile speciale de energie care dăinuiau în locurile unde avuseseră loc acte de violență, dar spera totuși să găsească mai mult decât atât. Venise acolo ca să facă investigații ca un detectiv de modă veche. Știa din experiență că, de obicei, până la urmă la asta se ajungea.

Oamenii erau oameni, indiferent dacă aveau sau nu oarecare facultăți metapsihice. Acțiunile lor erau guvernate de aceleași emoții și motivații.

Odată ce cunoșteai obiectivele unui individ și aveai idee cât de departe ar fi fost în stare să ajungă ca să și le îndeplinească, nu-ți mai lipsea aproape nimic pentru a ști cum să rezolvi un caz.

În noaptea asta, scopul lui Jake era de a depista obiectivele lui Owen Shipley.

Reluă în minte conversația pe care o avusese cu Clare.

— Dar de ce ar vrea Owen s-o omoare? întrebă ea.

— Mă pot gândi la mai multe motive, începând cu faptul evident că devenise o problemă tot mai stânjenitoare. Femeia aia era complet alcoolică, iar starea i se agrava tot mai mult.

— Dacă Owen voia să scape de ea, ar fi putut să divorțeze pur și simplu.

— Bine, și de ce să facă una ca asta, când ea tocmai moștenise cea mai mare parte a averii McAllister?

— Aha... Că bine zici.

Clare făcuse o pauză.

— Pe de altă parte, Owen n-are nevoie de banii lui Valerie. Și el, personal, e destul de bogat.

— Așa cum am observat cu mai multe ocazii anterioare, asta nu înseamnă că nu și-ar dori să se îmbogățească și mai mult.

— Nu știu ce să spun... replicase Clare, cu îndoială. Un asasinat presupune riscuri considerabile.

— Sigur că da. La fel ca sexul cu persoane necunoscute – și totuși, se practică tot timpul, pentru bani.

— Ar mai fi o mică problemă, continuase ea. Owen are un alibi. În după-amiaza când Valerie a murit, juca golf – ți-aduci aminte?

— Juca de unul singur, în toiul uneia dintre cele mai caniculare după-amiezi din an. Probabil că numai el era pe tot terenul.

— Iar reședința Shipley se află pe traseul al doisprezecelea.

— Nu avea altceva de făcut decât să vină cu mașina de golf până în matca secată a râului din spatele casei și să intre doar pentru atâta timp cât s-o înece pe Valerie, pentru ca apoi să se întoarcă pe traseu și să-și termine partida.

— Destul de simplu...

— Mie-mi spui? confirmase Jake. Simplu ca bună ziua.

Razele de lună intrau oblic prin ferestrele camerei mari, decorate în culori deschise. Părea improbabil ca Owen să-și ascundă secretele într-un spațiu atât de deschis, unde intrau frecvent vizitatori. Totuși, Jake se hotărî să verifice rapid locurile, înainte de a trece în aripa cu dormitoarele.

Studie barul și vitrina cu băuturi. Era foarte posibil ca Valerie să fi folosit din greu acele piese de mobilier.

Mai întâi, verifică sertarele de sub mica chiuvetă. Erau pline cu obiecte asociate cu prepararea cocktailurilor: tirbușoane, deschizătoare de sticle, lingurițe și șervete.

Închise sertarul de jos și duse mâna spre mânerul de la ușa micului frigider.

Urmele slabe, dar încă explozive de energie metapsihică violentă zvâcniră prin el, lăsând o arsură energetică invizibilă. Simțurile deja activate i se intensificară și mai mult, crescând până la un nivel febril. Accesul de violență nu era recent, dar nici foarte vechi nu era. Se concentrează, încercând să simtă ceea ce simțise ucigașul în momentul deschiderii frigiderului.

Sete. Bătăi de inimă. O surescitare tenebroasă, fierbinte, pulsându-i prin sânge...

Dintr-odată, știu ce se întâmplase. Shipley venise de pe terenul de golf, ars de soare, și o găsisese pe Valerie adâncită într-o frapieră de martini. Poate că luase una dintre pastile ca să se calmeze după tentativa nereușită de a o ucide pe Clare. Shipley îi spusese că venise să-și ia o sticlă de apă... Soarele după-amiezii pârjolea nemilos terenul de golf.

Mai era și transpirat, nu doar din cauza arșiței de-afară, ci și în anticiparea a ceea ce urma să facă. Așa că deschisese micul frigider și scosese o sticlă de apă.

Fără nici o îndoială, o dominase destul de ușor pe Valerie. Era un bărbat puternic, cu o constituție athletică, iar soția lui, după atâtea luni de când bea de stingea, devenise slabă și firavă.

Avusese nevoie doar de câteva minute ca să intre în casă și să-și schimbe hainele. Cu grijă, alesese o a doua pereche de pantaloni de golf și o altă cămașă, în aceleași culori ca pantalonii și cămașa pe care le purtase la începutul partidei. Apoi, se întorsese pe teren.

Probabil, plănuia să termine jocul și să bea câteva pahare la club, cu prietenii, înainte de a invita o cunoștință acasă, la un cocktail, ca să aibă un martor cu el în momentul când „descoperea” cadavrul.

Trebuia să fi resimțit un adevărat șoc, în momentul când i se spusese că Valerie fusese găsită mult mai devreme decât prevăzuse el.

Clare avusese dreptate, își spusese Jake. Valerie fusese asasinată. De asemenea, părea logic ca Shipley să fie ucigașul – dar, din nefericire, încă nu exista nici o cale de a dovedi acest lucru.

Urma metapsihică lăsată de cineva care săvârșise o faptă violentă era la fel de distinctivă ca o amprentă digitală. Dar, spre deosebire de amprenta digitală, adeseori rămânea numai în situațiile când persoana era excitată de emoții violente și aflată sub imperiul acestora. Energia unor asemenea stări era atât de puternică, încât rezona în planul paranormal și rămânea multă vreme pe suprafețele atinse de făptuitor.

Cei de la Jones & Jones aveau să-i ia în serios descoperirile, dar urmele metapsihice nu făceau nici două parale în instanță. „Ei bine, onorată Curte, treceam prin casa femeii decedate și am simțit energia metapsihică a ucigașului. Da, sigur că aș putea să-l identific, dacă mai lasă în urma lui reziduuri energetice de acel fel. Dar trebuie să fie cu chef de a ucide, dacă înțelegeți ce vreau să zic... Poftim, onorată instanță? Da, într-adevăr, cred sincer că sunt detectiv metapsihic. De ce mă întrebați?”

Exista un motiv pentru care acei membri ai Societății care doreau să ducă o viață normală nu-și trâmbițau sus și tare legăturile cu un grup de oameni care credeau cu toții că aveau puteri paranormale. Lucrurile de acest fel intrau sub titulatura „secretelor de familie”.

Iar acum, odată ce știa că se afla în locul potrivit, sosise momentul să găsească niște dovezi mai tradiționale pe care să le predea poliției orașului.

Lângă bucătărie se afla o cămară de vinuri foarte mare. Scoase din buzunar trusa de piele neagră și folosi unul dintre instrumentele dinăuntru pentru a descuria ușa. Avu nevoie de câteva minute ca să parcurgă șirurile de sticle depozitate elegant. Se uită și în frigiderul alb pentru vinuri.

Nu găsi nimic altceva decât o mulțime de sticle de vin foarte scumpe.

Ieși din vinărie și străbătu un culoar lat, care ducea în cealaltă aripă a casei. Archer îi spusese că biroul lui Shipley se afla în prima cameră pe stânga. Părea un loc rezonabil pentru a continua cercetările.

Se opri la vederea unui obiect mic de pe un gheridon. Un telefon mobil.

Traversă livingul și-l luă în mână. Alte urme din energia aceea toxică îi opăriră simțurile. Shipley atinsese telefonul când încă mai era dominat de furia ucigașă. Poate că Valerie, dându-și seama că era în pericol, încercase să formeze 911... sau poate că Shipley voise să șteargă toate urmele apelurilor făcute și primite de ea.

Puse telefonul la loc pe gheridon.

Ușa cabinetului era deschisă. De afară, Jake putea să distingă un birou masiv de lemn, două dulapuri de acte și o etajeră. Pe birou se afla și un computer.

Deschise computerul și introduse în portul USB micul suport de date pe care-l adusese cu el. În timp ce se copiau fișierele afișate pe ecran, începu să caute prin sertarele biroului. Nimic nu sări afară, țipând că erau probe incriminatoare.

După ce termină de copiat fișierele, scoase memory stick-ul, îl vârî în buzunar și închise computerul.

Reveni în hol, unde porni spre zona dormitoarelor principale.

Schimbarea slabă a presiunii atmosferice din hol îi activă simțurile. Cineva intrase în casă. Indiferent cine-ar fi fost, se mișca pe furiș.

Un alt intrus. Foarte interesant...! Cine mai avea motive să vină acolo în noaptea aia?

Îl străbătu emoția lacomă a animalului de pradă. Retrăgându-se în umbra adâncă din ușa unui dormitor, rămase în așteptare. Celălalt intrus putea să fie sau să nu fie senzitiv, dar, oricum, avea să reacționeze puternic. Adrenalina rămânea adrenalina, indiferent ce facultăți aveai. Când se punea în circulație, oamenii puteau fi omorâți destul de ușor, adeseori accidental.

Dacă individul era bun de ceva, n-avea să treacă mult timp înainte de a-și da seama că nu era singur în casă.

Vânătoarea putea să înceapă.

Își dădu seama de greșală o clipă mai târziu, când valul arzător de energie metapsihică îi electriză simțurile. Ferocitatea impactului îl doborî în genunchi. Instinctiv, își luă capul în mâini, ca și cum așa ar fi putut să atenueze oarecum efectul.

Încă un fulger de energie dogoritoare îl izbi. Acestuia îi urmă un val masiv de beznă, care-l cufundă într-un ocean de întuneric fără margini...

Anxietatea o străpunse pe Clare, ascuțită și zimțată ca sulița unui fulger. Atacul de panică se rostogoli parcă de nicăieri,

penetrându-i pavezele încă înainte de a avea timp să și le ridice măcar.

Ședea pe canapea, cu un picior strâns sub trup, parcurgând lista de numere pe care le copiase din telefonul celular al lui Valerie Shipley, când tulburătorul șoc energetic îi răvăși toate simțurile.

Semnalele tuturor soneriilor ei de alarmă o ridicară în picioare, cu inima bubuindu-i în piept și pulsul gonind nebunește. Palmele i se răciră. Adrenalina îi gonia prin fluxul sangvin. Toate, în interiorul ei, se activaseră la maximum. Era gata s-o ia la fugă spre cel mai sigur adăpost sau să se lupte pe viață și pe moarte.

Dar nu, nu pentru viața ei. Pentru a altcuiva. Niciodată nu mai cunoscuse un atac de panică aiudoma aceluia.

Jake. Da, acum era sigură. Jake era implicat. Se afla într-un pericol îngrozitor. Dar îi era imposibil să știe acest lucru, își reaminti ea. Nici nu putea fi vorba de telepatie sau citire a gândurilor. Cercetătorii din cadrul Societății investigaseră decenii de-a rândul numeroasele relatări anecdotice, dar niciodată nu putuseră să reproducă experiențele din laborator.

„Respiră. Calmează-te. Ești îngrijorată de soarta lui Jake, care s-a dus în reședința Shipley. Asta a declanșat episodul de-acum. Asta și nimic altceva.”

Începu să se plimbe prin cameră, străduindu-se să se concentreze asupra respirației, în timp ce-și puna în funcțiune, cu mare efort, mecanismele defensive metapsihice la a căror elaborare muncise atât de mult.

Senzația de intensă conștientizare se stinse la fel de rapid pe cât apăruse. Parcă cineva ar fi apăsât pe un comutator.

După câteva minute, se simți din nou mai stabilă, mai stăpână pe situație.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Jake plecase de peste două ore. De cât timp avea nevoie ca să caute prin toată casa?

Ar fi trebuit să se întoarcă, de-acum. Își scoase telefonul celular din buzunar și-l privi cu jind. Nu îndrăznea totuși să-l

sune. Cu siguranță, trebuia să și-l fi închis pe-al lui, la intrarea în reședința Shipley – dar dacă uitase s-o facă? Nu voia să riște să dea un telefon care i-ar fi creat probleme.

Exista oricând posibilitatea ca un vecin să observe ceva suspect la reședința Shipley și să se fi dus să vadă ce se întâmpla. Sau să fi chemat poliția.

„Numai poliția să nu fie, te rog!”, medită ea. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Jake să fie arestat pentru violare de domiciliu.

Ceva însă era foarte în neregulă. O știa cu o certitudine îngrozitoare, care nu scădea nici chiar pe măsură ce treceau efectele primului val de adrenalină.

„Nu e decât propria ta imaginație”, își spuse. „Potolește-te. Vino-ți în fire.”

Și totuși, nu putea scăpa de certitudinea că Jake avea probleme.

Indiferent ce susțineau experții de la Arcane House, oricine avea măcar o jumătate de dram de senzitivitate – membru al Societății sau nu – știa că, uneori, între două persoane care împărtășeau o legătură strânsă se puteau produce scurte străfulgerări de intimitate metapsihică. Și când făceau dragoste, între ea și Jake se forma un soi de legătură paranormală. De ce ar fi fost ciudat să poată simți cumva dacă Jake era în pericol?

Poate aborda problema dintr-un unghi greșit. Era posibil să aibă un atac de panică, declanșat de ceea ce făcuse cu câteva minute în urmă.

Caietul căzuse pe podea. Îl ridică și privi numerele pe care le scrisese. Când găsisese telefonul mobil pe măsuta de cafea din reședința Shipley, fusese dezamăgită fiindcă nu erau înregistrate nici un fel de apeluri primite sau făcute în ziua morții lui Valerie. În plus, nici unele dintre cele câteva numere pe care Valerie și le salvase în agenda aparatului nu păreau neobișnuite.

În această seară, însă, când revăzuse agenda din telefon, îi atrăsese atenția un anumit număr. Era clar că Valerie îl apela

destul de frecvent, căci îl trecuse pe formare rapidă.

„Nu te repezi”, își spuse ea. Era foarte posibil ca multe femei din oraș să sune adesea la Stone Canyon Day Spa.

Cu toate acestea, pe lume mai exista și cealaltă persoană care era clar că-l iubise pe Brad McAllister. Iar Kimberley Todd era o maseuză profesionistă care dispăruse de la post. Toată lumea de la Stone Canyon Day Spa presupunea că-și găsisse o altă slujbă.

Și dacă tocmai asta se întâmplase? Dacă noua ei slujbă era chiar acolo, în Stone Canyon?

Care erau șansele?

Probabil, cam una la un milion, își spuse Clare. Aruncă pe masa de cafea caietul și se uită iar la ceas. De ce întârzia Jake atât de mult? Dacă trebuia să-l mai aștepte cine știe cât, avea să-și iasă din minți de îngrijorare.

Lumina unor faruri străpunse noaptea, dincolo de fereastră. Se apropia o mașină. O cuprinse ușurarea. În sfârșit, Jake se întorcea acasă.

Ieși în goană pe hol și deschise ușa, tocmai când autovehiculul intra pe alee.

Mașina se opri, dar Jake nu stinse motorul. Farurile o orbeau. Instinctiv, Clare ridică un braț, ca să-și apere ochii de lumină.

Ușa de lângă volan se deschise și coborî o siluetă. Lumina orbitoare a farurilor aprinse pe faza lungă o împiedica să distingă mai mult decât o formă omenească vagă. O străbătu o tresărire de alarmă.

— Jake? E totul în regulă? Începeam să mă îngrijorez...

— Mă tem că Jake e grav rănit, îi răspunse Owen Shipley. L-am găsit inconștient în casa mea, astă-seară când m-am întors. E la urgență. Am să te duc la el.

Minciuna ultravioletă îi inflamă simțurile deja sensibilizate. Cel mai monstruos acces de panică din toate o străbătu din cap până-n picioare.

Prin valul de teroare care o răscolise, Clare se strădui să-și controleze reacțiile. Nu se putea lăsa pradă panicii. Trebuia să rămână stăpână pe sine, ca să-l poată ajuta pe Jake.

Impactul arzător de energie metapsihică sosi de nicăieri, pârjolindu-i simțurile complet deschise. Simți cum cădea în gol, după care o înghiți întunecimea.

Sâsăitul slab deveni în sfârșit atât de iritant, încât Clare deschise ochii. Și se pomeni privind spre un cer scăldat într-o luminozitate crepusculară aproape ireală. Putea să simtă dalele tari ale pardoselii sub spinare. Pe pereți se înălțau niște bănci aranjate artistic, cu modele care imitau niște protuberanțe de piatră.

— Of, la dracu'... mormăi ea.

— Cred că și eu am zis ceva cam la fel, acum câteva minute când m-am trezit, replică Jake. Poate o idee mai dur.

— Jake? întrebă ea, ridicându-se brusc în capul oaselor.

Se dovedi a fi o greșeală. Interiorul saunei de la Stone Canyon Day Spa se învârti în jurul ei.

— Nu te repezi.

Jake se lăsă pe vine lângă ea, punându-i o mână pe umăr ca s-o sprijine.

— Amețeala o să-ți treacă în câteva minute – sau, cel puțin, mie așa mi s-a întâmplat... Cum te simți?

— Ciudat...

Memoria îi reveni pe neașteptate. Și-l amintea pe Owen coborând din mașină, mișcând-o în legătură cu Jake...

— Mi-a fost așa de teamă că te omorâse... șopti ea.

Gâtul i se contractă și simți o tresărire de panică.

— Respiră adânc, o sfătui Jake.

Se conformă, deși cu prudență, căci se aștepta ca această acțiune să-i declanșeze o durere de cap sfâșietoare. Spre imensa ei ușurare, nu simți nici urmă de durere. Valul de

energie care-i arsesse simțurile fusese intens, atâta timp cât durase, dar era clar că nu lăsase în urma lui efecte reziduale.

— Ce ne-a făcut Owen? întrebă ea.

— Nu sunt sigur. Vreo tehnică de a ne scurtcircuita temporar simțurile, cred.

— N-am auzit niciodată de cineva care să fie în stare de una ca asta.

— Există unele relatări despre ceva asemănător în vechile arhive, cu privire la formula fondatorului.

Clare se încruntă.

— Am studiat istoria Societății. Nu-mi amintesc să fi citit nimic despre coliziuni mintale.

— Detaliile sunt în arhivele private ale familiei Jones.

— Dosarele alea nu le sunt disponibile membrilor obișnuiți ai Societății, spuse ea. Numai Maestrul și Consiliul au acces la ele. Și membrii familiei Jones, cred. Cum ai reușit să le vezi?

— E destul de complicat...

— Secrete de-ale Jones & Jones, hmm? Lasă, nu contează...

Posomorâtă, se uită înjur, prin saună.

— Avem alte priorități aici.

— Într-adevăr.

— Cred că n-ai la tine telefonul mobil, nu?

— Când m-am trezit, dispăruse. Trebuie să mi-l fi luat Shipley. Și nici tu nu-l ai pe al tău. Am verificat înainte să deschizi ochii.

— Nu e bine...

— Nu e.

Ridicându-se, Jake începu să umble prin încăpere.

— Aventurile astea cu goana după cabală sunt pentru tineri. Eu am îmbătrânit prea mult pentru așa ceva.

Clare nu se putu stăpâni. În ciuda întregii situații în care se aflau, îi scăpă un mic hohot de râs.

— Minți cu nerușinare, Jake Salter. Tu trăiești ca să-i vânezi pe-ăia răii. Simți nevoia să-i vânezi.

— Te pomenești c-o fi adevărată vorba aia veche din popor: o am în sânge, replică el, fără nici o inflexiune în glas.

— Mhm, confirmă Clare, ridicându-se nesigură în picioare. La fel cum și eu am în sânge detectarea minciunilor.

O privi fără un cuvânt.

Clare își desfăcu mâinile:

— Auzi, suntem ceea ce suntem, Jake: doi exotici. Nu suntem nici primii din Societate, și nu vom fi nici ultimii. Aș zice să renunțăm la orice temeri. Știi, am putea face o echipă bună.

— Îmi oferi un parteneriat?

— De ce nu? Dacă noi doi lucrăm împreună, am putea nu numai să ne ocupăm de o diversitate mai largă de cazuri, ci și să ne vindem serviciile de consultanță celor de la Jones & Jones, sub forma unui pachet-ofertă complet. Gândește-te. Câte firme de investigații au un vânător și o detectoare de minciuni la un loc? Cred că niciuna. Ceea ce avem noi de oferit va fi imposibil de duplicat.

Urmară câteva clipe de tăcere surprinsă. Apoi, Jake făcu doi pași mari de-a latul camerei, o luă pe Clare cu o mână de ceafa și o sărută prelung, apăsător.

Când ridică din nou capul, văzu că i se cam tăiase respirația, dar nu de panică.

— La naiba, murmură el. Zău că-mi place cum gândești.

Clare zâmbi cu modestie.

— Cred că la noi flerul pentru afaceri e o trăsătură moștenită din familie.

— Așa se pare.

Îi dădu drumul și reînțepu să studieze tavanul.

— Owen unde-i? se interesă Clare.

— Tot aici, în clădire, îi răspunse Jake. Îl simt. Emană multă energie ciudată.

— În ce sens, ciudată?

— Pot să simt când altcineva se încinge. Shipley clocotește de-a binelea. Dar undele lui energetice se simt oarecum distorsionate... Anormale... Sucite... Nici nu știu cum să explic...

— Ce face?

— Așteaptă, probabil...

— Să ce?

— Păi...

Jake nu apucă să termine propoziția. Prin aer se formau vălătuci de aburi. Clare privi în jur, nesigură.

— Nu ți se pare că aici se face mai cald? întrebă ea.

— Cineva a dat drumul la sistemul de aburi, după ce ne-a închis aici. La maximum.

— Nu poate fi un semn bun...

Își frecă brațele, neliniștită, privind înjur.

— Cumva, nu mi-l prea pot imagina pe Owen făcându-și griji să ne simțim cât mai bine.

— Nici eu.

Clare simțea cum i se îmbrobona pielea de sudoare. Lui Jake i se lipise deja cămașa de spate.

— Mă întreb cât de cald se poate face în camera asta, spuse ea.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

— Trebuie să fie vreun soi de valvă de siguranță, pentru controlul temperaturii.

— Probabil.

— Ce-mi ascunzi, Jake?

Jake sări pe cea mai înaltă banchetă de piatră și-și întinse brațul drept în sus. Clare văzu că degetele abia dacă-i ajungeau la bordura ce ascundea corpurile de iluminat.

— Problema oricărui dispozitiv de control mecanic al temperaturii, spuse el, e că aproape oricând se găsește o cale de a-l înlătura sau ocoli.

— Și de ce-ar vrea cineva...

Se întrerupse, cutremurată de oroare.

— O, Doamne! Nu te mai deranja să-mi răspunzi.

— De acord, se învoi ei. N-am să mă deranjez.

Clare încercă să-și alunge din minte implicațiile.

— Ce cauți?

— Un panou de acces. La câte instalații high-tech și dispozitive HVAC sunt în camera asta, trebuie să existe unul.

— HVAC?

— Heat, ventilating, air-conditioning1.

— A, da...

Se înfioră din nou, în pofida căldurii.

— Doar nu poți crede cu adevărat că Owen plănuiește să ne omoare cu ajutorul aburilor, de parc-am fi două anghinare supradimensionate, nu-i așa?

— Dacă te-ai transpune în poziția lui, ai vedea că scenariul ăsta oferă totuși anumite avantaje clare.

— Descrie-mi ce înțelegi tu prin „avantaje”.

— Mâine-dimineață, când cadavrele noastre vor fi descoperite, s-ar putea trage concluzia că am murit de șoc caloric.

— Pentru numele lui Dumnezeu! țipă Clare. Oamenii nu crapă dacă stau prea mult la saună.

— Ba cum să nu? replică el, aruncând o privire spre peretele de lângă ușă. De ce crezi c-au pus peste tot inscripțiile alea

mici care ne avertizează să nu stăm mai mult de câteva minute înăuntru?

Clare înghiți în sec.

— Dar dacă mâine-dimineață ne găsec aici, prima întrebare pe care și-o va pune toată lumea va fi: ce căutam în saună, după program? Iar a doua întrebare o să fie: de ce n-am deschis ușa și n-am ieșit, când ni s-a făcut prea cald?

— Răspunsul la întrebarea Numărul Unu va fi, probabil că am făcut o rezervare specială pentru camera asta, aseară, ca să savurăm o partidă de sex fierbinte. Sex foarte fierbinte. La ora închiderii, nimeni n-a observat că nu ieșiserăm. Poate că ne simțeam atât de grozav, încât nici n-am mai vrut să fim descoperiți.

— Și care ar fi răspunsul la întrebarea Numărul Doi?

— Că am fost încuiați aici accidental, când personalul a închis toate ușile pentru noapte.

— Excelent. Și aburii? Pe-ăia de ce nu i-au închis?

— Defecțiune tehnică.

— Archer n-o să creadă nici o clipă povestea asta.

— Nici cei de la Jones & Jones n-au s-o înghită. Pentru noi însă va fi prea târziu.

— Dar Owen trebuie să fie conștient că moartea noastră n-ar face decât să-i aducă pe cap toate efectivele lui Archer Glazebrook și ale firmei Jones & Jones.

— Uți un lucru foarte important, îi atrase atenția Jake.

— Care?

— Singurii care știu că Shipley e maniacul cabalei suntem tu și cu mine.

Clare simți o mică învăpăiere de putere metapsihică. Nu era un vânător, dar devenea fără îndoială sensibilă la energia lui Jake, își spuse ea. Avea același impact unic, intim, covârșitor asupra simțurilor ei, ca mirosul lui și sunetul vocii.

Jake apucă în ambele mâini bordura de sub lămpi și se săltă în brațe, până-n spațiul îngust de deasupra. Clare îi văzu chipul încordându-se, ca o mască înverșunată. O pată stacojie apăru pe mâneca lui stângă.

— Jake, brațul...

— Au sărit niște copci. În rest, n-am nimic.

Cornișa de sub lămpi nu era prea lată. Jake trebuia să stea culcat pe o parte, ca să nu cadă.

Pipăi tavanul pictat, chiar deasupra capului. Clare nu putea să vadă bine ce făcea cu mâinile, căci norii de aburi se îngroșau tot mai mult. Dar, peste o clipă, îl auzi scoțând un mic sunet de satisfacție.

— L-am găsit, spuse el.

O porțiune din tavan se înclină în jos, pe niște balamale. Jake se cățără în deschizătura întunecată, dispărând, urmat de o perdea de aburi care se involburau în sus, în beznă.

Nu peste mult, apăru din nou, aplecându-se parțial peste marginea panoului. Cureaua îi atârna sub încheietura mâinii drepte, de care și-o prinsese.

— Apucă-te de capăt cu ambele mâini, înfașoară-ți-o pe o încheietură și ține-te bine! ordonă el.

Clare se urcă pe bancheta cea mai înaltă, așa cum îl văzuse pe el făcând înainte, ridică mâinile și prinse capătul centurii.

O ridică imediat. Cureaua de piele îi intra în carne, dar, cumva, durerea nu părea prea insuportabilă, pe moment. Clare strânse din dinți și se ținu și mai bine.

Când ajunse la nivelul lămpilor, reuși să-și sprijine un picior pe bordură, așa că presiunea asupra încheieturii mâinii mai slăbi. Din acel loc, Jake o ajută să se strecoare cu greutate în deschizătura de deasupra.

Auzi zumzetul și bâzâitul sistemului de aer condiționat din clădire, reverberând prin întuneric.

— Ești tare, îl felicită ea în șoaptă. Chiar că ești tare.

— Am avut niște motivații puternice.

Jake se aplecă iar afară din deschizătură, apucă panoul și-l închise la loc. O învălui un întuneric intens, făcând s-o străbată niște furnicături de panică, străine de genul metapsihic.

— Cu puțin noroc, Shipley n-o să verifice o vreme dacă ne-am frăgezit, șopti Jake.

Clare se cutremură.

— Poți să mă scutești de metafore. Totuși, cred că ai dreptate. De-acum, trebuie să fi aflat că ești vânător și că, după toate probabilitățile, ai să te superi foc pe el. Ar fi periculos să deschidă ușa până nu ne... ăă... coacem.

— Așa că ar trebui să câștigăm puțin timp.

— Mă întreb de ce nu ne-a legat, spuse Clare.

— N-ar vrea ca autoritățile să găsească pe cadavrele noastre urme de imobilizare.

Clare se strâmbă.

— Am înțeles. Nu se potrivește cu scenariul morții-prin-aburire-accidentală.

— Exact. Hai după mine.

— Cu plăcere, dar nu cred c-o să meargă. Nu pot să văd nimic altceva decât crăpătura luminoasă din jurul panoului pe unde am intrat.

— Eu pot.

Degetele lui îi cuprinseseră încheietura mâinii.

— Ține aproape. Pe-aici e plin de conducte și țevi de aer condiționat, care merg în toate părțile. Și, orice-ar fi, încearcă să nu faci nici un zgomot. Scoate-ți pantofii. N-avem nevoie de scârțâieli în tavan, dacă le putem evita.

— Stai puțin... Ce-ai de gând să faci, dacă-l găsești pe Owen?

— O posibilitate care-mi trece prin minte ar fi să-i sfâșii beregata, răspunse Jake, vorbind pe un ton nefiresc de vesel.

— Bagă-ți mințile-n cap, îi șopti ea. Cu fenta aia a lui de scurtcircuitare metapsihică ce-ai de gând?

— Am să-l dobor înainte de a bănuî măcar că sunt prin apropiere.

Încrederea lui în sine o îngrijora. Bănuia că-și avea originile, parțial, în starea lui de hiper-inflamare.

— Nu vreau să te jignesc, spuse ea, dar cred că ar trebui să avem și un plan de rezervă.

— Și ai tu vreunul?

— Mă gândeam... Când Owen a făcut figura aia cu șocul metapsihic, aveai toate simțurile larg deschise?

— Mda, de ce?

— Ale mele erau în alertă, dar nu mă încinsesem – cel puțin, în momentul când a coborât din mașină, nu eram înfierbântată. Te așteptam pe tine. Pe urmă, Owen a vorbit, mințindu-mă. În momentul ăla, mi s-au activat simțurile, și atunci am simțit în plin impactul a ceea ce-a folosit ca să mă doboare.

— Crezi că tactica asta a lui are efect numai asupra simțurilor noastre paranormale?

— S-ar putea. N-avem de unde ști sigur, fără a face și unele teste. Dar mi se pare logic că, de vreme ce puterea lui e generată pe planul paranormal, să fie cea mai eficientă împotriva acelei laturi a ființei noastre, nu?

— În regulă, consimți Jake. Am să țin minte. Totuși, prefer Planul A, cel în care îl gâtuî încă înainte de a ști că sunt prin preajmă.

— Nu-ți place să primești instrucțiuni, așa-i?

— Nu, dar cu unele ocazii mi s-a mai întâmplat să fiu și rezonabil.

— Asta-i o veste foarte încurajatoare.

Clare își scoase mocasinii și îi luă în mâna stângă.

— Sunt gata.

Îl urmă prin întunericul ca de cerneală, conștientă de obiectele din calea lor numai atunci când Jake își schimba direcția ca să le evite. După ce ocoliră o pompă mare de aer

cald, care vibra, văzu iar un dreptunghi cu perimetru luminos subțire, indicând un alt panou de acces. În camera de jos ardea lumina.

Degetele lui Jake i se strânseseră în jurul încheieturii. Vânătorul își adulmecase prada.

Se târără într-acolo. Acum se auzea și sunetul scăzut, înfundat, al unor glasuri. Owen discuta cu o femeie. Vocea ei suna vag familiar.

Jake își apropie gura de urechea lui Clare.

— Presimt că tocmai am găsit-o pe Kimberley Todd.

— Cunosc vocea asta, șopti ea. Am mai auzit-o undeva. Dumnezeu mare, e Karen Trent!

— Cine?

— Administratorul adjunct de-aici, de la salonul de spa. Cea care nu m-a crezut când i-am spus că cineva încercase să-mi sfărâme țeasta cu haltera.

— Cum spuneam, cred că tocmai am găsit-o pe Kimberley Todd.

Glasul scăzut al lui Jake reverbera de satisfacție.

— La naiba. În tot timpul ăsta a fost aici, sub nasul nostru...

— În regulă, uite cum facem. Mai întâi, vreau ca tu să pleci de-aici. Am să deschid unul dintre celelalte panouri, și-am să te ajut să cobori într-o cameră goală. Ieși din clădire, găsește un telefon și sună la poliție. Ai înțeles?

— Nu cred c-ar fi cazul să te las singur aici, cu ăștia doi.

— Mă descurc eu cu ei, o asigură Jake. Dar dacă știi că tu ești în siguranță, am s-o pot face mult mai bine.

Era genul de lucru pe care-l stăpânea din naștere, își reaminti Clare. Sosise timpul să-l lase pe Jake să vâneze.

Deschise un panou de acces aflat deasupra unei camere de masaj terapeutic întunecate. Apucând-o pe Clare de încheieturile mâinilor, o coborî până ce ea putu să-și proptească picioarele pe masa acoperită cu un cearșaf alb. Era

conștient de durerea din brațul stâng, dar cu simțurile larg deschise putea împinge senzația până la limita conștienței, cel puțin pentru un timp.

După ce-și rezemă bine picioarele pe masă, Clare ridică privirea spre el. Jake știa că nu putea să-l vadă, în întunericul dens al conductei din tavan.

— Ai grijă, spuse ea încet. Te rog.

— O să am, promise Jake. Hai, du-te. Ieși afară de-aici.

O așteptă să deschidă ușa și să se strecoare pe coridor. Prin luminatoarele din plafon intra destulă lumină ca s-o ajute să-și găsească drumul până în holul de la intrare.

După plecarea ei, Jake reveni prin conductă până la panoul de acces sub care ardea lumina. Vocile celor două persoane din camera de jos erau puternice și limpezi, inclusiv grație auzului său hiperactivat.

Își dădu seama imediat că în atmosferă se schimbase ceva. Shipley emana și mai multă energie metapsihică anormală, tulburătoare.

— Ticălosule! tocmai țipa ascuțit Kimberley. Ce te-a apucat? Doar nu-ți închipui că poți să mă omori!

— Ba fii sigură că pot, replică Owen, calm. De fapt, e absolut necesar. Trebuie să arunc o momeală pentru Glazebrook și poliție, ca să-i pună pe-o pistă falsă.

— Ești nebun! Ai nevoie de mine. Ne-am făcut un plan, fir-ai al dracului să fii...

— Planul l-am făcut eu, spuse Owen. Din păcate, e puțin diferit de varianta pe care am discutat-o cu tine. Ai să te sinucizi.

— Nimeni n-o să creadă una ca asta.

— Cum să n-o creadă? În ultimele luni, după ce l-ai asasinat pe McAllister, ai devenit tot mai deprimată. Pistolul cu care l-ai împușcat se va fi găsit în sertarul biroului tău. Personal l-am pus acolo, acum câteva minute.

— Nu se poate să-mi faci asta! strigă din nou Kimberley, înnebunită.

— Moartea lui Valerie va rămâne, cel mai probabil, un accident cauzat de droguri și alcool. Tu însă vei lăsa un mesaj pe computer, prin care ai să explici decesele celorlalte persoane. L-ai asasinat pe Brad McAllister fiindcă te părăsise pentru Clare. Când ea s-a întors în Stone Canyon, n-ai mai putut suporta. Ai ademenit-o aici, la salon, cu intenția de a o ucide și pe ea, în seara asta. Din păcate pentru el, Jake Salter a venit împreună cu Clare, anticipând fără îndoială un masaj de cuplu. N-ai mai avut altă soluție decât să-l lichidezi și pe el. I-ai închis pe amândoi în saună.

— Dar era vorba că suntem parteneri... insistă Kimberley, implorator.

— Cum spuneam, a survenit o mică modificare a planului.

— Ai nevoie de mine...

— Nu mai e cazul. În câteva zile, Archer Glazebrook va suferi un atac de cord, după șocul produs de moartea lui Clare. Fiul lui, Matt, va muri într-un accident de mașină, la întoarcerea de la înmormântarea tatălui său. Iar Myra și Elizabeth, sfâșiate de durere, vor apela la mine, un vechi prieten al familiei. Eu voi prelua controlul asupra companiei, ca să le iau povara asta de pe umeri.

Jake simți o mișcare jos, în cameră. Kimberley se retrăgea spre ușă. Probabil voia să facă o încercare disperată de a fugi pe culoar. Ar fi fost foarte bine. Putea folosi diversiunea în favoarea lui.

— Nu poți să mă împuști de la distanța asta, îl preveni ea pe Owen. Dacă o faci, nimeni nu va crede că m-am sinucis.

— Sunt pe deplin pregătit să mai introduc și alte ajustări ale planului, răspunse Owen, netulburat. Dacă mă obligi să te omor așa, îți voi duce pur și simplu cadavrul în saună, înscenând o posibilă luptă pentru pistol. Pe care tu ai pierdut-o.

Jake lăsă panoul de acces să se deschidă. Își rezemă o mână pe marginea cornișei de dedesubt și sări în jos, cu picioarele

înainte.

La auzul deschiderii panoului, Owen ridică brusc capul. Pe chip i se citi șocul, urmat numaidecât de o furie turbată. Instinctiv, ridică mâna cu pistolul, încercând să ochească.

Jake ateriză la o palmă distanță. Își coborî mâna într-un gest scurt, izbind antebrațul lui Owen. Pistolul căzu pe jos, cu zgomot.

Owen se smuci înapoi, agățându-se de marginea biroului ca să se sprijine.

— Canalie, mârâi el, cu fața ca o mască dementă. Vrei să știi ce-mi poate pielea? Am să-ți arăt.

Un junghi de durere biciui simțurile lui Jake, îndeajuns de puternic pentru a-l face să se împleticească, dar nu destul de tare pentru a-l doborî. Nu-i era deloc ușor să-și țină simțurile înăbușite, când dorea cu toată ființa să dea lovitura de grație.

— Clare avea dreptate, spuse el. Micile tale scamatorii metapsihice nu reușesc nici pe departe la fel de bine când mă mențin rece.

Pentru prima oară, ochii lui Owen se dilatară de o teamă veritabilă.

— Nu... gâfâi el. Stai...

— Totuși, de durut, tot doare, continuă Jake. Și nici nu știi cât mă enervează treaba asta.

Owen își aruncă mâinile în sus, ca să se ferească, în timp ce Jake îi aplica două lovituri îndesate în plex. Apucându-se de burtă, Owen căzu în genunchi, icnind cu răsuflarea tăiată.

Imediat, Jake se întoarse în căutarea celeilalte prăzi. Kimberley Todd însă dispăruse, cu pistol cu tot.

Așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla, dacă el ar fi lucrat la capacitate deplină, își spuse.

Legă mâinile lui Owen la spate, cu cureaua de la pantaloni.

— Știm amândoi că n-ai să mă omori, spuse Owen. Și nu există nici o dovadă pe care ăia de la Jones & Jones s-o poată

prezenta poliției locale. Kimberley l-a asasinat pe McAllister, nu eu.

— Dar tu ai omorât-o pe Valerie, așa este?

— N-ai cum s-o dovedești.

— Poate că n-am cum. Însă n-ar trebui să-mi fie prea greu să dovedesc că ai conspirat cu Kimberley ca să ne asasinați pe mine și pe Clare Lancaster, în noaptea asta.

— Așteaptă... ascultă-mă... Nu știi ce se întâmplă aici. Folosesc o variantă nouă a formulei fondatorului. Și merge, fir-ar ea să fie – merge! Pot să-ți fac rost și ție.

— Nu, mulțumesc.

— Ascultă-mă până la capăt! Aici e vorba de putere. De o putere incredibilă. Pot să te fac membru al noii cabale. Odată ce ai luat substanța, ai să înțelegi despre ce vorbesc. Când te încingi cu formula cea nouă, și-ți dai drumul, nimic nu te mai poate opri.

— Au mai spus și alții chestia asta, înainte, și toți au sfârșit-o prost.

Jake scoase mica trusă de piele din buzunar și-și pregăti seringă gata umplută.

Ochii lui Owen îi urmăreau mișcările mâinilor.

— Aia ce-i?

Jake îi înfipse acul în braț.

— Ceva de la Jones & Jones, spuse el.

Owen se prăbuși în față, fără cunoștință.

Jake ieși pe culoarul întunecos, cu toate simțurile larg deschise.

Era timpul să continue vânătoarea.

Ieșitul din clădire se dovedea mult mai dificil decât prevăzuse Clare. Ușile grele ale holului erau încuiate. Pe perete exista un panou cu butoane numerotate, dar Clare n-avea idee care putea fi codul.

Se răsuci în loc, uitându-se după o ieșire de urgență. Văzu o săgeată care arăta în direcția unei uși din spatele pupitrului prelung de piatră al recepției.

Din holul care ducea spre vestiare se auziră niște pași care se apropiau în fugă. O femeie, își spuse ea. Kimberley. Se întâmplase ceva în neregulă.

Ocoli grăbită pupitrul înalt care-i ajungea până la piept și se ascunse după el.

Pașii răsunau tot mai tare. Acum auzea și o respirație panicată. Nu era a ei.

Peste o fracțiune de secundă, de pe culoar năvăli Kimberley. Se îndreptă direct spre ușa de incendiu din spatele recepției.

Preocupată numai să scape, nu arunca nici o privire înjur.

Clare se ridică, luă de pe pupitru bolul greu de sticlă plin cu broșuri și-l aruncă din răspuțeri spre capul celeilalte femei.

În ultima clipă, Kimberley simți o mișcare și dădu să se întoarcă. Mișcarea ei transformă lovitura directă într-una razantă, dar impactul fu suficient pentru a o face să se împleticească într-o parte, pierzându-și echilibrul. Se prăbuși pe pardoseală, iar obiectul metalic din mâna ei se rostogoli zgomotos pe dalele de marmură.

Clare coborî privirea. Exista doar atâta lumină cât să distingă forma pistolului. Se lăsă pe vine și-l luă în ambele mâini.

— Nici o mișcare, o preveni ea. Crede-mă, după toate prin câte-am trecut în ultima vreme, nu-mi mai prea fac scrupule. Nu m-ar deranja deloc să apăs pe trăgaciul ăsta.

Turbată de furie, Kimberley ridică privirea spre ea.

— Cățea.

— Aici ai nimerit-o.

Din întunericul de pe culoar se materializă și Jake. Aprecie situația într-o clipă.

— Ești bine? o întrebă el pe Clare.

— Da. Și tu?

— Am descoperit că ai avut dreptate în legătură cu tactica aia de atac metapsihic a lui Shipley. Dezactivarea simțurilor i-a slăbit efectul suficient ca să mă țin pe picioare.

Kimberley îi privi pe rând.

— Ce tot vorbiți? Atacuri metapsihice? Păi, sunteți mai nebuni și decât Shipley!

Clare o ignoră, atentă la Jake.

— Ce-ai făcut cu Owen?

— Pe moment, zace fără cunoștință.

— Dar când o să-și revină, va fi periculos pentru orice senzitiv, chiar dacă e imobilizat.

— O bună bucată de vreme, nu, o liniști Jake. I-am făcut o injecție cu un tranchilizat foarte puternic. Simțurile-i vor fi neutralizate pentru cel puțin patruzeci și opt de ore – timp suficient pentru ca Jones & Jones să găsească o cale de a trata situația.

— Și cu Kimberley, aci de față, ce facem?

Femeia tresări, alarmată:

— De unde-mi știți numele?

— Ne crezi proști? i-o întoarse Clare.

— Cine sunteți voi, fraților? vru ea să știe.

— El e de la Jones & Jones, iar eu lucrez ca liber-profesionistă.

— Ce-i asta, Jones & Jones?

— O firmă de detectivi particulari, răspunse Clare.

Kimberley strâmbă din nas.

— La dracu'...

— O vom da pe mâna poliției locale, împreună cu Shipley, îi spuse Jake lui Clare. Acum vor putea în sfârșit să închidă și cazul morții lui McAllister.

— Nimeni nu poate dovedi că eu l-am omorât pe Brad! se repezi Kimberley, înnebunită.

— Pistolul pe care ți l-a pus Shipley în birou ar trebui să fie de ajuns ca să stabilească legătura între tine și crimă, spuse Jake. Și pe urmă, mai e și mica tentativă de a ne ucide pe Clare și pe mine, în seara asta, chestie pentru care avem dovezi cât cuprinde.

— Shipley a fost cu ideea! se răsti Kimberley. Încearca să mă pună în postura de țap ispășitor. La naiba, prin șantaj m-a silit să fac toate astea.

— Fiindcă știa că-l omorâseși pe Brad? întrebă Clare, netulburată. De asta s-a folosit ca să te forțeze să-l ajuți?

Kimberley deveni țeapănă, și nu mai spuse nimic.

— Sunt sigură că polițiștii se vor bucura să asculte versiunea ta asupra evenimentelor și s-o compare cu a lui Shipley, spuse Jake. Nimic nu se compară cu un parteneriat compromis, când e vorba de chestii din astea. Ambele părți abia așteaptă să ciripească, numai ca să se bage la apă una pe alta.

Clare îl privi pe Jake.

— Ce-ai să spui la poliție?

Acesta ridică din umeri.

— Că sunt detectiv particular la vechea și distinsa firmă Jones & Jones. Că am fost angajat de Archer Glazebrook ca să investighez moartea ginerelui său.

Zâmbind, Clare remarcă:

— Da' știu că te pricepi la figura aia cu adevărul învăluit într-o minciună.

— Cu toții avem talentele noastre.

Apoi, Clare o privi pe Kimberley.

— Din pură curiozitate, n-ai vrea să-mi spui și mie cum ai ajuns să te încurci cu Brad McAllister?

Pe neașteptate, Kimberley izbucni în suspine, părând să se năruiască toată.

— Ne-am cunoscut la salonul unde lucram eu, scânci ea. Am devenit amanți. M-a adus cu el aici, în Arizona. A zis că făcea

niște afaceri în stil mare, în Stone Canyon, și că probabil avea să mai dureze câteva luni, eventual un an sau mai mult, până se rezolva totul, dar după ce termina puteam să ne căsătorim.

— Și când ți-ai dat seama că te mințise? se interesă Clare.

Kimberley își trase nasul, înghițindu-și lacrimile.

— Am început să intru la bănuieli când Brad a insistat că nimeni nu trebuia să știe despre relația noastră – nici chiar mama lui sau partenerii de afaceri. Mă ținea ascunsă tocmai în cealaltă parte a Văii, ca și cum i-ar fi fost rușine cu mine.

Jake o privi gânditor.

— Valerie și Shipley nu știau despre tine?

— La început, nu, răspuse Kimberley. Vocea îi devenise seacă. Dar, în cele din urmă, Shipley a aflat despre legătura noastră și s-a înfuriat pe Brad. I-am auzit cum se certau. Shipley îl acuza pe Brad că pusese în pericol tot planul, aducându-mă cu el.

— Brad sau Shipley ți-au spus despre ce plan era vorba? vru să știe Jake.

Kimberley ridică din umeri.

— Ceva în legătură cu o acaparare a firmei Glazebrook.

O fulgeră pe Clare cu o privire plină de dușmănie.

— Când ai apărut tu și ai convins-o pe Elizabeth să introducă acțiunea de divorț, Brad era să-și iasă din minți. Niciodată nu l-am mai văzut într-o stare ca aia. Tot povestea cum avea să scape de tine. Era absolut sigur că, dacă tu dispăreai din toată combinația, putea să salveze aranjamentul.

— Ai ghicit cum și când intenționa să mă omoare, nu-i așa? întrebă Clare.

— N-a fost nevoie să ghicesc nimic, răspuse Kimberley, strângând pumnul. Brad mi-a spus cum plănuia s-o facă. Era atât de obsedat să scape de tine, încât tot voia să vorbească mereu despre planul ăla. Atunci am început să-mi dau seama în sfârșit că ceea ce se întâmpla aici, în Stone Canyon, era mult mai important pentru el decât aveam să fiu eu vreodată.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? continuă Clare s-o chestioneze.

— L-am întrebat despre viitorul nostru, șopti Kimberley, cu voce înecată. Nemernicul a râs. Chiar a avut nesimțirea să-mi râdă în față. A zis că eram foarte bună la pat, dar că, dacă voia să se recăsătorească vreodată, prefera să caute ceva mai de soi decât o maseuză amărâtă.

— Așa că l-ai împușcat.

— În seara când plănuia să te omoare, confirmă Kimberley. Am știut că, după ce găseai cadavrul, toți aveau să te creadă pe tine ucigașa. Așa se întâmplă de obicei, nu?

— Totuși, Shipley a ghicit imediat că tu îl omorâseși, nu? întrebă Jake.

Kimberley se șterse la ochi cu mâneca.

— Mi-a promis că n-avea să spună nimănui, nici chiar lui Valerie, dacă acceptam să-l ajut. A spus că avea să mă facă partenera lui de afaceri.

Mi-a fabricat o nouă identitate, apoi m-a recomandat administrației de-aici, de la salon. M-au angajat pe loc.

— Desigur, spuse Clare. Nimeni din Stone Canyon nu l-ar refuza pe Owen Shipley. Și ce ți-a spus că voia să faci pentru el?

— A zis că voia să mă împrietenesc cu Valerie. Trebuia să-i alimentez obsesia la adresa ta, până sosea momentul să se descotorosească și de ea. Dar în seara asta mi-am dat seama în sfârșit că nu făcea decât să mă țină la îndemână, ca să se spargă în capul meu toate oalele, când urma să aibă nevoie în sfârșit de o persoană pe care s-o dea pe mâna poliției.

— Ai sunat-o pe Valerie în ziua când am venit eu aici, la salon, nu-i așa? o întrebă Clare. I-ai spus că eram programată la vreo două tratamente și ai invitat-o să vină și să-mi dea în cap cu haltera?

Kimberley scoase un sunet de dezgust.

— Toate chestia aia a fost ideea ei. I-am dat telefon, da, dar numai fiindcă-i promisesem că o anunț dacă apăreai tu pe-aici.

Nici n-am știut ce făcuse, până ai intrat la mine-n birou, să te plângi că cineva încercase să te omoare. Atunci mi-am dat seama pe loc că numai Valerie putea fi cea care te atacase. După ce-ai plecat, i-am dat telefon lui Shipley și l-am anunțat că Valerie își pierduse controlul. El era la clubul country și m-a asigurat că avea să rezolve problema.

— A ieșit pe teren, a jucat o rundă de golf și a asasinat-o, spuse Jake.

Clare o studie pe Kimberley.

— De ce nu i-a spus Owen niciodată lui Valerie că tu îl omorâseși pe Brad?

Cel care răspunse fu Jake:

— Nu putea. După moartea lui Brad, Shipley avea nevoie de ajutorul cuiva ca să-și pună planurile în aplicare. Valerie nu-i mai era de nici un folos. Devenise prea obsedată de durerea ei. Kimberley era singura parteneră de lucru pe care o mai avea. Trebuia s-o protejeze, atâta vreme cât îi mai era necesară.

— L-am iubit pe Brad, mărturisi Kimberley. Credeam că mă iubea și el pe mine, nemernicul. Și când colo, mă mințise încă de la început.

— Da, confirmă Clare. Te-a mințit.

Ora cinci și cincisprezece minute dimineața, Scargill Cove...

Fallon ședea la birou, privind ecranul luminos al computerului. Studiase încontinuu jurnalul lui Owen Shipley, de când îl trezise Jake din somn, cu trei ore în urmă, informându-l că-i trimitea un document încriptat, prin e-mail. Nu-i fusese deloc greu să spargă parola. Shipley nu fusese niciodată ceea ce toată lumea ar numi un geniu al tehnicii.

Din păcate, fișierul nu conținea nici pe departe atâtea materiale cât sperase Fallon să găsească. Shipley nu fusese decât un membru de rang inferior al cabalei. Totuși, măcar niște aluzii și indicii tot existau. Caleidoscopul din mintea lui Fallon începea să producă fragmente mai mult decât incitante. Putea să vadă imagini formându-se. Imagini tulburătoare.

Se ridică în picioare și se duse la fereastră. Peste golf se așterneau primele raze de lumină ale zorilor. Fizic, era epuizat, dar știa că n-avea să mai poată adormi mult timp de-atunci încolo...

Ora opt și zece dimineața, Portland, Oregon...

Ploua, când John Stilwell Nash își părăsi clubul privat. Întâlnirea lunară de la micul dejun și discursul invitatului special care urmase fuseseră incredibil de plictisitoare – ca de obicei. Îi dispăcea să-și piardă timpul cu asemenea fleacuri, dar era important să-și mențină imaginea în comunitatea de afaceri din Portland.

Din club făceau parte mai multe VIP-uri ale statului și ale orașului. Era singurul motiv pentru care se înscriesese și el. Îi dădea o senzație de satisfacție feroce să se bată pe burtă cu toți marii ștabi din regiune. Ori de câte ori lua cina la club, se simțea ca un rechin înotând printr-un banc de pești neștiutori. Își savura cunoașterea secretă a faptului că era deja stăpân peste unii dintre politicienii și oamenii de afaceri din sala de mese. În cele din urmă, avea să prindă în mrejele lui guvernatori, senatori și președinți.

Ploua torențial, continuu. Nu-i plăcea orașul. Nu-i plăcea nimic în Nord-Vest. Dar instinctele îl înștiințaseră că locul acela era foarte potrivit pentru a pune bazele organizației. Nimeni n-avea să se gândească să-l caute acolo, în Portland, pe omul care intenționa să preia sub controlul lui Societatea Arcane.

Telefonul sună tocmai în timp ce aștepta să-i fie adusă mașina la rampă. Se uită să vadă de la ce număr era sunat, apoi răspunse:

— Da?

— Operațiunea din Stone Canyon a căzut. Shipley a fost arestat de autorități, azi-noapte.

Pe Nash îl străbătu un fulger de mânie arzătoare – furia crudă a vânătorului, atunci când prada reușește să se elibereze din laț și să fugă. Făcu un efort frenetic pentru a-și controla acea senzație intensă. Se așteptase de mai mult timp la o asemenea

veste, își reaminti el. Știusese că-n Arizona lucrurile mergeau prost. Cu toate acestea, își dorea Glazebrook, Inc. Compania ar fi fost o achiziție ideală, perfect potrivită pentru scopurile cabalei.

Trase de vreo două ori aer în piept, adânc, și așteptă până fu sigur că se putea stăpâni din nou.

— A rămas vreo pistă în aer? întrebă el, mulțumit că putea vorbi pe un ton calm și rece. Era vital să nu manifeste nici un semn de emoție puternică în fața subordonaților. Orice ieșire temperamentală echivala cu o demonstrație de slăbiciune. Autocontrolul era totul.

— Nu. Shipley e încă inconștient. Probabil i-au dat ceva. Un tranchilizant puternic, poate.

Fără drogul de care devenise dependent, Shipley avea să se afunde curând în hăul fără capăt al nebuniei, își spuse John. Fără îndoială, cei de la Jones & Jones aveau să întrezărească vreo câteva crâmpie ale planului, dar acest lucru era inevitabil. Avea să se ocupe de problemele respective dacă și când se produceau.

— Cu acea Todd care-i situația? se interesă el.

— Nu știe suficient de multe ca să ne creeze probleme serioase.

Nici Shipley nu știa, se asigură John.

— Lui Shipley trebuie să-i mai fi rămas o cantitate mică de substanță, spuse el. Autoritățile locale nu au nici un interes să o caute, dar aș prefera să nu cadă în mâinile celor de la Jones & Jones.

— Aveți idee unde și-o fi putut ține Shipley drogul?

— Nu. Dar, știind cât de valoros era pentru el, cel mai probabil e să fie într-un loc sigur. Caută în cămara de vinuri. În frigiderul cu vinuri albe.

— Reședința e declarată câmp infracțional. Probabil va fi izolată timp de o zi, două. Ar fi imposibil să intre cineva înăuntru pentru destulă vreme ca să caute amănunțit, până diseară, după plecarea autorităților.

Mânia amenința să i se inflameze din nou. John strânse din răspuțeri telefonul în mână.

— În ce mă privește, ai și tu o parte de vină pentru fiascul din Stone Canyon. Dacă te aștepti să avansezi în ierarhia organizației, vei îndeplini ordinele. Ne-am înțeles?

— Da, domnule Nash. Acum mă aflu în Phoenix. Prin traficul ăsta aglomerat de dimineață, vor trece cel puțin patruzeci și cinci de minute până să ajung în Stone Canyon.

— Tu pune mâna pe afurisitul ăla de drog, și taci.

Valetul de la parcare sosi cu mașina. John puse capăt convorbirii și se urcă în mașină. Stătu un moment pe scaun, cu mâinile încleștate pe volan. Încă mai simțea fierbințeala generată de frustrarea și furia ce vibrau prin el, făcând să-i clocotească simțurile. Nu era un semn de bun augur. Valurile de mânie neașteptată, aproape necontrolată, îi veneau tot mai des. Începea să suspecteze că erau un efect secundar al propriei lui versiuni private de drog.

Categoric, substanța acționa rapid și-i extindea, neîndoielnic, raza de acțiune a puterilor metapsihice. Pe lângă talentele lui de vânător înnăscute, i se dezvoltau și facultăți hipnotice și strategice. Însă părea să existe și un dezavantaj.

Trebuia să ajungă cât mai repede înapoi în laborator.

Ora opt și cincisprezece minute dimineața, Stone Canyon...

Se adunaseră pe veranda reședinței Glazebrook. Era abia opt și ceva, dar ventilatoarele din plafon și instalațiile de aer condiționat mergeau deja din plin, făcând căldura mai suportabilă. Pe masă se afla o carafă mare cu ceai de la gheață și cinci pahare.

Myra turnă ceaiul. Când îi oferă un pahar lui Clare, chiar îi zâmbi.

— Mulțumesc, spuse Clare, pe un ton foarte politicos.

Nu era sigură dacă avea să se simtă vreodată întru totul la largul ei în inima Teritoriului Glazebrook, dar trebuia să admită că o mare parte din tensiune părea să se fi risipit.

Jake ieși din casă, pentru a se alătura micului grup. Vorbea la telefonul mobil. Puse capăt convorbirii când ajunse la masă.

— Fallon era, spuse el, așezându-se.

— Nu zău? făcu Clare. Și ce-a avut de zis dobitocul-șef de data asta?

Jake zâmbi.

— M-a rugat să-ți transmit salutările lui.

— Mda, te și cred.

— Și parcă a mai spus și ceva în sensul c-o să mai arunce o privire peste ultima ta cerere. Crede că s-ar putea să ai un anumit potențial ca agentă a firmei Jones & Jones, la urma urmei.

— Ha! exclamă ea, simțind cum o străbătea un val de satisfacție. Dulce era răzbunarea! Dacă dobitocul își închipuie c-o să mă poată căpăta așa de ieftin, ar face bine să se mai gândească.

Jake se așeză și el pe un scaun.

— Dobitoc, nedobitoc, a reușit să spargă fișierul ăla codificat pe care l-am scos din computerul lui Owen. Era jurnalul personal al lui Shipley, în legătură cu rolul jucat de el în cabală.

— I-auzi! reacționează Clare, fremătând de emoție. Bună treabă, hmm?

— Conține o mulțime de informații care vor fi de folos în alte investigații ale Jones & Jones, spuse Jake, dar nu sunt nici pe departe atât de multe date amănunțite despre noua cabală câte dorea Fallon.

Clare își dădu ochii peste cap.

— Greu mai e să-l mulțumești pe Jones ăsta...!

— Fără discuție. Dar, în cazul de față, pot să-i înțeleg frustrarea. Se pare că noua cabală se pricepe foarte bine să-și păstreze secretele. Din păcate, Shipley nu avea o poziție destul de înaltă în cadrul organizației, ca să știe prea multe.

— O veste proastă pentru Jones & Jones, remarcă Archer.

— Într-adevăr, îi dădu Jake dreptate. Dar Fallon spune că jurnalul lui Shipley a furnizat totuși o mulțime de detalii despre proiectul de-aici, din Stone Canyon. Lucrul ăsta se dovedește extrem de util, fiindcă pe baza acelor informații își poate da seama care e modul de lucru al noii organizații și posibilele ei obiective.

— Owen a fost tot timpul omul cabalei? se interesă Elizabeth. Cel pentru care fuseseși trimis tu aici, ca să-l găsești?

— Exact, confirmă Jake. Conform însemnărilor lui, cabala l-a recrutat acum un an și jumătate. Prima lui misiune importantă a fost aceea de a pune mâna pe Glazebrook, Inc. S-au gândit că dacă putea cineva s-o facă, el era acela, fiindcă se bucura de încrederea lui Archer.

Archer se strâmbă.

— Ba bine că nu. De aproape treizeci și cinci de ani, al naibii. Încă mi-e greu să cred că el era personajul negativ în toată povestea asta.

— Shipley a pus la cale o strategie despre care nu se poate spune decât că-ți taie respirația, continuă Jake. Printre altele, superiorii lui i-au promis că succesul îi va da posibilitatea să acceadă la următorul nivel al puterii.

— Și ce naiba voia cabala cu compania mea? mârâi Archer.

— Un cuvânt, răspunse Jake. Bani. Cât mai mulți. Glazebrook, Inc. E o adevărată vacă de mulș dolari. Și, cum i-am spus și lui Clare, firma voastră mai are și alte avantaje incontestabile. E o firmă aflată în proprietate privată. N-ar fi existat nici o adunare generală a acționarilor sau consiliu de administrație extern care să ceară socoteală când banii începeau să fie sifonați în proiectele secrete ale cabalei.

Clare strâmbă din nas.

— Definește „proiecte secrete”.

Jake o privi.

— Shipley nu le cunoștea, nu știa nici în ce constau, dar Fallon crede că noua cabală trece printr-o perioadă de achiziții și, probabil, încearcă să obțină controlul asupra mai multor companii private. Presupune că își adună o bază financiară solidă, care să genereze flux de bani cât mai sigur, pentru următorii câțiva ani.

Elizabeth se încruntă.

— Cabala nu urmărește decât să câștige bani? Pentru asta nu e nevoie să formeze un club secret și să-nceapă să omoare oameni. O licență de afaceri i-ar fi de ajuns.

— Nu e chiar atât de simplu, dacă încerci să aduni laolaltă un imperiu corporatist care să genereze un flux continuu de venituri permanente, folosite pentru a finanța cercetări farmaceutice secrete, preciză Jake.

Cu toții întoarseră capul spre el, privindu-l cu gura căscată.

Archer fluieră încetișor.

— Fir-aș al naibii... Indivizii ăștia nu urmăresc numai să reconstituie formula fondatorului. Și-au pus în plan și s-o producă pe scară largă.

Myra se încruntă.

— Nu e vorba numai de Societatea Arcane, care ar privi chiorâș un laborator farmaceutic ilicit, care face cercetări în domeniul unor substanțe neregulate. Poliția federală s-ar năpusti asupra cabalei într-o nanosecundă, dac-ar afla.

— Oricum ai privi lucrurile, cabala are o mulțime de motive întemeiate să păstreze secretă construirea imperiului, spuse Jake.

Archer expiră greu.

— Credeam că Owen mi-era prieten. La naiba, după toate prin câte-am trecut împreună...

— Cu ani în urmă începuse să te dușmănească, spuse încet Jake. Fallon a aflat-o și pe asta tot din jurnal.

— Ce naiba i-am făcut lui Owen, decât să-l ajut să câștige tone de bani? întrebă Archer.

Clare așteptă o clipă, sperând ca altcineva să afirme care era motivul cel mai evident. Când nimeni n-o făcu, ridică din umeri.

— I-ai luat iubita, spuse ea. Mama mi-a spus toată povestea despre felul cum Owen a încercat s-o convingă pe Myra să se mărite cu el. Dar Myra, în locul lui, te-a ales pe tine.

Urmă o pauză scurtă. Toți se uitară surprinși la Myra.

— Nu l-am iubit niciodată pe Owen, și nici el nu m-a iubit vreodată, spuse ea răspicat. Nu cu adevărat. Era îndrăgostit doar de ideea de a se însura cu fiica senatorului. Își dorea relațiile și stilul de viață pe care credea că le putea obține cu ajutorul meu. Am știut-o încă de la început.

— Și atunci, de ce naiba te mai întâlneai cu el? întrebă Archer, scandalizat.

Myra înălță din sprâncene.

— Ca să-ți atrag ție atenția și să te fac să mă bagi în seamă, bineînțeles. Pe vremea aia, mi-era foarte greu să mă fac observată de tine, Archer Glazebrook. Erai prea ocupat să-ți clădești neprețuita companie.

Preț de-o clipă, Clare crezu că Archer avea să mugească. Imediat însă tatăl ei îi surprinse pe toți cu un rânjet răutăcios de-a binelea.

— Am spus-o de mai multe ori și am s-o mai spun de câte ori va fi nevoie, zise el, rezemându-se de spătar, cu degetele mari agățate de betelia blugilor și o expresie de satisfacție fudulă pe chip. Să nu jucați niciodată cărți cu femeia asta.

Mai arăta și ca un om care-și iubea foarte mult soția. Clare ar fi fost gata să jure că Myra roșise.

Jake și drese vocea.

— Revenind la Shipley, s-ar putea ca resentimentele lui la adresa ta să fi început când n-a cucerit fata, așa cum a spus Clare, dar au mai fost alimentate și de conștiința faptului că tu erai adevăratul geniu de la baza trustului Glazebrook. În același timp, voia din toată inima ceea ce-i putea dăruii succesul companiei.

— Bani, relații și o anumită putere, spuse Clare.

Archer clătină din cap.

— Le avea pe toate trei, dar se pare că nu erau de ajuns ca să-l satisfacă.

— Într-adevăr, încuviință Jake. De-a lungul anilor, invidia lui cocea tot mai mult. Pe scurt, în momentul când cabala l-a identificat ca pe un potențial recrut, era mai mult decât pregătit să profite de prima ocazie nu numai de a se răzbuna, dar și de a deveni un talent metapsihic mai puternic decât tine. Cabala i-a dat o variantă a formulei modificată genetic anume pentru el, pe lângă promisiunea avansării în cadrul organizației, ca să încheie tranzacția. Nu avea altceva de făcut decât să le servească Glazebrook, Inc. Pe tavă.

Clare bău puțin ceai, apoi coborî paharul.

— Și ceilalți? Cum i-a găsit Shipley pe Brad McAllister și Valerie, mama din infern?

— Shipley a decis că modul cel mai comod de a pune mâna pe Glazebrook era acela de a promova o căsătorie cu Elizabeth care să-i asigure soțului ei obținerea unei părți din companie, când Archer binevoia să moară. Desigur, Shipley are șaiszeci și ceva de ani. Știa că n-avea nici o șansă a se mai arăta vreodată ca un bărbat eligibil pentru Elizabeth.

— Doamne ferește și apără! exclamă Myra. E mult prea bătrân pentru ea.

— Mie-mi spui? replică Elizabeth, cu o mutră scârbită. Mă gândesc la el... sau, mai bine zis, mă gândeam la el ca la un unchi.

— Shipley și-a pus la cale strategia, după care a luat legătura cu superiorii lui din cabală, continuă Jake. Totul depindea de aducerea cuiva care să arate ca un soț ideal, în cercul familiei Glazebrook. Tipul trebuia s-o poată curta cu succes pe Elizabeth și să câștige acordul familiei ei. Cabala l-a ajutat pe Shipley să găsească un adevărat artist al pungășiilor de înaltă clasă – un anume Brad McAllister.

— Care nu era numai arătos, fermecător și isteț, ci și un hipnotizator foarte puternic, adăugă Clare. Pun pariu că, pentru

Shipley, asta era calitatea cea mai importantă. Dacă nu făcea nimic cu farmecul, Brad își putea folosi oricând talentele hipnotice ca să seducă pe toată lumea.

— Și ce anume i-a oferit Owen lui Brad ca să-l facă să riște implicarea în conspirație? se interesă Myra.

— Conform jurnalului, nu ceea ce i-a oferit Shipley l-a convins pe McAllister să accepte proiectul, spuse Jake, ci ceea ce-i oferea cabala.

— Am înțeles, interveni Elizabeth. Cabala i-a făcut și lui Brad aceeași ofertă pe care i-o făcuse lui Owen: putere și prestigiu în cadrul organizației.

— Și propria lui rezervă de drog modificat generic pentru amplificarea forțelor metapsihice, completă Jake. Jurnalul arată că Brad McAllister era un hipnotizator de nivelul opt înainte de a începe să consume substanțele. Ceea ce i-a dat cabala l-a făcut imbatabil.

Elizabeth oftă.

— Deci, de-asta putea să manipuleze așa de bine pe toată lumea.

— Pe toată lumea, cu excepția lui Clare, preciză mândru Archer.

Myra zâmbi.

— Da, pe toată lumea, cu excepția ei. Slavă Domnului.

Clare simți un mic și ciudat val de căldură. Fu nevoită să ia un șervet și să-și șteargă ochii umezi. Când ridică privirea, văzu că Jake se uita la ea cu o expresie amuzată.

— Brad a fost cu ideea ca Shipley să se însoare cu Valerie, urmă el. Era modul ideal pentru ca Brad să se strecoare în cercul vostru social, aici, în Stone Canyon. Ce acreditări mai bune putea avea un pețitor decât faptul că era fiul soției celui mai bun prieten al tău, Archer?

Archer se încruntă.

— Pusesem să fie verificat pe toate părțile, și pe față, și pe dos. În baza de date a membrilor nu exista nimic care să indice

că ar fi fost altceva decât ceea ce susținea el că era. La naiba, nu numai c-a ieșit curat lună, dar până și site-ul arcanematch.com a spus că era soțul ideal pentru Elizabeth.

Jake se tolăni și mai adânc în scaun.

— Aici survine una dintre părțile cele mai urâte, după părerea lui Fallon. El presupune că oamenii cabalei reușiseră să pătrundă ilicit în fișierele genealogice ale Societății și de la arcanematch.com, așa că puteau să modifice datele personale ale membrilor.

Archer expiră încet.

— Asta o să fie o problemă pentru cei de la Jones & Jones.

— Și încă una mare de tot, fu și Jake de acord.

— Eu un lucru nu înțeleg, continuă Archer. De ce n-a abandonat Owen planul după asasinarea lui Brad? Ce spera să mai rezolve?

— Nu-i mai rămăsese altă soluție decât să încerce continuarea acțiunii dintr-un unghi nou, explică Jake. Prin tradiție, cabalele nu tolerează nici un eșec. Planul revizuit necesita alte câteva asasinate suplimentare, și anume al lui Valerie, al lui Kimberley, al meu și al lui Clare, dar între timp Owen ajunsese destul de disperat sau poate destul de nebun, ca să-și asume riscul ăsta.

— Eu pot să vă spun că drogul pe care cabala i l-a dat lui Owen a mers, spuse îndârjit Archer. N-a avut dintotdeauna în mână trucul ăsta cu șocul metapsihic. I-ar fi fost imposibil să-l ascundă de mine, atâția ani. La naiba, nu era decât un senzitiv de nivel mediu, cu talente strategice.

— Fallon e de aceeași părere cu tine, răspunse Jake. E evident că noua cabală are deja undeva un laborator care funcționează.

Archer îl privi gânditor.

— Owen a fost dintotdeauna un țintaș bun, cu pușca de vânătoare. Presupun că el a fost cel care a încercat să te ucidă în ziua aia, la casa veche de la ranch, nu?

— Exact, răspunse Jake. S-a luat după mine când am plecat de la sediul firmei Glazebrook. A fost o încercare disperată de a mă înlătura din drum. Când a dat greș, s-a întors la planșeta de proiectare și a pus la cale planul cu legumele coapte la abur.

— Bizar... comentă Myra.

— Mda, făcu Jake. Atât de bizar, încât nu m-aș mira să aud că drogul cu puteri sporite începuse să-i afecteze latura rațională.

Sprâncenele lui Archer se arcuiră.

— De unde naiba a știut că urma să-i scotocești prin casă, în noaptea aia, după ce te-ai întors de la Tucson?

— N-a știut. Dar îmi supraveghea casa, pândind o ocazie ca să ne ia de-acolo, pe Clare și pe mine, și să ne ducă la salonul de spa. Tocmai când se pregătea să pornească spre noi, m-a văzut plecând cu mașina. Și m-a urmărit.

— Până la el acasă, spuse Elizabeth. Unde te-a doborât cu șocul lui mintal metapsihic.

— Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai bate prea mult toba cu povestea asta, îi ceru Jake. Nu cred c-ar face bine la afaceri.

Elizabeth chicoti.

— Nici o grijă. Cine, în afara câtorva oameni de la Jones & Jones, ne-ar crede dacă le-am spune că Owen Shipley era un sociopat cu facultăți paranormale accentuate, înhăitat cu o cabală misterioasă care voia să construiască laboratoare secrete pentru a crea noi versiuni ale unei străvechi formule alchimice?

Myra se cutremură.

— Nici să nu vă gândiți să-i spuneți asta cuiva din Stone Canyon. Ni s-ar cere să ne contramandăm apartenența la clubul country, și aproape sigur ar trebui să mă retrag din mai multe comitete. Vă asigur, nimeni de-aici n-ar fi de acord ca o persoană care ia în serios cabalele metapsihice și formulele alchimice să fie președinta consiliului de administrație al Academiei de Arte.

Spre surprinderea tuturor, Archer se aplecă brusc înainte.

— La naiba, spuse el, injecțiile alea pe care și le făcea Owen... Pun pariu că era drogul.

— Ce injecții? întrebă Jake.

— De vreo două ori, când eram cu el, Owen a trebuit să se oprească și să-și facă o injecție, explică Archer. Ultima oară s-a întâmplat în ziua când a murit Valerie. Mi-a spus că era un medicament pentru nu știu ce problemă neurologică. A zis că nu voia să știe nimeni despre tratamentul ăla, fiindcă avea și el o imagine de menținut.

Jake bătu cu degetele în masă.

— Mă întreb dacă i-a mai rămas ceva din drogurile alea în reședința Shipley. Fallon ar da orice ca să pună mâna pe ele și să le testeze.

— Frigiderul... spuse încet Myra.

— Despre ce vorbești, mamă? o întrebă Elizabeth.

— Acu' vreo săptămână, într-o după-amiază, m-am dus s-o văd pe Valerie, începuse Myra. Owen mă rugase să-i fac o vizită, încerca să cimenteze ideea că Valerie avea nevoie de dezintoxicare, cred.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Clare.

— Valerie era beată, ca de obicei, spuse Myra. Mi-a oferit un cocktail, ca de obicei. L-am refuzat. Ea a spus că în frigiderul din bucătărie era o carafă cu ceai proaspăt și m-a trimis să mă servesc de-acolo. Așa că m-am dus.

Archer o privi întrebător.

— Unde vrei să ajungi, iubito?

— Chiar în fundul raftului de sus era pusă o fiolă de sticlă. Arăta ca și cum ar fi conținut un medicament obișnuit, dar țin minte că mi s-a părut ciudat că nu avea nici un fel de etichetă. Știți cu câtă grijă etichetează farmaciile medicamentele.

Jake sări în picioare, cu anticiparea emanând din el valuri-valuri.

— Trebuie că drogul are nevoie de refrigerare. Într-o casă de locuit sunt foarte puține locuri care dau posibilitatea asta. La

naiba! Trebuie să ajung acolo înainte de-a le veni polițiștilor ideea să caute în bucătărie.

Nimeni nu păru mulțumit să-l vadă când sosi la reședința Shipley, dar fu lăsat totuși să intre.

— Cred că-ți datorăm măcar atâta lucru, spuse detectivul-șef. Iar dumneata ești profesionist. Ai atâta minte încât să nu stai în drum și să nu contaminezi nimic. Nu c-am fi dat peste ceva de mare folos aicea...

Jake intră în bucătărie. Nu mai era nimeni prin apropiere, așa că deschise frigiderul. Fiola neinscripționată cu lichid limpede și incolor era încă la locul ei, pe raftul de sus.

O vâri într-un buzunar și porni agale spre ușa din față. Afară tocmai sosise un bărbat, care încerca să obțină accesul la locul faptei.

— Mă numesc Taylor, insista el, părând nervos. Sunt de la Phoenix Star.

— Ne pare rău, domnule Taylor, dar presa nu are voie înăuntru, răspunse ferm tânărul ofițer.

— Ascultați, șeful meu o să se oftece rău dacă nu-i aduc materialul ăsta, spuse Taylor. Fiți și voi mai înțelegători...

Jake își simți instinctele de vânător fremătând. Taylor vibra efectiv de tensiune. În nici un caz nu era reporterul specializat în crime, tipic blazat, care le-a văzut pe toate. Ardea ca focul.

— Scuzați-mă, spuse Jake, trecând pe lângă cei doi.

Taylor se răsuci brusc după el, cu ochii întunecându-i-se bănuitor.

— Dumneata cine ești?

— Am cunoscut familia, răspunse într-o doară Jake.

Clare avea dreptate. Figura cu adevărul-învăluit-într-o-minciună îi reușea foarte bine.

Merse până la mașină și se așeză la volan. Taylor îi mai aruncă o ultimă privire neliniștită, apoi își reluă insistențele pe lângă polițist.

Jake deschise torpedoul, scoase micul aparat foto digital pe care-l ținea acolo și-l fotografie pe reporter.

Putea să nu fie nimic, își spuse el, dar avea să-i trimită fotografia lui Fallon, prin e-mail, când ajungea acasă. N-avea cum să strice.

Când încarcă fotografia în computer, nu peste mult timp, își dădu seama că reușise să immortalizeze o imagine destul de bună. Trăsăturile lui Taylor se distingeau foarte clar. Fallon ar fi trebuit să-l poată identifica destul de ușor.

Studie îndelung fotografia și trase concluzia că avusese dreptate, la reședința Shipley. Vânătorul din el simțise mai mult decât o simplă tensiune la Taylor. Ceea ce detectase era spaimă.

Ridică receptorul și formă numărul cunoscut.

— Ce-ai mai aflat? îl întrebă Fallon.

— Cred că ăia din cabală au trimis pe cineva să ia ce mai rămăsese din drogul pe care-l consuma Shipley. Tipul își zicea Taylor. A spus că era reporter. Am și o fotografie a lui, pentru tine.

— Și drogul? întrebă nerăbdător Fallon.

— Și pe ăla l-am luat.

— Tocmai ți-ai adjudecat onorariul ăla de consultanță umflat cu pompa pe care-l pretinzi de la Jones & Jones.

Două zile mai târziu...

— Owen Shipley a fost internat într-un spital de psihiatrie ca să fie ținut sub observație?

Clare lăsă jos ediția de dimineață a ziarului Stone Canyon Herald, privindu-l pe Jake, care tocmai terminase de vorbit cu cineva la telefon.

— Ieri a fost trimis în afara orașului Phoenix?

Jake puse telefonul pe bufet și reveni la aragaz, ca să întoarcă în tigaie clătitele.

— Fallon zice că autoritățile locale cred că tocmai i-a sărit o doagă. Se pare că a pierdut contactul cu realitatea, e incoerent, iar starea i se agravează tot mai mult de la o oră la alta. Nimeni nu se așteaptă să fie declarat competent pentru a compărea în instanță.

— Ce crede dobitocul că s-a întâmplat de fapt?

— Fallon spune că testele inițiale pe drogul pe care l-am luat din frigiderul lui Shipley arată că ar fi puternic, dar cu efecte de foarte scurtă durată. Bănuiește că întreruperea bruscă a consumului ar avea efecte dezastruoase. Crede că Shipley a început să-și piardă mințile imediat ce i s-a tăiat aprovizionarea cu substanță. Sau asta e un efect secundar dezavantajos și neplăcut al drogului sau laboranții cabalei l-au preparat anume așa, pentru a limita pagubele pe care le putea face oricare dintre membrii lor, dacă era arestat.

Clare se cutremură.

— Și să mai vorbești despre indivizi cu sânge rece...

— Cu sânge rece, și foarte eficienți. Controlând medicamentul, își controlează oamenii.

Jake luă clătitele de pe aragaz și le împărți pe două farfurii.

— Așa, nu mai au de ce să-și facă griji în legătură cu nici un membru al cabalei, că ar da prea multe informații oamenilor legii sau detectivilor metapsihici de la Jones & Jones.

— Organizația chiar știe cum să-și acopere urmele, nu-i așa?

— Așa se pare. În viitorul previzibil, cei de la Jones & Jones vor fi foarte ocupați.

Clare se gândi la acest lucru, în timp ce lua o furculiță, ca să taie o bucățică din clătite.

— Probabil vor avea nevoie, ocazional, să consulte o echipă expertă, foarte scumpă, formată dintr-un vânător și un detector de minciuni uman.

Jake zâmbi.

— Cred că am menționat cel puțin o dată, în trecut, că-mi place cum gândești.

Îl simți dându-se jos din pat chiar înainte de crăpatul zorilor. O mică tresărire a simțurilor o înștiință că Jake își folosea parțial talentele de vânător, ca să n-o trezească din somn. Zâmbi în sinea ei. N-avea decât să se furișeze cât poftea. Clare avea să știe întotdeauna când îl avea în apropierea ei și când nu.

Îi acordă câteva minute ca să-și ia blugii și să iasă din cameră. Jake porni pe culoar, spre bucătărie. Probabil că se ducea să facă ceaiul de dimineață. Părea o idee foarte bună.

Îl mai lăsă un timp, să pună ibricul la fiert. Apoi dădu pătura la o parte și coborî din pat. Halatul alb era agățat de un cârlig, în baie. Îl luă pe ea, înnodă cordonul, apoi stătu câteva minute să-și dea cu peria prin păr.

Când ajunse în bucătărie, văzu pe bufet un ceainic aburind. Își turnă o cană, savurând aroma delicată a ceaiului verde curat și elegant.

Computerul lui Jake era deschis, iar display-ul strălucea dușmănos pe masa din bucătărie. Clare se întrebă ce-o fi avut de cercetat la ora aia, cu noaptea-n cap.

Ușa glisantă de sticlă era deschisă, lăsând să intre în încăpere aerul înviorător și lumina fantastică dinaintea zorilor. Nimic nu se compara cu o dimineață în deșert, își spuse ea. O însuflețea. Dar, poate, încă mai simțea efectele amorului din timpul nopții.

Îl vedea pe Jake dincolo de poarta securizată de lângă piscină, stând la marginea terasei. Privea spre trei coioți, cu o cană într-o mână.

Porni prin bucătărie, cu gândul de a i se alătura afară, ca să savureze împreună momentul acela special al zilei.

Când trecu prin dreptul mesei, întrezări o siglă mult prea familiară pe ecranul luminos al computerului. O străbătu un fior înghețat, făcând-o să se oprească brusc.

Bun venit din nou la Arcanematch.com, Jake Salter Jones. Felicitări, ți-am găsit o pereche! Te rugăm să dai click pe linkul de jos, ca să vezi profilul femeii care e partenera ideală pentru tine.

Clare se împletici puțin, sub impactul șocului care nu putea fi descris altfel decât identic cu efectul a doi pumni în succesiune rapidă. Mai întâi, trebuia să-și revină după revelația adevăratului nume de familie al lui Jake. Lumea era plină de oameni numiți Jones, dar când venea vorba de membrii Societății Arcane, acest nume te puneă întotdeauna pe gânduri. Date fiind puternicele instincte de vânător ale lui Jake, probabil că nu era o coincidență. Existau mari șanse ca Jake să fie un descendent direct al lui Sylvester Jones, fondatorul Societății.

Nici nu era de mirare că-și ascunsese numele în timp ce lucra sub acoperire în Stone Canyon, își spuse ea. Dar de ce o lăsase să afle în modul acela atât de direct, aproape brutal?

Fiindcă nu știa cum să-i spună că tocmai fusese împerecheată de www.arcanematch.com, își zise ea. După patima cu care făcuseră dragoste în timpul nopții, n-o putuse privi în față, cu o asemenea veste.

Avea să-l piardă în favoarea cine știe cărei femei necunoscute, pe care combinatorii o dezgropaseră din afurisitele lor de fișiere computerizate. Nu era just. Nu era cinstit. Ea și Jake erau făcuți unul pentru celălalt. Ideali. Perfecti. Cu siguranță, își putea da și el seama de acest lucru.

N-ar fi trebuit să poată percepe vibrațiile metapsihice ale unei minciuni în format electronic, dar era convinsă că programele de computer de la [arcanematch.com](http://www.arcanematch.com) mințeau.

Atacul de panică o străbătea intempestiv, inflamându-i toate simțurile. Luptă-sau-fugă.

Cel dintâi instinct al ei era acela de a fugi. Pleacă de-aici. Salvează-te. Nu mai poți continua cu relația asta, acum când au găsit pe altcineva pentru el. Dacă mai rămâi aici, inima ți se va frânge pentru totdeauna. Fă-ți bagajele. Imediat. Unde sunt cheile mașinii? Fugi. Ascunde-te.

Cu întârziere, reflexele metapsihice pe care și le cultivase de-a lungul anilor se activară, zăgăzuind torentul de panică necugetată. Luptă. Poți s-o faci. Vino-ți în fire. Trebuie să încerci. N-ai să fugi. Nu încă, în orice caz. E ceva pentru care merită să lupți.

Își desprinsese atenția de cuvintele crude de pe monitorul computerului. Jake era încă afară, la marginea teritoriului său. Stătea întors cu spatele spre ea.

Dacă fugi, n-o să-ți mai rămână nici o speranță. Îl vrei? Luptă-te pentru el!

Prin vene începu să-i gonească fierbințeala bătăliei. Ieși pe ușa deschisă a terasei, ocoli piscina și se îndreptă spre marginea curții.

— Combinatorii ăia tâmpiți de la arcanematch.com iar au făcut-o de oaie, anunță ea.

Nu-și dădu seama cât de tare vorbise până în momentul când îi văzu pe cei trei coioți întorcând brusc capul, cu urechile ciulite, s-o privească. Jake se întoarse și el, deși cu un aer mult mai relaxat. Patru perechi de ochi inteligenți și atenți o priveau – probabil încercând să calculeze dacă putea fi sau nu etichetată ca pradă.

— Nu, le spuse ea coioților. În caz că nu vă duce mintea să vă dați seama și singuri, nu sunt micul vostru dejun.

Jake zâmbi încet.

— Dar ai un gust grozav.

Umorul lui răutăcios o înfurie și mai tare. Se apropie de el, oprindu-se doar la doi pași distanță.

— Să nu-ndrăznești să vorbești așa cu mine!

Cu un gest automat, începu să-și ridice mâinile pentru a și le propti în șolduri, dar își dădu seama că-i era imposibil, fiindcă încă mai avea la ea cana cu ceai.

— Mai ai obraz, după ce-am văzut pe computerul ăla al tău...?

Amuzamentul se șterse de pe chipul lui.

— Și ce-ai văzut, mă rog?

— Aia de la arcanematch.com zic că ți-au găsit o pereche potrivită.

— Zău?

— Mint.

Energia paranormală era invizibilă pentru ochiul omenesc, dar Clare ar fi putut să jure că aerul din jurul lui devenise dintr-odată luminiscent. Simțea undele puternice pulsând nevăzute prin atmosferă.

— Ești sigură de chestia asta? o întrebă el.

— A, da! răspunse Clare cu convingere, apropiindu-se cu încă un pas. Sunt absolut convinsă că se înșală.

— De ce?

— Fiindcă-mi aparții mie, de-aia! replică ea, făcând un gest categoric cu mâna liberă. Suntem perfecți unul pentru celălalt. Te iubesc. De ce să mai ai nevoie de arcanematch.com? Ce-o fi având femeia aia pe care susțin ei că ți-au găsit-o, și eu nu am?

Energia periculoasă care se învolburase în jurul lui își schimbă direcția de mișcare, cu o bruschețe deconcertantă, în sensul unei pofte senzuale.

— Interesantă întrebare, spuse el.

— Iar răspunsul este: nimic! Zero! Nada! Canci! Nu are absolut nimic ce să n-am și eu. Nu te deranja să pui la cale o întâlnire cu ea, fiindcă vom fi trei de față și nu cred că-i va face mare plăcere să stea de vorbă cu mine, ce zici?

— Nu știu... răspunse el. Cu siguranță, ar fi o întâlnire foarte neobișnuită.

— Scutește-mă de replicile tale spirituale. Am intenții cât se poate de serioase, Jake Salter Jones.

Colțurile gurii lui se arcuiră. În ochi i se aprinse o flacără.

— În legătură cu mine?

— În legătură cu tine. Și cu mine. Ne potrivim. Nu-ți dai seama?

— Ba da.

— Și mai mult, tembelii ăia de la arcanematch.com n-ar fi putut nici în ruptul capului să găsească pe cineva care să te

iubească mai mult decât mine.

— Bun, dacă așa zici tu...

Clare se întrerupse brusc.

— Îți bați joc de mine.

— Ba nu. Sincer. Nu te iau în râs.

— Minți.

În ochi i se iviră lacrimi fierbinți de indignare. Îl împunse cu degetul arătător în piept.

— De ce râzi de mine?

— Să mergem în casă, îi propuse el, luând-o de braț. Am să-ți arăt.

O conduse înapoi la bucătărie, oprindu-se lângă masa unde groaznica veste de la arcanematch.com continua să strălucească pe display, cu o veselie macabră.

Jake dădu clic pe linkul care avea să-l ducă la profilul perechii ideale pentru el. Clare se uită, cu un gol în stomac și spaima-n suflet, cum pe ecran apăru o fereastră plină de date, printre care și o fotografie. Fața din imagine era șocant de familiară.

Numele și prenumele: Clare Lancaster.

Nivelul de parasenzitivitate: zece. *

Descriere: sensibilitate extremă la energia metapsihică inconsistentă generată de persoanele angajate în înșelătorii și/sau subterfugii deliberate...

Clare se întrerupse din citit.

— Asta-s eu.

— Mi se părea și mie c-am observat o anumită asemănare, confirmă Jake, studiind fotografia de pe ecran cu un aer de satisfacție. Excelentă poză. Îmi place cum îți stă cu părul așa. Stilul de crăiasă a zăpezii îți vine de minune. Parc-ar lansa o provocare, gen: atinge-mă dacă îndrăznești. Cred c-am și început să simt cum îmi bate inima mai repede.

— Cum au făcut rost de poza asta? exclamă ea. A fost făcută pentru raportul anual de la Draper Trust, anul trecut. N-am trimis-o niciodată la arcanematch.com.

— Nu mi-a fost greu s-o găsec. A fost suficient să caut un exemplar online al raportului anual.

— Tu ai trimis-o la arcanematch.com?

— Sigur, răspuse Jake, turnându-și încă o ceașcă de ceai. I-am cerut lui Fallon Jones să-și pună unul dintre tehnicienii de computere să caute vechiul formular de înscriere pe care l-ai depus la arcanematch.com acum doi ani. Am considerat că-mi datora măcar atâta lucru.

Clare era uimită.

— Dar mi-am retras dosarul de înregistrare...

— Nimic nu dispare complet, odată ce ajunge online. Copiile rămân pentru totdeauna pe-acolo, pe undeva...

— Iar computerul ne-a cuplat?

— Aici așa zice.

— Dumnezeu mare!

Se așeză încet, neputându-și lua ochii de la display.

— Nu înțeleg... Ai făcut-o ca să poți afla dacă suntem sau nu sortiți cu adevărat unul altuia?

— Nu, răspuse Jake, pe-asta o știam deja. Am făcut-o ca să fii și tu sigură. Date fiind problemele tale cu încrederea și așa mai departe, m-am gândit că ai avea nevoie de o confirmare obiectivă.

În toate cuvintele lui se simțea rezonanța sincerității, atât de orbitoare și limpede precum cristalul, încât îi tăia respirația. Clare nici nu mai știa dacă să râdă sau să plângă. Își acoperi fața cu ambele mâini și le făcu pe amândouă.

— Ei, s-a-ntâmplat ceva? se neliniști Jake dintr-odată, atingând-o pe umăr. Te simți bine? N-am vrut să te fac să plângi. Ce naiba... Țsta-i ultimul lucru pe care l-aș fi dorit.

Clare îl privi. Deși lacrimile îi șiroiau pe obraji, îi zâmbi totuși.

— Când am văzut că-ți găsiseră o pereche, am fost gata să mă duc la combinatorii ăia idioți și bătrâni de la arcanematch.com și să-i strâng de gâturile lor slăbănoage.

— Mda, și eu am avut impresia asta, spuse Jake, arătând atât ușurat, cât și mulțumit.

— Iar acum, desigur, îmi dau seama că ar trebui să te iau pe tine de gât, care nu-i slăbănog deloc. Și totuși...

— Dacă insiști... Dar, dacă tot ai chef să strângi pe cineva de... ceva, poate ți-ar surâde ideea de a lua în mâini altă parte a anatomiei mele...?

— Ești absolut imposibil.

— Oi fi eu imposibil, dar te iubesc, Clare.

Încă o dată, prin atmosferă se făcură simțite irizațiile argintii pure ale energiei adevărului. Clare sări în picioare.

— Te iubesc atât de mult!

Brațele lui o cuprinseseră – calde, strânse, puternice. Acolo era locul ei, își spuse ea. Acela era singurul ei partener.

— În legătură cu numele tău de familie, spuse ea. Pot să presupun că nu e o coincidență? Ești unul dintre acei Jones.

— Mă tem că da.

— Și dobitocul de Fallon Jones?

— Un văr al meu. Am o mulțime.

— Deci sunteți rude, hmm? zâmbi ea încet. În cazul ăsta, sigur o să ne cvadruplăm tarifele de consultanță, ori de câte ori încheiem câte un contract cu Jones & Jones.

Jake râse.

— Am să las negocierile în seama ta.

Dădu s-o sărute, dar Clare îi puse degetele pe gură.

— Încă un lucru, spuse ea.

— Mda...?

Își retrase degetele de pe buzele lui.

— Ce-ai fi făcut dacă arcanematch.com nu ne împerechea?

— N-ar fi fost o problemă. Îl sunam pe Fallon și-i spuneam că aveam nevoie ca unul dintre tehnicienii lui să spargă baza de date a arcanematch.com și să opereze câteva ajustări la profilurile noastre.

— Ai fi pus la cale o ditamai minciuna, numai ca să mă convingi să te iau de bărbat?

— Cât ai clipi.

Clare zâmbi. Iubirea o năpădea, fierbinte, dulce și adevărată.

— Răspuns corect, Jones.

SFÂRȘIT

1 Încălzire, ventilație și aer condiționat (n.tr.).

Table of Contents

JAYNE ANN KRENTZ

MINCIUNI NEVINOVATE